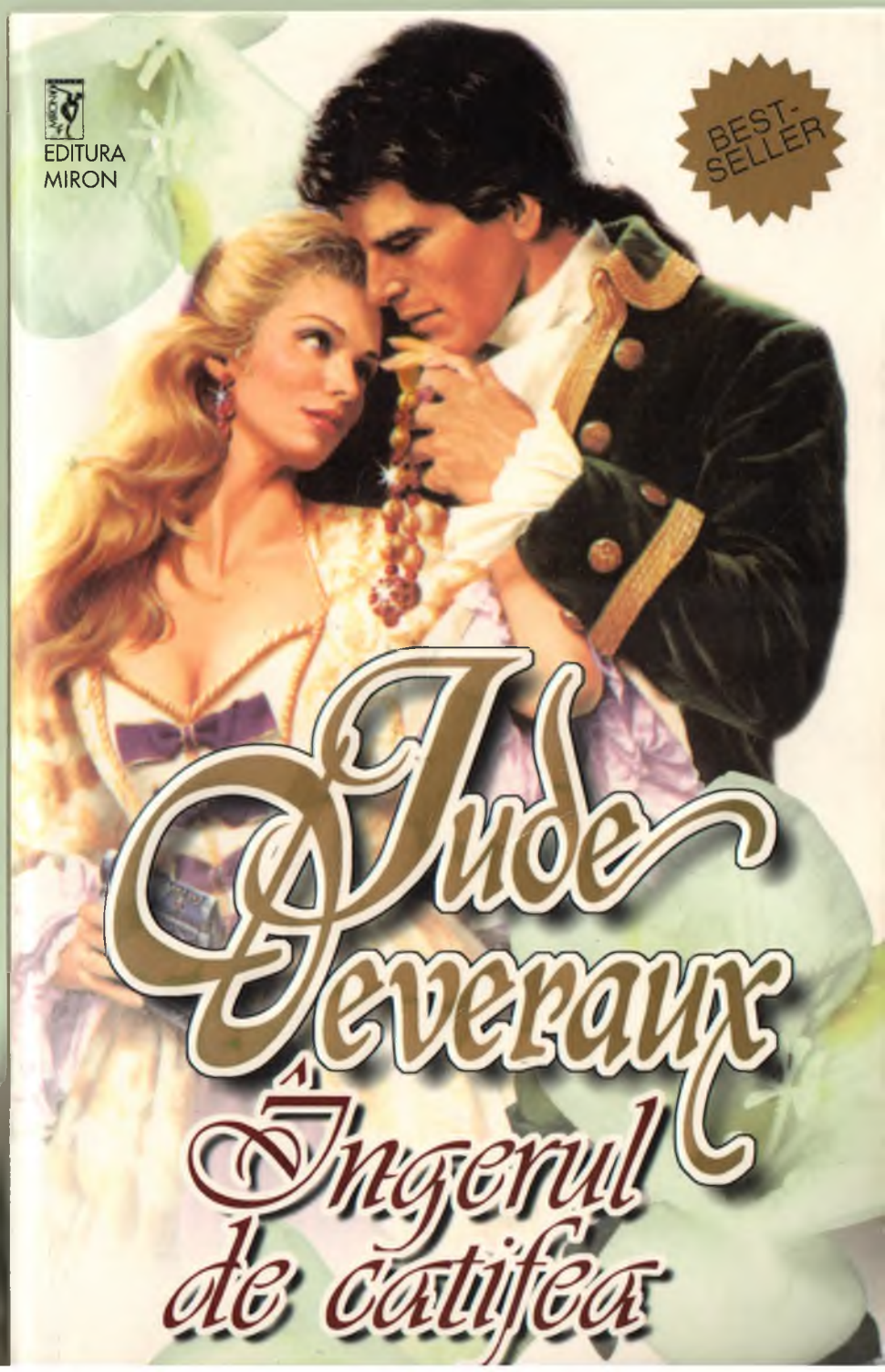
EDITURA
MIRON
BEST-
SELLER
Jude
Deveraux
Îngerul
de catifea

Istoria tulburătoare, captivantă a familiei Montgomery ajunge la punctul culminant...

A apărut precum un dar de preţ, ca un înger în zdrenţe. El s-a pierdut în privirea ei de smarald, a fost captivat de părul ei mătăsos, de culoarea mierii. Era subjugat de pasiune... Elizabeth nu voia să se lase cucerită. Urmele războiului sîngeros dintre cele două familii – el era un Montgomery, ea o Chatworth – erau încă proaspete.

Elizabeth s-a jurat să se lupte cu frumosul lord, să reziste în faţa privirii lui înflăcărate de dorinţă şi a sărutărilor lui pline de tandreţe.

Lei 13500

Velvet Angel

by Jude Deveraux

© copyright 1983
by Deveraux Inc.

© copyright 1995 by Editura MIRON

JUDE DEVERAUX

Îngerul de catifea

Traducere de Speranța Brătescu

Editura MIRON
București

ISBN 973-95056-3-2

CAPITOLUL 1

În sudul Angliei, august 1502

Elizabeth Chatworth stătea pe marginea rîpei abrupte, privind spre lanurile înalte de orz. Dedesubt, oamenii, care păreau mult mai mici, purtau coase pe umăr, unii călăreau, altul mîna o turmă de vaci.

Dar Elizabeth nu vedea oamenii, pentru că bărbia îi era țintuită mai sus decît era normal şi legătura era atît de strînsă, încît nimic nu putea să o desfacă. O pală de vînt încerca să o îndepărteze de marginea rîpei, dar ea îşi încrucişă picioarele şi refuză să se mişte. După tot ce suferise azi şi după tot ce îndura chiar acum, nici un vînt nu va putea să o înfrîngă.

Ochii ei verzi nu erau înlăcrimați, dar simțea un nod în gît şi clocotea de furie. Un muşchi de pe față i se contracta şi i se relaxa în timp ce respira adînc, încercînd să-şi potolească bătăile inimii.

O altă pală de vînt îi dădu părul ei lung şi blond pe spate şi, fără ca Elizabeth să observe, o ultimă perlă se desprinse şi căzu de-a lungul rochiei sfîşiate, a cărei mătase roşie era acum murdară. Rochia superbă pe care o purtase la nunta prietenei ei era acum zdrenţuită, părul ei ca mierea era încîlcit, faţa îi era mînjită şi mîinile îi erau legate la spate, cu cruzime.

Elizabeth îşi ridică ochii spre cer şi nu clipi în lumina puternică a zilei. Toată viaţa i se spusese că arată ca un înger, dar niciodată nu fusese atît de delicată, nu semănase atît de mult cu o fiinţă celestă ca acum, cu părul ei lung, înfăşurat în jurul ei ca o pelerină de mătase şi cu rochia sfîşiată, care o făcea să arate ca o martiră creştină.

Dar Elizabeth nu se gîndea nicicum la lucruri plăcute sau la iertare.

– Voi lupta pînă la moarte, murmură ea, privind spre cer şi ochii i se închiseră la culoare. Semănau cu două smaralde privite într-o noapte cu lună plină. Nici un bărbat nu mă va înfrînge. Nici un bărbat nu mă va face să mă supun.

– Vorbeşti cu Dumnezeu? se auzi din spatele ei vocea celui care o ţinea captivă.

Încet, de parcă ar fi avut timp destul, Elizabeth se întoarse spre el şi răceala din ochii ei îl făcu să se dea un pas înapoi. Era un ticălos, ca şi stăpînul lui, Pagnell de Waldenham, dar el era şi laş atunci cînd stăpînul său nu era de faţă.

John rîse nervos, apoi păşi îndrăzneţ şi o apucă pe Elizabeth de braţ.

– Oi fi tu mare doamnă, dar acum eu sînt stăpînul tău.

Ea îl privi fix, nelăsînd să se vadă cît de mult o durea – la urma urmei suferise destul toată viața – şi fizic şi mental.

– Nu vei fi niciodată stăpîn, spuse ea calm.

Pentru o clipă mîna lui John îşi slăbi strînsoarea pe brațul ei, dar în clipa următoare o trase spre el, apoi o împinse brutal.

Elizabeth aproape că-şi pierdu echilibrul, dar se concentră şi reuşi să stea dreaptă şi începu să meargă.

– Orice bărbat e stăpînul unei femei, spuse John din spatele ei. Numai că femei ca tine n-au învățat încă acest lucru. Îți trebuie un bărbat ca lumea care să se arunce peste tine şi să te învețe cine ți-e stăpînul. Şi din cîte am auzit, Miles Montgomery ăsta e exact ce-ți trebuie.

La numele Montgomery, Elizabeth se împiedică şi căzu în genunchi.

John rîse tare ca şi cum ar fi obținut o victorie importantă. Stătea lîngă ea privind cu insolență cum încerca să se ridice, picioarele i se încurcau în rochie şi mîinile legate o împiedicau.

– Te excită numele Montgomery, nu? o înțepă el, ridicînd-o. Îi atinse în treacăt obrazul alb, cu pielea ca de satin, şi-i trecu un deget murdar peste buzele delicate. Cum poate o femeie încîntătoare ca tine să fie atît de scorpie? Noi doi am putea să fim drăguți unul cu altul şi lordul Pagnell nu va afla. Ce contează cine e

primul? Montgomery te va dezvirgina oricum, aşa că nu mai contează o zi în plus sau în minus, nu?

Elizabeth îşi adună saliva din gură şi-l scuipă drept în faţă. Trupul o durea şi mîna lui era gata să o plesnească, dar ea se feri şi o luă la fugă. Nu putea să alerge repede din cauza mîinilor legate şi John o prinse cu uşurinţă, apucînd-o de ce mai rămăsese din fusta ei şi trîntind-o la pămînt, cu faţa în jos.

– Tîrfă împuţită! gîfîi el, întorcînd-o cu faţa în sus şi urcîndu-se pe ea. O să mi-o plăteşti! Am încercat să mă port frumos cu tine, dar meriţi să fii bătută.

Mîinile şi braţele îi erau prinse dedesubt şi, deşi încercă să se abţină, durerea îi aduse lacrimi în ochi.

– Dar n-o să mă baţi, nu-i aşa? spuse ea încrezătoare. Pagnell o să afle ce-ai făcut şi o să te bată el pe tine. Bărbaţii ca tine nu riscă niciodată să păţească ceva care să le rănească preţioasele fărpturi.

John îşi puse mîinile pe sînii ei şi buzele peste buzele ei, apăsîndu-şi gura de a ei, dar Elizabeth nu arăta nici o emoţie. Dezgustat, se îndepărtă de ea şi o luă spre locul unde erau caii.

Elizabeth se ridică şi încercă să se calmeze. Se pricepea să nu dezvăluie ce simţea şi acum voia să-şi cruţe puterile pentru ce urma.

Montgomery!

Numele îi răsuna în urechi. Acest nume părea să fie cauza tuturor spaimelor şi ororilor din viaţa ei. Un Montgomery o făcuse pe cumnata ei să-şi piardă frumuseţea şi, odată cu ea, îşi cam pierduse şi minţile. Un Montgomery fusese cauza dizgraţiei în care că-

zuse fratele ei mai mare şi cauza dispariţiei fratelui ei Brian. Şi tot un Montgomery fusese, indirect, cauza capturării ei.

Elizabeth se afla la nunta unei prietene, cînd, din întîmplare, auzise cum un om îngrozitor pe care-l ştia de-o viaţă, Pagnell, încerca să-şi convingă rudele sale corupte să judece o micuţă cîntăreaţă ca vrăjitoare. Cînd Elizabeth a încercat s-o slaveze, Pagnell le-a prins pe amîndouă şi, ca o glumă, a hotărît să o predea inamicului ei, un Montgomery. Poate că lucrurile n-ar fi stat aşa dacă micuţa cîntăreaţă n-ar fi spus cu generozitate, dar nu cu prea multă inteligenţă, că ea era într-un fel rudă cu un Montgomery.

Pagnell o legase pe Elizabeth şi-i pusese un căluş, o înfăşurase într-o bucată de pînză murdară şi-i ordonase omului său, John, să i-o ducă renumitului afemeiat, satirului cu sînge fierbinte, lui Miles Montgomery. Dintre cei patru Montgomery, Elizabeth ştia că mezinul, care avea doar douăzeci de ani, cu numai doi ani mai mare decît ea, era şi cel mai rău. Chiar şi în mănăstirea în care îşi petrecuse ultimii şapte ani auzise diverse poveşti despre Miles Montgomery.

Auzise că-şi vînduse sufletul diavolului cînd avea şaisprezece ani şi de aceea avea o putere drăcească asupra femeilor. Elizabeth a rîs cînd a auzit povestea, dar n-a spus de ce rîdea. Se gîndea că Miles Montgomery semăna foarte mult cu fratele ei mort, Edmund, care aducea cu sila femeile în patul lui. Păcat că sămînţa acestui Montgomery era atît de fertilă, pentru că umbla zvonul că ar avea o sută de bastarzi.

Cu trei ani în urmă, o tînără, Bridget, părăsise mănăstirea unde Elizabeth locuia adesea şi se dusese să muncească la vechiul castel Montgomery. Era o fată frumoasă, cu ochi mari, negri, şi şolduri unduitoare. Spre dezgustul lui Elizabeth, celelalte fete se purtau de parcă fata s-ar fi dus la nuntă, să se mărite sau să fie sacrificată. Cu o zi înainte ca Bridget să plece, maica stareță a stat de vorbă cu ea două ore şi la slujba de seară ochii fetei erau roşii de plîns.

După unsprezece luni, un cîntăreț ambulant le-a adus vestea că Bridget a născut un băiat sănătos pe care l-a botezat James Montgomery. Era de la sine înțeles că Miles era tatăl.

Elizabeth s-a rugat şi ea împreună cu celelalte pentru păcatele fetei. În sinea ei i-a blestemat toți bărbații care erau ca fratele ei, Edmund şi ca Miles Montgomery – bărbați răi, care credeau că femeile nu au suflet, care nu pregetau să le bată şi să le violeze, să le forțeze să facă tot felul de lucruri îngrozitoare.

Nu mai avu timp să-şi urmeze şirul gîndurilor; John o apucă de păr şi o ridică în picioare.

– Gata cu rugăciunile, îi spuse el. Montgomery şi-a aşezat tabăra şi e timpul să-şi vadă viitoarea... zîmbi... mamă a următorului său bastard.

Rîse tare cînd Elizabeth i se împotrivi şi cînd ea îşi dădu seama că îi place s-o vadă cum se zbate, se opri şi-l privi cu indiferență.

– Vrăjitoareo! țipă el. O să vedem dacă diavolul de Montgomery o să poată stăpîni îngerul din tine, sau o să descopere că ai o inimă la fel de neagră ca a lui.

Zîmbind, cu mîna în părul ei, scoase un pumnal ascuțit şi i-l puse la gît. Ea nu clipi cînd simți răceala fierului pe piele şi zîmbetul lui se transformă în rînjet.

– Uneori bărbații din familia Montgomery fac greşeala să discute cu femeile în loc să le folosească aşa cum a dat Dumnezeu. Vreau să fiu sigur că ăsta nu va face aşa ceva.

Încet, făcu să alunece vîrful lamei de-a lungul gîtului ei pînă la decolteul pătrat al rochiei ei sfîşiate.

Ea îşi ținu respirația, privindu-l în ochi, stăpînindu-şi furia, şi stînd foarte liniştită. N-o să-i dea prilejul să-şi folosească pumnalul.

John nu-i tăie pielea, dar lama cuțitului sfîşie partea din față a rochiei şi corsetul de dedesubt. Cînd dădu la iveală sînii ei plini, o privi din nou.

– Aveai ce ascunde, Elizabeth, şopti el.

Ea pufni şi-şi întoarse privirea. Era adevărat că se îmbrăca simplu, făcînd ca sînii să-i apară plați şi mijlocul îngroşat. Şi aşa fața ei atrăgea mai mulți bărbați decît ar fi vrut, dar n-avea ce face, în afară de a-şi acoperi părul.

Pe Johnnu-l interesa fața ei; el se concentra să-i îndepărteze resturile rochiei. Văzuse puține femei goale şi nici una care să fie atît de frumoasă ca Elizabeth Chatworth sau care să aibă rangul ei.

Elizabeth stătea dreaptă de parcă ar fi avut coloana vertebrală din oțel şi cînd hainele îi căzură şi pielea ei simți din plin soarele cald de august, ştia că ăsta era cel mai dureros lucru pe care-l suferise vreodată.

O înjurătură a lui John, rostită cu toată puterea, o făcu să tresară.

– La dracu' cu Pagnell!

Elizabeth făcu un pas înapoi, încercînd să pară demnă şi cînd privi spre John, văzu că avea practic spume la gură.

– Dacă mă atingi eşti un om mort, spuse ea cu voce tare. Dacă mă omori, Pagnell îți va tăia capul şi dacă nu mă omori o să am grijă să afle ce mi-ai făcut. Şi uiți de răzbunarea fratelui meu? Merită să-ți rişti viața doar ca să te culci cu orice femeie?

Dură o clipă pînă să-l convingă şi o privi fix.

– Sper ca Montgomery să se poarte mizerabil cu tine, spuse el cu ură şi se duse să ia covorul care atîrna pe spatele calului său. Fără să se uite la ea, îl desfăşură pe pămînt.

– Întinde-te, îi comandă el, privind în jos. Şi te avertizez, femeie, că, dacă nu mă asculți, o să uit de Pagnell şi de Montgomery şi de răzbunarea fratelui tău.

Ascultătoare, Elizabeth se întinse pe covor. Perii aspri îi răzuiau pielea şi cînd John îngenunche deasupra ei, îşi ținu respirația.

Brutal, o împinse pe burtă, îi tăie legăturile de la mîini şi înainte să poată face vreo mişcare, aruncă marginea covorului peste ea şi o rulă în el. Nu se mai gîndea la nimic. Singura ei preocupare era să respire.

I se păru o eternitate de cînd stătea nemişcată, încercînd să-şi dea capul pe spate pentru a avea mai mult aer. În cele din urmă fu mişcată, ridicată, trebuia

să se lupte ca să poată respira şi cînd fu aruncată pe spatele calului, crezu că se va sufoca.

Cuvintele lui John era înăbuşite de covor:

– Următorul om pe care-l vei vedea va fi Miles Montgomery. Gîndeşte-te la asta pînă vom ajunge. El nu va fi atît de blînd cu tine cum am fost eu.

Într-un fel, cuvintele lui îi făcură bine pentru că, gîndindu-se la Miles Montgomery, la modul lui diavolesc de a se purta, nu se mai chinuia să respire. Şi cînd calul o clătina, blestema familia Montgomery, casa lor, îi blestema pe toţi slujitorii lor şi se ruga pentru copiii Montgomery care erau nevinovaţi şi care făceau parte din clanul lor imoral.

Cortul lui Miles Montgomery era superb: din brocart verde închis tivit cu aur, leoparzii familiei Montgomery erau cusuţi cu fir de aur de-a lungul marginii acoperişului, fanioane fluturau în vîrf. Înăuntru, pereţii erau acoperiţi cu mătase verde deschis. Erau cîteva scaune care se strîngeau, tapiţate cu brocart albastru cu auriu, o masă mare pe care erau sculptaţi leoparzii familiei Montgomery şi, în partea opusă, două paturi de campanie, dintre care unul foarte lung, şi amîndouă erau acoperite cu piei de vulpe cu părul lung şi roşu.

Patru bărbaţi stăteau în jurul mesei; doi dintre ei erau îmbrăcaţi în uniformele bogate ale cavalerilor Montgomery. Atenţia celorlalţi doi era îndreptată către unul din slujitori.

– Zice că are un dar pentru domnia voastră, milord, spunea cavalerul omului tăcut din faţa lui. Ar putea să

fie o capcană. Ce-ar putea să aibă lordul Pagnell pe care să-l vreți dumneavoastră?

Miles Montgomery ridică din sprînceana sa dreaptă de culoare neagră şi fu suficient ca omul său să dea înapoi. Uneori oamenii care erau de puțină vreme în serviciul lui credeau că, dacă stăpînul lor era atît de tînăr, puteau să-şi îngăduie unele libertăți.

– Ar putea să fie un om rulat în covorul acela? întrebă bărbatul de lîngă Miles.

Servitorul îşi dădu capul pe spate pentru a se uita în sus la Sir Guy.

– Poate unul foarte mic.

Sir Guy îl privi pe Miles şi se înțeleseră din priviri.

– Lasă-l să intre împreună cu darul lui, spuse Sir Guy. Îl vom întîmpina cu spadele trase.

Cavalerul plecă şi se întoarse peste cîteva minute cu spada ațintită spre spatele celui care căra covorul. Obraznic, rînjind, John îşi aruncă povara pe pămînt şi-i dădu un picior, derulînd covorul pînă la picioarele lui Miles Montgomery.

Cînd covorul se derulă pînă la capăt, patru figuri uluite priveau cu gura căscată la ce zăcea în fața lor: o femeie goală, cu ochii închişi, cu gene lungi care-i atingeau obrajii de o culoare delicată, cu părul lung, de culoarea mierii, înfăşurat în jurul ei acoperindu-i mijlocul şi şoldurile. Avea sîni superb conturați, un mijloc subțire şi picioare foarte lungi. Şi fața ei era atît de frumoasă, ceva ce oamenii pot vedea numai în rai – delicată, eterică, de parcă n-ar fi fost din această lume.

Zîmbind triumfător, John se strecură neobservat afară din cort.

Elizabeth, pe jumătate sufocată din cauza lipsei de aer, deschise încet ochii şi văzu patru bărbaţi care stăteau deasupra ei, cu spadele trase din teacă, dar îndreptate spre pămînt. Doi dintre ei erau servitori şi nu se mai uită la ei. Al treilea era un uriaş de peste doi metri, cu părul cărunt, de un gri argintiu, cu o cicatrice în diagonală, de-a lungul obrazului. Deşi omul te înfricoşa într-adevăr, îşi dădu seama că nu el era stăpînul.

În spatele uriaşului era un alt bărbat îmbrăcat în veşminte bogate de satin, albastru închis. Elizabeth era obişnuită să vadă bărbaţi puternici şi chipeşi, dar cel din faţa ei radia forţă, o vigoare neobişnuită şi ea îl privea fix. Ochii celorlalţi bărbaţi erau aţintiţi asupra trupului ei, dar bărbatul acesta se întoarse şi ea îl văzu pentru prima oară pe Miles Montgomery şi-şi încrucişă privirea cu a lui.

Era un bărbat frumos, foarte frumos, cu ochii de un gri închis sub sprîncenele stufoase, arcuite; avea un nas subţire, cu nările puţin umflate şi o gură plină, senzuală.

Pericol! fu primul gînd a lui Elizabeth. Omul acesta era primejdios pentru femei, ca şi pentru bărbaţi.

Nu se mai uită la el şi în cîteva secunde se ridică şi înşfăcă o piele de vulpe de pe unul din paturile de lîngă ea şi o toporişcă de pe masă.

– Îl voi omorî pe primul care se apropie de mine, spuse ea, ţinînd toporul într-o mînă, în timp ce îşi aruncă pielea pe un umăr, lăsîndu-l pe celălalt dez-

golit, ca şi unul dintre picioare care se vedea de sus pînă jos.

Uriaşul făcu un pas spre ea şi ea ridică toporul, cu amîndouă mîinile pe mîner.

– Ştiu să-l folosesc, îl amenință ea, privindu-l fără frică.

Cei doi cavaleri făcură un pas spre ea şi Elizabeth se dădu înapoi, uitîndu-se de la unul la altul. Atingea marginea patului şi nu mai avea unde să se retragă. Unul dintre cavaleri îi zîmbi şi ea mîrîi spre el în semn de răspuns.

– Lăsați-ne singuri.

Cuvintele fuseseră rostite calm, cu o voce joasă, dar era un ordin şi toți se uitară la Montgomery.

Uriaşul o mai privi o dată pe Elizabeth, apoi făcu un semn spre cei doi cavaleri şi toți trei părăsiră cortul.

Elizabeth strînse şi mai tare toporul; avea deja încheieturile albite de efort şi îl țintea pe Miles Montgomery.

– Te voi omorî, spuse ea printre dinți. Să nu crezi că dacă sînt femeie nu pot să tai un bărbat în bucăți. Mi-ar plăcea să vărs sîngele unui Montgomery.

Miles nu se mişcă de la locul lui de lîngă masă, dar o urmărea. După o clipă îşi ridică spada şi Elizabeth îşi ținu respirația, pregătindu-se de luptă. Foarte încet el îşi puse spada pe masă şi se întoarse într-o parte arătîndu-şi profilul. Tot încet îşi desprinse de la brîu şi pumnalul cu pietre prețioase şi-l puse pe masă, lîngă spadă.

Se întoarse din nou spre ea; fața lui nu lăsa să se

vadă ce gîndea, ochii lui nu spuneau nimic şi făcu un pas spre ea.

Elizabeth ridică toporul cel greu pentru a fi pregătită. Va lupta pînă la moarte, pentru că moartea era de preferat în locul bătăii şi violului pe care acest om diabolic le pusese la cale.

Miles se aşează pe un scaun, nu departe de ea; nu vorbea, o privea doar.

Aşa deci! Nu credea că o femeie poate fi un adversar periculos, se dezarmase şi stătea jos, în timp ce ea ţinea o armă mortală deasupra capului lui. Cu o săritură se repezi spre el şi roti toporul spre gîtul lui.

Fără efort, el îl apucă cu mîna dreaptă, îl ţinu cu uşurinţă şi o privi fix într timp ce stătea aproape de el. Pentru o secundă rămase paralizată, hipnotizată de ochii lui. Părea că vrea să afle ceva de la ea, parcă o întreba ceva din priviri. Ea smuci toporul din mîna lui şi fu cît pe aici să cadă cînd el îi dădu drumul să cadă de bunăvoie. Se prinse de marginea mesei.

– Să te ia dracu'! zise ea, abia respirînd. Fie ca Dumnezeu şi toţi îngerii să blesteme ziua în care s-a născut un Montgomery! Fie ca tu şi toţi urmaşii tăi să putreziţi în iad pentru totdeauna.

Ea ridicase vocea, aproape că ţipa şi auzi mişcare afară.

Miles stătea tot acolo, urmărind-o tăcut şi Elizabeth simţi că sîngele începe să-i clocotească. Cînd văzu că încep să-i tremure mîinile, îşi dădu seama că trebuie să se calmeze. Unde era detaşarea pe care şi-o impusese de ani de zile?

Dacă el putea să rămînă calm, atunci şi ea putea. Asculta cu atenţie şi, dacă presupunerea ei era corectă, zgomotele de afară erau făcute de nişte oameni care plecau. Poate că dacă ar putea să treacă pe lîngă bărbatul acesta, ar putea să scape şi să se întoarcă acasă la fratele ei.

Cu ochii la Miles începu să meargă cu spatele în jurul lui, încercînd să ajungă la ieşirea din cort. Încet, el se întoarse pe scaun şi o urmări. Auzi afară nechezatul unui cal şi se rugă să poată ieşi ca să se poată elibera.

Deşi nu-l pierduse din ochi pe Miles, nu-l văzuse mişcîndu-se. El stătea relaxat pe scaun şi, în clipa următoare, tocmai cînd ea atinsese deschizătura, el fu lîngă ea, ţinînd-o de încheietura mîinii. Ea îndreptă toporul spre umărul lui, dar o apucă şi de cealaltă încheietură şi o ţinu strîns.

Ea stătea nemişcată, era prizoniera lui, dar el nu o strîngea cu brutalitate şi ea îl privea cu ochii mari. El era atît de aproape, încît îi simţea răsuflarea pe frunte. Se uita la ea şi părea că aşteaptă ceva, era mirat.

Cu o privire la fel de rece ca smaraldele cu care semănau ochii ei, ea îl înfruntă.

– Şi acum ce urmează? întrebă ea cu o voce încărcată de ură. Mai întîi mă baţi sau mă violezi? Sau poate amîndouă în acelaşi timp? Sînt virgină şi am auzit că prima oară doare cel mai tare. Fără îndoială că durerea mea îţi va mări plăcerea.

Pentru o clipă ochii lui se îngustară de uimire. Era prima reacţie care se putea citi pe faţa lui. O privi atît

de intens cu ochii lui gri, încît ea întoarse capul.

– Pot să îndur suferința, spuse ea cu voce joasă, dar dacă aştepți să te implor să mă cruți, n-ai nici o şansă.

Îi dădu drumul mîinii cu care ea ținea marginea cortului şi îi luă în palmă obrazul stîng, întorcîndu-i cu blîndețe capul.

Ea pufni la atingerea lui; nu o suporta.

– Cine eşti? şopti el.

Ea se crispă şi mai mult şi, cu ură, îi răspunse:

– Sînt duşmanul tău. Sînt Elizabeth Chatworth.

Pe fața lui trecu o umbră. După o vreme îşi luă mîna de pe obrazul ei, se dădu înapoi cu un pas şi-i eliberă şi cealaltă mînă.

– Poți să păstrezi toporul dacă te face să te simți mai în siguranță, dar nu te pot lăsa să pleci.

Ca şi cum nu i-ar mai fi acordat nici o atenție, se întoarse cu spatele şi se duse spre mijlocul cortului.

Imediat Elizabeth ieşi din cort, dar tot atît de repede Miles fu lîngă ea, ținînd-o din nou de încheietura mîinii.

– Nu te pot lăsa să pleci, repetă el, de data asta mai hotărît. Se uită la picioarele ei goale. Nu eşti îmbrăcată ca să poți pleca. Vino înăuntru şi voi trimite nişte oameni să-ți caute haine.

Ea se smuci de lîngă el. Soarele apunea şi în lumina lui el părea şi mai brunet.

– Nu vreau haine de la tine. Nu vreau nimic de la nici un Montgomery. Fratele meu va...

Se întrerupse cînd văzu cum se uită la ea.

– Nu mai pomeni numele fratelui tău în fața mea. El mi-a ucis sora.

Miles o luă din nou de mînă şi o trase uşor.

– Acum insist să intri. Oamenii mei se vor întoarce în curînd şi nu cred c-ar trebui să te vadă îmbrăcată aşa.

Ea nu cedă.

– Ce contează? Bărbații ca tine aruncă femeile captive cavalerilor lor după ce au terminat cu ele, nu-i aşa?

Nu era sigură, dar i se păru că zărise o umbră de zîmbet pe fața lui.

– Elizabeth, începu el, apoi se opri. Hai înăuntru şi vorbim acolo. Se întoarse spre copacii din apropiere.

– Guy! strigă el cu putere, făcînd-o să tresară.

Imediat uriaşul apăru în luminiş. După ce-i aruncă o privire întunecată lui Elizabeth, se uită la Miles.

– Trimite pe cineva în sat să găsească nişte haine potrivite pentru o femeie. Nu contează cît dă pe ele.

Tonul lui Miles era diferit de cel cu care-i vorbea ei.

– Trimite-mă şi pe mine cu el, spuse Elizabeth repede. Voi vorbi cu fratele meu şi va fi recunoscător că m-ai eliberat şi că n-am pățit nimic, iar lupta dintre familiile Chatworth şi Montgometry va lua sfîrşit.

Miles se întoarse spre ea şi o privi cu răceală.

– Nu mă implora, Elizabeth.

Fără să se gîndească, urlînd de furie, ea ridică din nou toporul şi dădu să-l lovească în cap. Cu o singură mişcare precisă el îi luă toporul din mînă, îl aruncă şi o luă în brațe.

Ea nu voia să-i dea satisfacția de a se zbate şi rămase nemişcată, dezgustată de atingerea hainelor lui pe pielea ei goală. Blana de vulpe o acoperea doar pe jumătate şi piciorul dinspre el era gol.

El o duse în cort şi o aşeză cu blîndețe pe unul din paturi.

– De ce-ți faci probleme cu hainele mele? şuieră ea. Poate că ar trebui să te împerechezi pe cîmp ca un animal ce eşti.

El se îndreptă spre masă, cu spatele la ea şi turnă vin în două pahare, dintr-o cană de argint.

– Elizabeth, zise el, dacă tot insişti să fac dragoste cu tine, s-ar putea să mă las ispitit. Se întoarse, se apropie de ea şi se aşeză pe un scaun. Ai avut o zi lungă şi probabil că ți-e foame şi sete. Îi dădu un pahar cu vin.

Elizabeth îl vărsă şi vinul pătă unul din covoarele luxoase care erau puse pe jos.

Miles o privi calm şi îşi bău vinul.

– Şi acum, Elizabeth, ce-o să mă fac eu cu tine?

CAPITOLUL 2

Elizabeth stătea pe pat, cu picioarele acoperite; mai avea doar un umăr dezgolit; şi refuza să se uite la Miles Montgomery. Nu se va coborî să se certe cu el, pentru că el ar fi considerat că-l imploră să-i dea drumul.

După ce tăcu o vreme, Miles se ridică şi ieşi din cort, ţinînd cu mîna pînza care acoperea intrarea. Îl auzi comandînd un lighean cu apă fierbinte.

Elizabeth nu profită de absenţa lui, dar se gîndi că ar putea să scape cînd el va adormi. Poate că era mai bine să aştepte pînă cînd va avea nişte haine ca lumea.

Miles nu-i lăsă pe oamenii lui să intre cu apa, ci o aduse chiar el şi o puse lîngă pat.

– Apa este pentru tine, Elizabeth. M-am gîndit că poate vrei să te speli.

Ea îşi ţinea mîinile încrucişate pe piept şi-şi în-

toarse capul.

– Nu vreau nimic de la tine.

– Elizabeth, spuse el şi vocea îi trăda exasperarea. Se aşeză lîngă ea şi îi luă mîinile într-ale lui. Aşteptă răbdător să-şi întoarcă privirea încărcată de furie spre el. N-o să-ți fac nici un rău, continuă el blînd. N-am bătut niciodată o femeie şi n-o s-o fac nici acum. Nu te pot lăsa să încaleci aproape dezbrăcată pe un cal şi să străbaţi toată ţara. N-ar dura nici o oră pînă ce ai fi atacată de hoarde de vagabonzi.

– Să înţeleg că tu eşti mai bun? Mîinile ei le strînseră pe ale lui şi îl privi mai liniştită. Mă vei reda fratelui meu?

Miles se uită la ea cu o intensitate care aproape că o speria.

– O să... mă gîndesc la asta.

Îşi smulse mîinile dintr-ale lui şi întoarse capul.

– La ce m-aş putea aştepta de la un Montgomery? Lasă-mă în pace!

Miles se ridică.

– Se răceşte apa.

Ea îl privi zîmbind uşor.

– De ce să mă spăl? Pentru tine? Îţi plac femeile curate şi bine mirositoare? Dacă-i aşa, atunci nu mă voi spăla niciodată! O să fiu atît de murdară, încît o să arăt ca o scalvă nubiană şi o să am părul plin de păduchi şi de alte tîrîtoare care-ţi vor murdări hainele tale frumoase.

Miles se uită un minut la ea, apoi îi spuse:

– Cortul e înconjurat de oamenii mei şi eu voi fi

afară. Dacă încerci să fugi îmi vei fi adusă înapoi.

După ce-i zise asta, o lăsă singură.

Miles ştia că Sir Guy îl aştepta afară. Miles îi făcu un semn şi uriaşul îl urmă printre copaci.

– Am trimis doi oameni după haine, spuse Sir Guy.

Cînd tatăl lui Miles murise, Miles avea nouă ani şi dorinţa tatălui său fusese ca Sir Guy să aibă grijă de băiat, căci acesta se simţea uneori străin faţă de familia sa. Miles nu era prea vorbăreţ şi cu Sir Guy comunica mai mult.

– Cine e? întrebă Sir Guy, sprijinindu-şi mîna de trunchiul unui stejar enorm.

– Elizabeth Chatworth.

Sir Guy dădu din cap. Lumina lunii arunca umbre ciudate pe cicatricea care-i brăzda chipul.

– M-am gîndit eu. Lordul Pagnell are un asemenea simţ al umorului, încît ar trimite o Chatworth unui Montgomery. Tăcu urmărindu-l pe Miles minute în şir. I-o dăm înapoi fratelui ei, mîine?

Miles se îndepărtă de el.

– Ce ştii de fratele ei Edmund Chatworth?

Sir Guy scuipă înainte de a răspunde.

– Faţă de Chatworth, Pagnell este un sfînt. Lui Chatworth îi plăcea să tortureze femeile. Obişnuia să le lege şi să le violeze. În noaptea în care a fost omorît – binecuvîntat fie cel care a făcut-o – o tînără şi-a tăiat venele în camera lui.

Sir Guy îl vedea pe Miles cum îşi încleşta şi îşi descleşta pumnii şi îi păru rău că îi spusese. Mai mult decît orice pe lume, Miles iubea femeile. De sute de

ori Guy a trebuit să-l oprească să omoare vreun bărbat care îi făcuse rău unei femei. Cînd era doar un băiat, se repezea la cei mai mari ca el şi, cînd se înfuria, numai Guy putea să-l reţină. Anul trecut, Guy nu reuşise să-l oprească şi omorîse un bărbat care-şi pocnise nevasta rea de gură. Regele era cît pe aci să nu-l ierte pentru această faptă.

– Fratele ei, Roger, nu e ca Edmund, zise Sir Guy.

Miles se răsuci spre el, privindu-l crunt:

– Roger Chatworth mi-a violat sora şi a făcut-o să se sinucidă. Ai uitat?

Guy ştia că, dacă voia să-l calmeze, cel mai bine era să nu spună nimic despre ce îl înfuriase.

– Ce vrei să faci cu fata?

Miles îşi întoarse capul şi mîngîie trunchiul unui copac.

– Ştii că urăşte numele Montgomery? Noi nu am fost cu nimic de vină, nu noi am provocat războiul dintre familiile Chatworth şi Montgomery, şi totuşi ea ne urăşte. Îl privi pe Sir Guy. Şi se pare că mă urăşte mai mult pe mine. Atingerea mea îi provoacă repulsie. Se şterge dacă o ating, de parcă aş murdări-o.

Sir Guy rămase cu gura căscată şi, cînd o închise, aproape că rîdea. Dacă se putea spune aşa ceva, femeile îl iubeau pe Miles mai mult decît le iubea el pe ele. Cînd era copil, îşi petrecea cea mai mare parte a timpului înconjurat de fete, ceea ce fusese un alt motiv pentru care Miles îi fusese încredinţat lui Sir Guy pentru a fi sigur că va deveni un bărbat adevărat. Dar Guy

ştiuse de la început că nu trebuie să se îndoiască de bărbăția lui Miles. Pur şi simplu îi plăceau femeile. Era un capriciu al lui, ca şi cum ar fi ținut la un cal bun sau la o spadă ascuțită. Uneori comportarea anormală a lui Miles de a trata femeile cu o deosebită blîndețe îl deranja; de exemplu îi amenința cu moartea pe cei care violau după ce cîştigau o bătălie, dar, pe de-a-ntregul, Sir Guy învățase să-i accepte ciudățeniile – era altfel decît ceilalți.

Dar Sir Guy nu auzise *niciodată,* dar niciodată de o femeie care să nu vrea să-şi dea şi viața pentru Miles. Tinere, bătrîne, de vîrstă mijlocie, chiar şi fetițele se agățau de gîtul lui. Şi Elizabeth Chatworth era scîrbită de atingerea lui!

Sir Guy încercă să înțeleagă ce însemna asta. Poate că e ca atunci cînd pierzi pentru prima oară o bătălie. Îşi puse palma sa uriaşă pe umărul lui Miles.

– Toți pierdem din cînd în cînd. Asta nu înseamnă că eşti mai puțin bărbat. Poate că fata îi urăşte pe toți bărbații. Dacă l-a avut ca exemplu pe fratele ei...

Miles îi dădu mîna la o parte.

– A fost rănită! Rănită *adînc!* Nu numai trupul i-a fost rănit, că e toată numai vînătăi şi zgîrieturi, dar şi-a construit în jurul ei un zid de ură şi furie.

Sir Guy simți că alunecă pe un teren primejdios.

– Fata asta e de familie nobilă, spuse el încet. Nu poți s-o ții prizonieră. Regele l-a proscris pe fratele tău. Nu trebuie să-l provoci şi tu. Trebuie să o redai pe lady Elizabeth fratelui ei.

– Să i-o redau, să o duc înapoi într-un loc unde

femeile sînt torturate? Acolo a învățat să urască. Şi dacă i-o dau înapoi, ce va crede ea despre familia Montgomery? O să înțeleagă că noi nu sîntem răi, aşa cum este fratele ei?

– Doar nu vrei s-o ții aici! Sir Guy era enervat.

Miles păru că se gîndeşte puțin.

– Vor trece mai multe zile pînă cînd se va afla că e aici. Poate că în acest timp îi voi arăta...

– Şi frații tăi? îl întrebă Sir Guy. Te aşteaptă acasă. Nu va trece mult pînă ce Gavin va afla că o ții prizonieră pe Elizabeth Chatworth. Făcu o pauză, coborînd vocea. Fata va gîndi numai de bine despre familia Montgomery dacă o laşi să plece fără să pățească nimic.

Ochii lui Miles scînteiară.

– Cred că Elizabeth va spune că m-a forțat să o eliberez, că m-a amenințat cu un topor. Zîmbi uşor. M-am hotărît. O voi ține un timp, cît să-i arăt că un Montgomery nu e ca fratele ei mort. Şi acum trebuie să mă întorc, zîmbetul i se lărgi pe față, şi să o îmbăiez pe micuța mea captivă. Haide, Guy, nu mă privi în felul ăsta. E numai pentru cîteva zile.

Sir Guy rămase tăcut şi-şi urmă tînărul stăpîn înapoi, în tabără, dar se întrebă dacă Elizabeth Chatworth putea fi cucerită doar în cîteva zile.

În clipa cînd Elizabeth fu sigură că Miles a plecat, se duse în cealaltă parte a cortului şi, ridicînd materialul gros, văzu picioarele oamenilor de afară. Verifică în mai multe locuri şi nu găsi nici un loc liber între

picioarele gărzilor, stăteau ca şi cum s-ar fi ţinut de mîini ca să se apere de o femeie.

Tocmai se scărpina în cap cînd Miles se întoarse cu două găleţi de apă fierbinte. Imediat îşi îndreptă spatele şi-şi încrucişă braţele peste piept. Nu se uită la el nici cînd se aşeză lîngă ea pe pat.

Dar cînd îi luă mîna şi începu să i-o spele cu o cîrpă moale, săpunită, îl privi drept în ochi. După o clipă de uimire, îşi smulse mîna. El îi luă obrazul în palmă şi începu să o spele pe faţă.

– O să te simţi mult mai bine cînd vei fi curată, spuse el blînd.

Îi dădu peste mînă.

– Nu suport să mă atingi! Lasă-mă în pace!

El îi cuprinse din nou faţa în palme şi continuă să o spele.

– Eşti o femeie frumoasă, Elizabeth, şi ar trebui să fii mîndră de asta.

Elizabeth se uită la el şi-şi spuse că dacă nu l-ar fi urît dinainte pe Miles Montgomery, sigur ar fi început să-l urască acum. Se vedea că era obişnuit ca femeile să-i cadă la picioare. Credea că nu trebuie decît să le atingă obrazul şi ele se vor topi de dorinţă. E adevărat că era chipeş şi că avea o voce plăcută, dar şi alţi bărbaţi, chiar mai frumoşi şi cu mai multă experienţă, încercaseră să o seducă pe Elizabeth, dar nu reuşiseră. Îl privi cu ochi galeşi şi, cînd văzu o umbră de satisfacţie pe faţa lui, zîmbi şi îşi înfipse dinţii în mîna lui. Miles fu atît de uimit, încît nu reacţionă imediat. O apucă de fălci, îi simţea degetele în muşchi şi fu ne-

voită să-i dea drumul. El îşi ridică mîna, încă uimit, cercetînd urmele pe care i le lăsase. Cînd se uită la ea văzu privirea ei triumfătoare.

– Crezi că sînt proastă? îl întrebă ea. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci? Vrei să îmblînzeşti tigroaica şi, cînd o să mănînc din palma ta, o să mă înapoiezi fratelui meu, însărcinată cu vreun alt bastard de-al tău. Va fi o mare victorie de-a ta, ca Montgomery şi ca bărbat.

El o ţintui cu privirea.

– Eşti o femeie deşteaptă, Elizabeth. Poate că vreau să-ţi dovedesc că bărbaţii sînt în stare şi de altceva în afară de brutalitate.

– Şi cum îmi vei arăta lucrul ăsta? Mă vei ţine prizonieră? Mă vei forţa să-ţi suport atingerile? Vezi că nu mă topesc de plăcere de cîte ori de apropii de mine. Nu vrei să-ţi recunoşti înfrîngerea? Lui Pagnell îi place violul şi violenţa. Pe tine ce te excită? Vînătoarea? Şi, după ce te culci cu o femeie, o laşi deoparte, ca pe o cîrpă?

Vedea că nu poate să-i răspundă la întrebări şi o dezgusta că altele îi cedaseră atît de uşor.

– Un bărbat nu poate să facă măcar o dată ceva drăguţ. Trimite-mă fratelui meu!

– Nu! strigă Miles, în timp ce ochii i se îngustau. Nici o femeie nu-l făcuse să se înfurie. Întoarce-te, Elizabeth. O să te spăl pe cap.

Ea îl privi cu răceală.

– Şi dacă mă împotrivesc, ce vei face, o să mă baţi?

– S-ar putea.

O înşfăcă de umăr şi o ţintui de pat, cu părul ei lung atîrnîndu-i peste margine.

Elizabeth nu spuse nimic în timp ce el îi săpuni şi îi clăti părul şi se întrebă dacă nu cumva a depăşit măsura. Dar modul lui de a se purta o înfuria. Era atît de calm, atît de sigur de el, voia să-l facă să-şi piardă cumpătul. Văzuse că nu trebuie decît să facă un semn şi oamenii lui îl ascultă. Şi femeile i se supuneau tot atît de uşor?

Poate că nu era bine să-l înfurie. Poate că o să-i dea drumul dacă se va preface că s-a îndrăgostit nebuneşte de el. Dacă va plînge pe umărul lui, poate va face ce-i va cere, dar nu se va ruga de el. Şi aşa ar fi un chin dacă se va hotărî să-i accepte mîngîierile.

Miles o pieptănă cu un pieptene de fildeş şi, cînd termină, ieşi din cort şi se întoarse în cîteva clipe cu o încîntătoare rochie roşie din lînă şi mătase şi cu lenjerie fină.

– Poţi să-ţi termini baia sau nu, cum vrei, spuse el, dar îţi sugerez să te îmbraci. Şi o lăsă singură.

Elizabeth se spălă, în grabă, tresărind cînd îşi atingea vînătăile, dar nu le luă în seamă. Se bucura de haine pentru că îi ofereau mai multă libertate ca să-şi ducă la bun sfîrşit planurile de scăpare.

Miles se întoarse cu o tavă încărcată cu mîncare şi aprinse lumînări în cortul în care se făcuse întuneric.

– Am adus cîte puţin din toate, pentru că nu ştiam ce-ţi place.

Ea nu se învrednici să-i răspundă.

– Îți place rochia?

Se uita fix la ea, dar ea privea într-o parte. Rochia era scumpă, brodată cu fir de aur. Multe femei şi-ar fi dorit-o, dar Elizabeth părea să nu observe diferența dintre mătase şi postav.

– Se răceşte mîncarea. Hai să mănînci la masă, cu mine.

Se uită la el.

– N-am de gînd să mănînc nimic de la tine.

Miles dădu să vorbească, dar nu răspunse la provocarea ei.

– Cînd o să ți se facă foame, mîncarea va fi tot aici.

Elizabeth stătea pe pat cu picioarele întinse, cu mîinile în poală şi se concentra asupra sfeşnicului care susținea lumînările şi care se afla în fața ei. Mîine va găsi o cale de scăpare.

Încerca să ignore mirosul mîncării din care se înfrupta Miles. Se întinse şi se strădui să se relaxeze. Mîine va trebui să fie puternică. Zbuciumul din timpul zilei o făcu să adoarmă repede.

Elizabeth se trezi în miez de noapte şi se încordă dintr-o dată, simțindu-se în primejdie, dar era prea somnoroasă pentru a-şi aduce aminte. După cîteva minute, mintea i se limpezi şi-şi mişcă încet capul ca să se uite la Miles care dormea în celălalt pat din cort, în partea opusă.

De cînd era copil, trăind într-o casă în care se petreceau nenumărate orori, învățase să se mişte fără să se facă auzită. Cu grijă, nelăsîndu-şi rochia să

foşnească, se strecură în vîrful picioarelor pînă în spatele cortului. Fără îndoială că erau gărzi de jur împrejur, dar acolo poate nu erau atît de vigilente.

Dură destul pînă să poată ridica marginea cortului ca să se poată strecura pe sub ea. Se întinse şi se rostogoli, nu dintr-odată, ci centimetru cu centimetru. Una din gărzi trecu pe lîngă ea, dar se prinse de un tufiş şi se ascunse după el. Cînd garda era cu spatele, alergă spre pădure, folosindu-se de toate umbrele. Numai după ani întregi în care făcuse aşa ceva, în care trebuia să se ferească de fratele său Edmund şi de „prietenii" lui, reuşea să se strecoare atît de uşor. Roger o tachina, îi spunea că ar fi un spion perfect.

Cînd ajunse în pădure, se opri să respire şi încercă să-şi potolească bătăile inimii. Nu era ceva neobişnuit pentru ea să se afle în pădure noaptea şi începu să meargă liniştită. Era uimitor cît de puțin zgomot putea să facă.

Cînd răsări soarele, Elizabeth mergea de aproape două ore şi începuse să obosească. Nu mîncase de douăzeci şi patru de ore şi nu mai avea putere. Îşi tîra picioarele, fusta i se agăța de tufe, crengile i se încîlceau în păr.

După o oră tremura de oboseală. Se aşeză pe un buştean şi încercă să-şi adune forțele. Era de înțeles de ce nu mai avea pic de putere; nici nu mîncase şi chinul zilei care trecuse o istovise. Se gîndi să se odihnească. Ştia că dacă nu va dormi, nu va fi în stare să meargă mai departe.

Epuizată, se întinse pe jos, nebăgînd în seamă

micile vietăți care fojgăiau pe sub buştean; nu era pentru prima oară cînd îşi petrecea noaptea în pădure. Vru să se acopere cu frunze, dar căzu într-un somn adînc.

Se trezi cînd simți o împunsătură în coaste. Un om înalt, solid, cu un dinte lipsă, îmbrăcat în zdrențe, rînjea la ea. Alți doi bărbați stăteau în spatele lui.

– Ți-am zis eu că nu e moartă, spuse bărbatul solid, înşfăcînd-o de braț şi ridicînd-o în picioare.

– Ce doamnă drăguță, adăugă unul din ceilalți doi, punînd o mînă pe umărul ei.

Ea dădu să plece, dar el nu-şi luă mîna de pe ea, şi îi sfîşie rochia, dezgolindu-i umărul.

– Eu primul! gîfîi al treilea bărbat.

– E o doamnă adevărată, zise cel mai solid, cu mîna pe umărul ei gol.

– Sînt Elizabeth Chatworth şi dacă-mi faceți vreun rău contele de Bayham o să vă taie capul.

– Un conte mi-a luat şi mie ferma, zise unul din ei. Soția şi fiica au murit de frig în iarnă. Au înghețat.

Se uita urît la ea. Ea ar fi vrut să se dea înapoi, dar buşteanul o împiedica.

Bărbatul cel solid îşi duse mîna la gîtul ei.

– Îmi place ca femeile să mă implore.

– Majoritatea bărbaților preferă acest lucru, spuse ea cu răceală şi omul clipi surprins.

– E a naibii, Bill, zise unul dintre ceilalți. Lasă-mă pe mine primul.

Deodată, se schimbă brusc la față. Gemu într-un fel ciudat şi căzu în fața lui Elizabeth. Liniştită, ea păşi

peste corpul căzut şi aruncă o privire spre săgeata care-l lovise în spate. Ceilalţi doi căscau gura la tovarăşul lor mort şi ea îşi ridică fusta şi sări peste buştean.

Din pădure ieşi Miles. O apucă de braţ şi chipul lui o făcu să-şi ţină răsuflarea. Faţa îi era schimonosită de furie, buzele i se uniseră într-o singură linie, avea ochii întunecaţi, sprîncenele încruntate şi nările îi fremătau.

– Rămîi aici! îi ordonă el.

Se supuse pentru o clipă şi, datorită acestei întîrzieri, văzu de ce îşi cîştigase Miles Montgomery pintenii, pe cîmpul de bătaie, înainte de a împlini optsprezece ani. Bărbaţii din faţa lui erau înarmaţi. Unul avea o bilă cu ţepi de metal care atîrna de un lanţ şi o roti spre capul lui Miles. El se feri cu pricepere în timp ce-şi avînta spada spre cel de-al doilea.

În cîteva secunde terminase cu amîndoi, fără să se ostenească prea tare. Nu-i venea să creadă că acelaşi bărbat îi spălase părul cu atîta grijă.

Elizabeth nu mai pierdu timpul remarcînd calităţile duşmanului ei, ci o luă la fugă de la locul luptei. Ştia că Miles o va ajunge, dar spera să-l păcălească. Se agăţă de prima creangă care atîrna mai jos şi se căţără într-un copac.

După cîteva clipe, Miles se opri sub copacul în care se urcase ea. Avea sînge pe tunica de catifea şi spada, trasă din teacă, era şi ea pătată de sînge. Ca un urs încolţit, privea într-o parte şi într-alta, apoi se opri şi ascultă.

Elizabeth îşi ţinu respiraţia şi nu făcu nici un zgomot. Într-o clipă Miles privi în sus spre ea.

– Coboară de acolo, Elizabeth, zise el cu o voce sumbră.

Odată, cînd avea treisprezece ani, păţise exact acelaşi lucru. Atunci îşi dăduse drumul din copac chiar deasupra omului îngrozitor care o urmărea, îl trîntise la pămînt şi pînă să-şi revină el ea era departe. Fără să mai stea pe gînduri se lăsă să cadă deasupra lui Miles.

Dar el nu-şi pierdu echilibrul. În loc de asta o ţinea strîns în braţe.

– Bărbaţii aceia ar fi putut să te omoare, zise el, părînd să nu observe că a încercat să-l doboare. Cum te-ai strecurat pe lîngă gărzi?

– Dă-mi drumul! îi ceru ea, zbătîndu-se, dar el nu o lăsă.

– De ce nu m-ai ascultat cînd ţi-am spus să mă aştepţi?

Întrebarea o făcu să înceteze să se mai zbată.

– Dacă unul din monştrii ăia mi-ar fi comandat să-l aştept, crezi că aş fi făcut-o? Ce diferenţă e între ei şi tine?

Furia se citea în ochii lui.

– Să te ia naiba, Elizabeth! Vrei să spui că sînt la fel ca ticăloşii ăia? Ţi-am făcut eu vreun rău?

– Deci ai găsit-o, se auzi vocea puţin amuzată a lui Sir Guy. Eu sînt Sir Guy Linacre, milady.

Elizabeth dădu din cap spre Sir Guy şi-l împinse cu putere pe Miles.

– Ai terminat sau o să mă brutalizezi în continuare? se răsti ea la Miles.

Miles îi dădu drumul brusc, încît ea era cît pe aici să cadă. Mişcarea bruscă era prea mult pentru stomacul ei gol. Îşi duse mîna la frunte şi dintr-odată văzu negru pe dinaintea ochilor şi întinse mîna să se sprijine de ceva. Sir Guy o prinse şi o luă în braţe.

– Nu mă atinge, şopti ea, pe jumătate leşinată.

În timp ce Miles o luă în braţe, îi spuse lui Sir Guy:

– Cel puţin nu mă respinge numai pe mine.

Cînd Elizabeth deschise ochii, o privi dezgustat.

– De cînd n-ai mîncat?

– De mult, dar asta nu mă face să fiu bucuroasă că m-ai găsit.

Cînd auzi acest lucru Miles rîse, nu cu jumătate de gură, rîse din tot sufletul şi, înainte ca ea să poată spune ceva, se aplecă şi o sărută cu zgomot pe buze.

– Eşti cu adevărat unică, Elizabeth.

Ea îşi şterse buzele cu dosul mîinii atît de tare, de parcă ar fi vrut să-şi ia şi pielea de pe ele.

– Lasă-mă jos! Pot să merg şi singură.

– Să te las să fugi din nou? Nu, cred că de data asta te voi ţine legată de mine.

Miles o urcă pe cal, în faţa lui, şi împreună călăriră spre tabără.

CAPITOLUL 3

Elizabeth fu surprinsă să vadă că tabăra fusese strînsă şi catîrii erau încărcaţi gata de plecare. Elizabeth voia să întrebe unde o ducea, dar se ţinea dreaptă în şa, încercînd să-l atingă pe Miles cît mai puţin, refuzînd să-i vorbească.

El trecu pe lîngă oamenii care aşteptau şi intră în pădure, cu Sir Guy în spatele lui. Printre copaci fusese pusă o masă de lemn pe care se vedeau mai multe vase care abureau. Un bărbat scund, în vîrstă, făcu un semn cu capul spre ele, dar plecă după ce se uită la Miles.

El descălecă şi întinse braţele să o ajute, dar ea nu-l băgă în seamă şi coborî fără să aibă nevoie de ajutor. Totuşi se lăsă încet la pămînt, ca să nu mai leşine în felul ridicol în care o mai făcuse.

– Bucătarul ne-a pregătit masa, spuse Miles, îi luă mîna şi o conduse spre ea.

Ea se smuci şi aruncă o privire spre mîncare. Prepelițe rumenite erau aşezate pe un pat de orez, înconjurate de un sos de smîntînă. Pe o farfurie erau stridii crude. Pe felii de pîine dospită erau felii de ouă fierte, cu sos de şofran, felii de şuncă, icre. Se mai aflau pe masă un peşte umplut cu ceapă şi nuci, pere timpurii, tarte cu cremă şi o plăcintă cu mure.

După ce le privi cu uimire, Elizabeth se întoarse.

– Călătoreşti bine.

Miles o prinse de braț şi cînd o întoarse spre el, ea ameți din nou şi se aşează pe un scaun.

– Mîncarea este pentru tine, spuse el. Nu te voi lăsa să flămînzeşti în continuare.

– Şi ce o să faci? întrebă ea aspru. O să mă pui să stau pe cărbuni încinşi? Sau ai alte metode prin care le forțezi pe femei să facă tot ce vrei tu?

Miles se încruntă şi sprîncenele i se unire. O înşfăcă de braț şi o ridică în picioare, în fața lui.

– Da, am propriul meu fel de a pedepsi.

Elizabeth nu-i mai văzuse privirea pe care o avea acum, ochii îi erau cenuşii, dar un foc nestins ardea în ei. Aplecîndu-se, o sărută pe gît, neluînd în seamă faptul că ea se încordă şi încercă să scape din strînsoare.

– Ştii ce dorințe poți isca, Elizabeth? murmură el, cu fața îngropată în gîtul ei. Buzele lui abia o atingeau, cît să o facă să se înfioare, mîna lui dreaptă o mîngîia pe umărul lăsat gol de rochia ruptă. Degetele lui pătrunseră uşor pe sub pînză şi-i mîngîiară sfîrcul, în timp ce dinții lui îi atinseră uşor lobul urechii.

– Aş vrea să fac dragoste cu tine, Elizabeth, şopti el, cu o voce atît de joasă, încît ea mai mult simţi decît auzi ce spusese. Aş vrea să topesc zidul de gheaţă din jurul tău. Aş vrea să ating şi să mîngîi fiecare parte a corpului tău, să te privesc şi aş vrea să mă priveşti cu toată dorinţa pe care o am eu pentru tine.

Elizabeth stătuse nemişcată şi, ca de obicei, nu simţise nimic deosebit cînd Miles o atinsese. Nu o dezgusta ca persoană, respiraţia lui mirosea frumos şi nu o brutaliza, dar nu simţise sîngele înfierbîntîndu-i-se, aşa cum auzise de la alte fete din mănăstire care-i povestiseră despre asta.

– Dacă jur să mănînc, o să mă laşi în pace? întrebă ea cu răceală.

Miles se trase înapoi, o privi o clipă şi Elizabeth se pregăti pentru o izbucnire. Toţi bărbaţii care vedeau că nu era atinsă în nici un fel de mîngîierile lor o înjurau.

Miles îi zîmbi în tăcere, îi mîngîie obrazul încă o dată şi-i dădu braţul ca să o conducă la masă. Ea nu-i luă braţul, merse spre masă singură, nelăsîndu-l pe Miles să-i vadă uimirea.

O servi chiar el, îi dădea bucăţele alese pe o farfurie de argint frumos ornată şi zîmbi cînd ea luă prima înghiţitură.

– Şi acum te feliciţi că ai reuşit să mă faci să nu mor de foame, spuse ea. Fratele meu îţi va mulţumi dacă mă vei preda în bună stare.

– Încă nu i te voi reda, spuse Miles încet.

Elizabeth nu lăsă să se vadă cît de supărată era, ci continuă să mănînce.

– Roger o să-ți plătească ce sumă vei cere.

– Nu iau bani de la ucigaşul surorii mele, zise Miles cu o voce răguşită.

Ea aruncă piciorul de prepeliță pe care-l mînca, înapoi pe farfurie.

– Ai mai spus asta. Nu ştiu nimic de sora ta.

Miles se întoarse spre ea cu ochii oțeliți.

– Roger Chatworth a încercat s-o ia pe femeia care-i fusese promisă în căsătorie fratelui meu Stephen şi, cînd Stephen a luptat pentru mireasa lui, fratele tău l-a atacat pe la spate.

– Nu! țipă Elizabeth, ridicîndu-se în picioare.

– Stephen l-a înfrînt pe Chatworth, dar nu l-a omorît şi, drept răsplată, Chatworth a răpit-o pe sora mea şi, după aceea, şi pe mireasa lui Stephen. Mi-a violat sora şi, de groază, ea s-a aruncat pe geam.

– Nu! Nu! Nu! țipă Elizabeth, ducîndu-şi mîinile la urechi.

Miles se ridică şi el, o apucă de mîini şi i le ținu.

– Fratele tău, Brian, o iubea pe sora mea şi cînd ea s-a omorît, i-a dat drumul cumnatei mele şi ne-a adus trupul surorii noastre.

– Eşti un mincinos! Eşti un diavol! Dă-mi drumul!

Miles o trase şi mai aproape; o ținea în brațe.

– Nu e plăcut să auzi că cineva pe care-l iubeşti a făcut atît de mult rău.

Elizabeth avea multă experiență, ştia cum să scape de bărbați, iar Miles n-avea nici un pic de ex-

perienţă, nu ştia cum să se poarte cu femeile care-l respingeau. Ea îl lovi repede cu genunchiul între picioare şi el îi dădu drumul imediat.

– Să te ia naiba, Elizabeth, gemu el, ţinîndu-se de masă, ducîndu-şi mîinile, făcute căuş, la locul în care fusese lovit.

– Să te ia naiba, Montgomery, îi răspunse ea şi luă o cană de vin şi-o aruncă spre el, vrînd s-o ia la fugă.

El se feri de cană şi o apucă de braţ, cu o singură mişcare.

– N-o să te las să scapi, spuse el, trăgînd-o spre el. Am de gînd să-ţi arăt că familia Montgomery nu este vinovată cu nimic în războiul ăsta şi ţi-o voi dovedi chiar de-ar fi să mor.

– Ideea morţii tale e primul lucru plăcut pe care l-am auzit de cîteva zile.

Pentru o clipă Miles închise ochii, ca şi cum s-ar fi rugat pentru ajutor. Părea că se liniştise cînd o privi din nou.

– Acum, dacă ai terminat de mîncat, trebuie să plecăm. Mergem în Scoţia.

– În... începu ea, dar el îi puse un deget pe buze.

– Da, îngerul meu, vocea lui era sarcastică, ne vom petrece timpul cu fratele meu şi cu soţia lui. Vreau să-mi cunoşti familia.

– Ştiu destule despre familia ta...

De data asta Miles o sărută şi, chiar dacă ea nu reacţionă în nici un fel, cînd se întoarse tăcu din gură.

Călăriră ore în şir în trap uşor. Catîrii încărcaţi cu mobilă, haine, mîncare, armuri, arme, făceau ca înaintarea să fie dificilă.

Lui Elizabeth i se dăduse un cal, dar avea o frînghie legată de şa, care o ţinea aproape de calul lui Miles. De două ori el încercase să însăileze o conversaţie, dar ea refuză să vorbească. Era preocupată să se gîndească, deşi nu voia, la ce-i spusese Miles despre fratele ei.

În ultimii doi ani, avusese veşti de la familia ei prin scrisorile lui Roger şi de la cîntăreţii ambulanţi. Desigur, cîntăreţii ştiau că e o Chatworth şi nu afla prea multe lucruri de la ei.

Dar cu marea familie Montgomery lucrurile stăteau altfel. Era subiectul multor cîntece şi se spuneau multe pe seama ei. Cel mai mare dintre fraţi, Gavin, o părăsise pe frumoasa Alice Valence şi ea s-a răzbunat măritîndu-se cu fratele lui Elizabeth, Edmund.

Elizabeth îl implorase pe Roger să oprească această căsătorie, spunîndu-i că biata femeie nu merită să fie înlănţuită de ticălosul de Edmund. Roger i-a spus că nu putea să facă nimic pentru a împiedica nunta. După cîteva luni Gavin Montgomery s-a însurat cu moştenitoarea familiei Revedoune, care era putred de bogată şi după ce Edmund a fost omorît, moştenitoarea geloasă i-a turnat lui Alice Chatworth ulei încins pe faţă. Elizabeth îi scrisese de la mănăstire fratelui ei Roger şi-l rugase să aibă grijă de văduvă şi el fusese de acord.

La nici un an de la asta, Roger îi scrisese că moştenitoarea scoţiană Bronwyn MacArran ceruse să i se dea voie să se mărite cu Roger, dar Stephen Montgomery o forţa pe biata femeie să devină soţia lui. Roger îl provocase pe Stephen, încercînd s-o protejeze pe femeie şi, în timpul luptei, Montgomery făcuse să pară că Roger l-a atacat pe la spate. Pentru asta, Roger a fost proscris.

Nu ştia sigur de ce Brian plecase de acasă; Roger nu-i spusese niciodată. Dar era sigură că tot din cauza familiei Montgomery. Brian era sensibil şi blînd. Poate că n-a mai putut să suporte toate ororile care se petreceau în familie din cauza unora ca Montgomery. Dar indiferent din ce motiv ar fi plecat Brian, asta nu avea de-a face cu minciunile pe care le auzise astăzi. Se îndoia că Roger ştia măcar că în familia Montgomery fusese şi o soră.

Cît călăriră ea încercase să-şi prindă cumva umărul sfîşiat al rochiei de gulerul înalt. Cînd făcură popas, fu uimită să vadă că se întunecase. Se gîndise la ale ei ore întregi. În faţa lor era un han, pe jumătate acoperit cu scînduri de lemn, vechi, dar se vedea că-i mergea bine. Hangiul stătea în uşă, zîmbindu-le în semn de bun-venit.

Miles veni lîngă ea.

– Elizabeth, – întinse mîinile s-o ajute să coboare – nu te face de rîs refuzîndu-mă, zise el cu o sclipire jucăuşă în ochi, privind piciorul ei ridicat.

Elizabeth se gîndi o clipă, apoi îl lăsă s-o ajute să

coboare, dar se îndepărtă de el îndată ce păşi pe pămînt. Doi din oamenii lui intrară primii în han şi Miles o luă de braţ.

– Am ceva pentru tine.

Privind-o cu atenţie, scoase o broşă de aur încîntătoare, lucrată în filigran, şi care reprezenta un pelican cu ciocul sub aripă, stînd pe un suport de diamante.

Elizabeth nici nu se clinti la vederea ei.

– N-o vreau.

Exasperat, Miles îi prinse umărul rupt al rochiei cu broşa.

– Hai să intrăm, Elizabeth, zise el calm.

Fără îndoială că hangiul îi aştepta. Înăuntru era o activitate neîntreruptă. Elizabeth stătea într-o parte în timp ce Miles vorbea cu Sir Guy şi hangiul aştepta să le ia comanda.

Era o cameră mare cu mese şi scaune şi cu un cămin impunător într-o parte. Elizabeth îi privi pentru prima oară pe oamenii lui Miles. Erau cam doisprezece şi nu-i dădeau stăpînului bătaie de cap. Acum umblau prin încăpere, deschideau uşile, căutînd să vadă dacă nu era nici o primejdie cît de mică. Oare Miles Montgomery avea atîţia duşmani încît trebuia să se îngrijoreze, sau era doar precaut?

O tînără servitoare îi făcu o reverenţă lui Miles şi el îi zîmbi din colţul gurii. Elizabeth urmări curioasă cum tînăra roşi şi se fîstîci sub privirea lui Miles.

– Da, milord, spuse ea, înclinîndu-se. Sper să vă placă ce v-am gătit.

– Cred că o să-mi placă, spuse Miles, convins că se va simți bine.

Fata roşi din nou şi se întoarse la bucătărie.

– Ți-e foame, Elizabeth? o întrebă el, uitîndu-se la ea.

– Nu de ce ți-e ție acum. Făcu un semn spre fata care pleca.

– Aş vrea să fie gelozie în vorbele tale. Dar eu am răbdare, adăugă el cu un zîmbet şi o împinse uşor spre masă, înainte ca ea să poată să răspundă.

Miles şi cu ea stăteau la o măsuță, separată de ceilalți, dar în aceeaşi încăpere cu oamenii lui. Li se aduseră mai multe feluri, dar Elizabeth abia ciugulea.

– Nu prea ai poftă de mîncare.

– Dacă ai fi ținut prizonier, te-ai înfrupta din mîncarea celui care te ține cu forța?

– Probabil că m-aş gîndi tot timpul cum să-l omor, răspunse el sincer.

Elizabeth îl privi tăcută şi Miles îşi îndreptă atenția spre mîncare.

Pe la jumătatea mesei lungi, tăcute, Miles o apucă de mînă pe una din servitoarele care aduseseră păstrăvi proaspeți la masă. Elizabeth se uită cu uimire şi văzu că mîinile fetei erau zgîriate şi rănite.

– Cum te-ai rănit? o întrebă Miles blînd.

– În tufele de mure, milord, răspunse ea, pe jumătate speriată, pe jumătate mirată de atenția lui Miles.

– Jupîne! strigă Miles. Vezi ca mîinile fetei să fie

oblojite şi să nu le bage în apă pînă cînd nu se vindecă.

– Dar, milord... protestă hangiul. E o servitoare de la bucătărie. A servit în seara asta pentru că fata cealaltă a făcut vărsat de vînt.

Sir Guy se ridică încet din capătul celeilalte mese şi fu de ajuns ca hangiul să-i vadă statura, că făcu un pas înapoi.

– Vino, fato, spuse jupînul furios.

– Mul... mulţumesc, milord, zise ea şi făcu o reverenţă cînd ieşi din încăpere.

Elizabeth îşi tăie o felie de brînză franţuzească.

– Sir Guy a luat apărarea fetei de dragul tău sau de dragul lui?

Expresia lui Miles se schimbă de la surprindere la veselie. Îi luă mîna şi-i sărută podul palmei.

– Lui Guy nu-i plac luptele cu servitoarele de la bucătărie.

– Dar ţie îţi plac?

Zîmbind, ridică din umeri.

– Eu prefer să evit orice fel de lupte. Sînt un om paşnic.

– Dar te-ai fi bătut cu un hangiu gras şi nesuferit pentru mîinile unei fete oarecare. Era o remarcă.

– Eu nu o consider o fată oarecare. Acum – schimbă el subiectul – trebuie să fii obosită. Ai vrea să te retragi?

Oamenii lui se înclinară urîndu-i noapte bună şi ea le răspunse, urmîndu-i pe Miles şi pe hangiu pe scările

care duceau spre o singură cameră, cu un singur pat care-i aştepta.

– Aşa deci! Ai aşteptat pînă acum ca să mă aduci în patul tău, spuse ea cînd rămaseră singuri. Probabil că pereții cortului erau prea subțiri ca să îmi înăbuşe țipetele.

– Elizabeth, zise el, luîndu-i mîna. Eu voi dormi pe pervazul ferestrei şi tu în pat. Nu pot să te las singură în camera asta pentru că ai găsi o cale să pleci.

– Adică să scap de aici.

– Bine, fie cum vrei tu, să scapi. Acum vino încoace. Vreau să stăm de vorbă.

O duse spre pervaz, se aşeză şi o trase lîngă el. Cînd o luă în brațe, cu fața în spatele ei, ea începu să se împotrivească.

– Relaxează-te, Elizabeth. O să te țin de mijloc şi n-o să-ți fac altceva, dar nu te las să pleci pînă cînd nu te liniştești şi nu stai de vorbă cu mine.

– Putem să vorbim şi dacă stau în picioare, departe de tine.

– Dar nu mă pot abține să nu te ating, spuse el cu căldură. Vreau să te mîngîi tot timpul, să te vindec de rănile tale.

– Nu sînt rănită.

Ea îi împinse mîinile care o țineau lîngă el. Era un bărbat puternic, înalt şi avea un spate lat; se simțea ocrotită la pieptul lui.

– Eşti rănită, Elizabeth, mai mult decît îți dai tu seama.

– A, da, acum înțeleg. Ceva nu e în regulă cu mine pentru că nu mă topesc de plăcere cînd te apropii de mine.

Miles chicoti şi o sărută pe gît.

– Cred că merit asta. Dacă nu stai locului o să te sărut şi mai mult. Încordarea ei bruscă îl făcu să tresară. Vreau să-mi spui ce-ți place. Mîncarea nu te interesează. Nici rochiile frumoase. Aurul şi diamantele nu-ți încîntă privirea. La bărbați nici nu te uiți. Care este slăbiciunea ta?

– Slăbiciunea mea? întrebă ea gînditoare.

El o mîngîie pe păr, la tîmple şi, deşi nu voia, începu să se relaxeze. Ultimele două zile pline de furie şi de încordare o storseseră de vlagă. Picioarele lui lungi erau întinse pe marginea ferestrei şi ea stătea între ele.

– Care e slăbiciunea ta, Montgomery?

– Femeile, murmură el, neluînd în seamă prea mult întrebarea. Spune-mi despre tine.

Muşchii gîtului i se relaxau şi se sprijini de el. Nu era rău să se simtă în siguranță în brațele cuiva atît de puternic, fără ca bărbatul să se repeadă la ea, să-i sfîşie hainele, să o lovească.

– Locuiesc cu cei doi frați ai mei pe care îi iubesc şi care mă iubesc. Nu sînt nici pe departe săracă şi nu trebuie decît să spun că-mi place, o rochie sau o bijuterie, că fratele meu Roger mi-o ia imediat.

– Şi... Roger... – se opri la numele lui – e bun cu tine?

– Mă apără.

Ea zîmbi şi închise ochi. Miles îi masa muşchii încordaţi ai gîtului.

– Roger ne-a apărat întotdeauna pe Brian şi pe mine.

– De cine v-a apărat?

De Edmund, era cît pe aici să spună, dar se opri. Deschise ochii şi se ridică.

– De bărbaţi! zise ea, scuipînd cuvintele. Bărbaţilor le-a plăcut întotdeauna de mine, dar Roger m-a ţinut departe de ei.

El o prinse de mîini.

– Ştii multe trucuri ca să-i respingi pe bărbaţi şi te-ai înconjurat de un zid de oţel. Se vede clar că eşti o femeie pasionată, deci ce te-a făcut să-ţi înăbuşi pasiunea? Poate că Roger n-a fost întotdeauna aproape ca să te apere.

Elizabeth nu-i răspunse şi-i păru rău că avusese atît de multă încredere în el. După o vreme, Miles oftă zgomotos şi-i dădu drumul. Imediat plecă de lîngă el.

– Du-te şi culcă-te, spuse el obosit, ridicîndu-se şi întorcîndu-i spatele.

Elizabeth n-avea încredere în cuvîntul lui, că n-o să doarmă cu ea, dar nu voia să-l provoace. Nu-şi dădu jos decît pantofii uşori de piele şi se strecură în patul mare.

Miles suflă în lumînare şi rămase cîteva clipe în dreptul ferestrei, în lumina lunii.

Cînd Elizabeth nu mai auzi nici un zgomot din locul în care stătea, se întoarse pe spate să se uite la el. Era încordată şi aştepta să vadă ce va urma. Îşi dădu seama că se dezbrăca şi îşi ținu respirația cînd îl văzu gol. Dar Miles ridică pătura uşoară de pe marginea ferestrei şi se întinse, sau cel puțin încercă să se întindă. Înjură cînd picioarele îi loviră oblonul.

După cîteva minute, Elizabeth înțelese că Miles Montgomery nu avea de gînd s-o siluiască. Dar bănuia că se va repezi la ea de îndată ce ea va adormi. Adormi uşor, dar se trezea la cel mai mic zgomot. Cînd Miles se răsuci în patul lui strîmt, o trezi şi pentru o clipă se sperie, dar se linişti cînd îi auzi respirația calmă şi adormi, pînă cînd următorul zgomot o trezi din nou.

CAPITOLUL 4

– N-ai dormit bine? o întrebă Miles a doua zi dimineaţă, în timp ce se îmbrăca. Purta pantaloni mulaţi pe picior şi o jachetă brodată care îi ajungea pînă la coapse.

– Nu dorm niciodată bine în prezenţa duşmanilor mei, îi replică ea.

El chicoti, îi dădu mîinile la o parte şi-i împleti părul, legîndu-i coada cu o fundă. Cînd termină, o sărută pe gît şi ea sări în lături, ştergîndu-se cu mîna.

El îi întinse mîna.

– Ştiu că eşti tristă că nu vom mai fi singuri, dar oamenii mei aşteaptă jos.

Ea nu-i luă în seamă mîna întinsă şi ieşi din cameră înaintea lui. Era încă foarte devreme, soarele se profila ca un glob de aur la orizont. Miles murmură că o masă îi va aştepta pe drum, după ce vor călări cîteva ore.

Miles şi Elizabeth stăteau împreună în pridvorul din faţa hanului şi Sir Guy era cu ei; cavalerii lui Miles aşteptau cu caii şi catîrii în faţa lor.

– Totul este pregătit? îl întrebă Miles, pe uriaş. Hangiul şi-a primit plata?

Înainte ca Sir Guy să poată răspunde, o fetiţă de vreo patru ani, îmbrăcată în zdrenţe, ieşi în fugă din han, încercînd să-l ocolească pe Miles şi căzu pe cele două trepte. Imediat Miles îngenunche şi luă copila în braţe.

– Şştt, puişor, şopti el, ridicîndu-se în picioare, cu copilul de gît.

Pentru Sir Guy şi pentru oamenii lui aceasta era o imagine obişnuită şi ei aşteptau răbdători, cu un aer plictisit, în timp ce Miles o liniştea pe fetiţă. Lui Elizabeth nu-i păsa de Miles. Ea se gîndea numai la copila care se lovise. Întinse mîna şi o mîngîie pe cap.

Fetiţa îşi întoarse capul spre ea şi o privi cu ochii înroşiţi de plîns. Îşi ridică braţele şi se întinse spre Elizabeth să o ia în braţe.

Era greu de spus cine era cel mai uimit dintre ei: Miles, Sir Guy sau servitorii. Miles rămase cu gura căscată şi, pentru o clipă, mîndria lui suferi o înfrîngere.

– Taci, şştt... spuse Elizabeth cu o voce atît de blîndă cum Miles nu mai auzise înainte. Dacă n-o să mai plîngi, Sir Guy o să te ia în spate.

Miles tuşi ca să nu izbucnească în rîs. Mulţi oameni, şi mai ales femeile, erau înfricoşate de statura

lui şi de cicatricea oribilă de pe faţă. Nu mai întîlnise pe nimeni care să-i promită unui copil că uriaşul îl va lua în spate.

– Ai să fii atît de înaltă, continuă Elizabeth, legănînd-o uşor, că vei putea să prinzi o stea.

Copila suspină, îşi dădu capul pe spate şi se uită la ea.

– O stea? sughiţă ea.

Elizabeth îi mîngîie obrazul plin de lacrimi.

– Şi cînd o să ai steaua, poţi să i-o dai lui Sir Miles ca să-i mulţumeşti pentru rochiţa cea nouă pe care ţi-o va cumpăra.

Oamenii lui Miles se uitau la el să vadă cum reacţionează şi nici unul nu îndrăzni să rîdă la expresia lui de indignare.

Fetiţa mai suspină o dată şi se răsuci să-l privească pe lordul Miles. Îi zîmbi, dar cînd îl văzu pe Sir Guy, se agăţă din nou de gîtul lui Elizabeth.

– Nu trebuie să-ţi fie frică de el, zise Elizabeth. Iubeşte copiii foarte mult, nu-i aşa, Sir Guy?

Sir Guy o privi urît pe Elizabeth.

– De fapt, milady, îmi plac mult copiii, dar ei nu prea mă plac.

– N-o să mai fie aşa. Acum, iubito, du-te cu Sir Guy la plimbare şi adu o stea.

Copila, puţin nesigură la început, se îndreptă spre Sir Guy şi se agăţă de gîtul lui cînd acesta o puse pe umeri.

– Sînt cea mai înaltă din lume, chiui ea, îndepărtîndu-se cu Sir Guy.

– Nu te-am mai văzut zîmbind, spuse Miles.

Zîmbetul ei dispăru imediat.

– O să-ți dau banii pentru rochia fetiței cînd ajung înapoi acasă. Şi se întoarse.

Miles o luă de mînă şi o duse mai departe, ca să nu poată fi auziți.

– Era doar copilul unui cerşetor.

– Da? spuse ea nepăsătoare. Credeam că e unul de-al tău.

– De-al meu? întrebă el uluit. Crezi că l-aş lăsa pe vreunul din copiii mei să umble în zdrențe, fără supraveghere?

Se întoarse spre el.

– Şi ştii unde-ți sînt toți copiii? Ai registre în care le notezi numele? Şi locul în care s-au născut?

Pe chipul lui Miles se puteau citi mai multe reacții: neîncredere, furie, mirare.

– Elizabeth, cîți copii crezi că am?

Ea îşi ridică bărbia.

– Nu ştiu şi nici nu-mi pasă cîți bastarzi ai.

El o apucă de braț întorcînd-o spre el.

– Chiar şi frații mei exagerează cînd e vorba de copiii mei, aşa că de ce m-aş aştepta la altceva de la alții? Am trei fii: Christopher, Philip şi James. Şi în fiecare zi aştept să primesc veşti despre un alt copil de-al meu. Sper că de data asta va fi o fată.

– Speri, pufni ea. De mamele copiilor nu-ți pasă. Le foloseşti şi după aceea le arunci? Şi copiii? Vor creşte ca nişte bastarzi! Vor fi batjocoriți doar pentru o

clipă de plăcere a unui bărbat!

– Nu mă folosesc de femei, spuse el printre dinți. Cele care mi-au născut copii au venit la mine de bunăvoie. Şi toți copiii mei stau cu mine şi sînt îngrijiți de doici pricepute.

– Doici? Ea încercă să scape din strînsoarea lui, dar nu reuşi. Şi pe mame le arunci în stradă? Sau le dai nişte bani, aşa cum i-ai dat lui Bridget, şi le trimiți încotro văd cu ochii?

– Bridget? Miles îi căuta fața. Se calmase. Vorbeşti de Bridget care e mama lui James al meu? Nu aşteptă răspunsul ei. O să-ți spun adevărul despre Brîdget. Fratele meu Gavin a trimis un mesaj la mănăstirea Sfînta Ecaterina, pentru a cere nişte fete care să servească în casă. Voia fete cu reputație bună, care să nu se încurce cu oamenii lui şi să provoace lupte. Din momentul în care a intrat în casă, Bridget a pus ochii pe mine.

Elizabeth încercă să se smulgă de lîngă el.

– Eşti un mincinos!

Miles îi prinse şi celălalt braț.

– Mi-a spus că auzise atîtea despre mine, că se simțea ca un copil căruia i se interzisese să se joace cu focul. Într-o noapte am găsit-o la mine în pat.

– Şi ai posedat-o.

– Da, am făcut dragoste cu ea în noaptea aceea şi în alte nopți. Cînd şi-a dat seama că era însărcinată cu copilul meu, am luat multe bobîrnace de la frații mei.

– Şi ai părăsit-o, după ce i-ai luat copilul, asta e.

El îi zîmbi din colțul gurii.

– De fapt, ea m-a părăsit pe mine. Am fost patru luni plecat şi ea s-a îndrăgostit de ajutorul de grădinar al lui Gavin. Cînd m-am întors, am stat de vorbă cu ei, le-am spus că aş vrea să am copilul şi să-l cresc ca pe un cavaler. Bridget a fost repede de acord.

– Şi cîți bani le-ai dat? Cu siguranță că trebuia să îi oferi consolare unei mame care a renunțat la copilul ei.

Miles îi dădu drumul, privind-o intens.

– O cunoşteai bine pe Bridget? Dacă ai fi cunoscut-o, ai fi ştiut că pe ea o interesau mai mult plăcerile decît să fie mamă. Grădinarul cu care s-a măritat nu îi voia pe Bridget sau pe copil şi, mai tîrziu, a cerut bani pentru copilul la care „renunțase" Nu i-am dat nimic. James este al meu.

Ea tăcu o clipă.

– Şi mamele celorlalți copii? întrebă ea încet.

El se îndepărtă de ea.

– M-am îndrăgostit de sora mai tînără a unuia dintre oamenii lui Gavin cînd eram doar un băiat. Christopher s-a născut cînd eu şi Margaret aveam doar şaisprezece ani. Aş fi luat-o de nevastă, dar fratele ei a trimis-o de lîngă mine. N-am aflat despre Kit decît atunci cînd Margaret a murit de variolă, la o lună după ce l-a născut pe Kit.

O privi din nou pe Elizabeth şi zîmbi.

– Mama lui Philip era dansatoare, o ființă exotică cu care am împărțit patul timp de două, oftă, două

săptămîni foarte interesante. Apoi, după nouă luni, a trimis un mesager cu Philip. N-am mai văzut-o de atunci şi nici n-am mai auzit de ea.

Elizabeth era fascinată de poveştile lui.

– Şi copilul care urmează să vină?

Miles întoarse capul şi, dacă ar fi fost femeie, ea ar fi spus că a roşit.

– Mă tem că acest copil poate provoca nişte încurcături. Mama lui e o rudă îndepărtată de-a mea. I-am rezistat cît am putut, dar... Ridică din umeri. Tatăl ei e furios pe mine. A zis că o să-mi trimită copilul, dar... nu sînt sigur că o va face.

Elizabeth dădu din cap neîncrezătoare.

– Cu siguranță că trebuie să mai fie şi alți copii.

Vocea ei era sarcastică.

El se încruntă uşor.

– Nu cred. Acum încerc să nu pierd urma femeilor mele şi să mă interesez de copii.

– E ca şi cum ai aduna ouă, spuse ea, cu ochii mari.

Miles îşi înclină capul într-o parte şi se uită fix la ea.

– Ba mă condamni că-mi părăsesc copiii în zdrențe, împrăştiați prin toată țara, ba mă acuzi că am grijă de ei. Nu sînt un celibatar convins, dar îmi iau în serios responsabilitățile. Îmi iubesc copiii şi nu-i las în plata domnului. Aş vrea să am vreo cincizeci de copii.

– Ai început bine, zise ea, strecurîndu-se pe lîngă el.

Miles rămase liniştit, privind-o cum mergea spre oamenii lui şi spre cai. Ea stătea deoparte, nu se amesteca printre ei, cu ținuta ei rigidă. Nu semăna cu cumnatele lui care erau obişnuite să comande şi se simțeau în largul lor în mijlocul oamenilor care lucrau pentru ele.

Elizabeth Chatworth era crispată de cîte ori se afla în apropierea bărbaților.

Ieri, din întîmplare, unul din oamenii lui, călare, o atinsese şi ea reacționase foarte brutal, trăsese de frîul calului brusc, încît animalul se ridicase în două picioare. Ea reuşise să-l stăpînească şi se ținuse bine în şa, dar această întîmplare îl dezgustase pe Miles. Nici o femeie sau bărbat, n-ar trebui să se teamă de atingerea unei alte ființe omeneşti.

Sir Guy se întoarse, singur, printre oamenii lui şi începu să-l caute pe Miles şi cînd îl văzu, se îndreptă spre el.

– E tîrziu. Ar trebui să plecăm. Se opri. Sau poate te-ai răzgîndit şi o înapoiezi pe fată fratelui ei?

Miles o urmărea pe Elizabeth, care stătea de vorbă cu fetița care căzuse mai devreme şi cu mama ei. Se întoarse spre Sir Guy.

– Vreau să trimiți cîțiva oameni la domeniul meu din nord. Să mi-l aducă pe Kit.

– Pe fiul tău? întrebă Sir Guy.

– Da, pe fiul meu. Şi pe doica lui. Nu! Dacă mă gîndesc mai bine, să-l aducă doar pe el, dar cu o gardă puternică. Lady Elizabeth îi va fi doică.

– Eşti sigur că asta vrei să faci? îl întrebă Sir Guy.

– Lady Elizabeth iubeşte copiii, aşa că ne vom petrece împreună timpul cu unul din copiii mei. Dacă nu pot să-i cuceresc inima într-un fel, o fac în alt fel.

– Şi ce vei face cu ea după ce o vei îmblînzi? Odată, cînd eram copil, era o pisică sălbatică ce stăpînea un şopron. Dacă se apropia cineva de şopron, pisica îl zgîria şi-l muşca. Mi-am pus în cap s-o îmblînzesc. A durat săptămîni întregi pînă să cîştig încrederea pisicii, dar m-am simţit minunat cînd a început să mănînce din mîna mea. Dar, mai tîrziu, pisica se ţinea tot timpul după mine. Am vrut să scap de ea, dar devenise o pacoste. După cîteva luni o loveam şi o uram pentru că nu mai era animalul sălbatic pe care-l iubisem la început, ci era altă pisică, la fel ca toate celelalte.

Miles continua să o privească pe Elizabeth.

– Poate că asta *este* vînătoarea, spuse el încet. Sau poate că semăn cu fratele meu Raine, care nu suportă nedreptatea. Ştiu doar că Elizabeth Chatworth mă fascinează. Poate că vreau să-mi mănînce din palmă, dar poate că atunci cînd o va face, se va întîmpla aşa pentru că voi fi sclavul ei. Se întoarse spre Sir Guy. Lui Elizabeth îi va plăcea de Kit şi fiului meu îi va prinde bine că o va cunoaşte. Şi eu vreau să-mi văd fiul. Trimite mesajul.

Sir Guy dădu din cap că a înţeles şi-l lăsă pe Miles singur.

După cîteva minute încălecară şi fură gata de plecare. Miles nu încercă să vorbească cu Elizabeth; călărea lîngă ea în tăcere. Ea părea obosită şi, pînă la amiază, aproape că se hotărîse să o redea fratelui ei.

După o jumătate de oră, ea se învioră brusc. În timp ce lui Miles îi părea rău de ea, ea slăbise frînghia care o lega de el. Îşi îndemnă calul înainte şi se folosi de sfoara pe care o desfăcuse ca să-i lovească pe cei doi cai din faţa ei. Caii se ridicară în două picioare, în spatele ei, şi ea cîştigă secunde preţioase, reuşind să se îndepărteze. Făcuse deja o jumătate de milă pe drumul desfundat, plin de buruieni, înainte ca Miles să-şi poată aduna oamenii ca să o urmărească.

– Am să o aduc înapoi, îi strigă el peste umăr lui Sir Guy.

Miles ştia că Elizabeth nu călărea un cal foarte rapid, dar îl strunea minunat. Era cît pe aici să o prindă, cînd una din curelele şeii se rupse şi alunecă într-o parte.

– S-o ia naiba! gîfîi el, ştiind foarte bine cine-i slăbise cureaua, dar, în acelaşi timp, zîmbi, mirat de priceperea ei.

Dar Elizabeth Chatworth nu ştia că el crescuse cu trei fraţi mai mari. Miles era obişnuit cu glume de felul ăsta şi ştia cum să se descurce. Cu pricepere îşi lăsă greutatea peste partea din faţă a calului, de fapt călărea aplecat pe gîtul animalului, cu şaua în spatele lui.

Pierdu din iuțeală cînd calul vru să se revolte că şi-a schimbat poziția, dar Miles îl stăpîni.

Elizabeth o luă pe un cîmp cultivat cu porumb. Drumul desfundat dispăruse şi fu surprinsă să-l vadă pe Miles în spatele ei.

El o prinse în lanul de porumb, apucînd-o de mijloc. Ea se luptă cu putere şi Miles, nemaiavînd şa în care să se sprijine fu cît pe aici să cadă şi chiar căzu ținînd-o şi pe ea de mijloc.

Căzură amîndoi şi în aer Miles se răsuci, primind din plin lovitura, ferind-o pe Elizabeth, ridicîndu-şi brațul ca să o protejeze de copita unuia din cai. Caii mai alergară puțin, apoi se opriră, fornăind.

– Dă-mi drumul, ceru Elizabeth, cînd îşi recăpătă suflul. Era deasupra lui Miles.

Brațele lui o țineau strîns.

– Cînd ai slăbit chinga şeii?

Ea nu răspunse şi el o strînse mai tare.

– În timpul cinei, gîfîi ea.

El îi puse capul pe umărul lui, cu forța.

– Elizabeth, eşti atît de deşteaptă! Cum ai reuşit să te strecori pe lîngă oamenii mei? Cum de nu te-am văzut?

Gîtul lui era transpirat şi inima ei bătea repede, la fel ca şi a lui. Era bucuroasă că-i pierise oboseala, chiar dacă nu reuşise să scape.

– M-ai alergat ceva, spuse el vesel. Dacă frații mei nu credeau că fac o glumă bună dacă-mi slăbesc chinga şeii, n-aş fi ştiut cum să mă descurc. Desigur ei

erau atenți să nu călăresc prea repede aşa că, dacă aş fi căzut, nu aş fi murit. Se întoarse s-o privească. Ți-ar fi plăcut mult dacă mi-aş fi rupt gîtul?

– Da, foarte mult, zise ea zîmbind; erau aproape nas în nas.

Miles rîse, o sărută în grabă şi o împinse la o parte, ridicîndu-se în picioare. Se încruntă cînd o văzu ştergîndu-şi buzele cu dosul mîinii.

– Haide, nu departe de aici este un han şi o să poposim acolo la noapte.

Nu se oferi să o ajute să se ridice.

Cînd se întoarseră la ceilalți, Sir Guy se uită cu admirație la Elizabeth şi ea înțelese că o să fie mai atent de acum încolo. Nu va mai putea să-l potolească atît de uşor.

Nu încălecaseră bine, cînd Elizabeth văzu că Miles era rănit la braț şi sîngera. Ştia că se întîmplase cînd îşi pusese brațul între copita calului şi ea. Sir Guy îi cercetă tăietura şi i-o bandajă în timp ce Elizabeth se uita la ei din şa. Părea ciudat ca un Montgomery să protejeze o Chatworth, să o ferească de ceva rău.

Miles văzu că îl privea.

– Un zîmbet de-al tău m-ar ajuta să se vindece mai repede.

– Sper să-ți otrăvească sîngele şi să-ți pierzi brațul.

Îşi îndemnă calul înainte.

Nu mai vorbiră pînă cînd ajunseră la han. Ca şi înainte, Miles îşi trimisese oamenii să-l anunțe pe hangiu. De data asta Miles şi Elizabeth mîncau într-o altă

cameră, singuri.

– Povesteşte-mi despre familia ta, spuse el.

– Nu, îi răspunse ea direct, luînd o farfurie cu melci în sos de usturoi.

– Atunci o să-ţi povestesc eu despre a mea. Am trei fraţi mai mari şi...

– Ştiu. Tu şi fraţii tăi sînteţi vestiţi.

El îşi ridică o sprînceană.

– Spune-mi ce-ai auzit.

– Cu plăcere.

Ea îşi tăie nişte plăcintă cu carne de vacă şi de pui.

– Fratele tău Gavin e cel mai mare. Trebuia să se însoare cu Alice Valence, dar a respins-o ca să se căsătorească cu bogata Judith Revedoune, care e o femeie nestăpînită. El şi soţia lui au făcut-o pe Alice, acum Chatworth, să-şi piardă minţile.

– O cunoşti pe cumnata ta?

Elizabeth privi spre mîncarea din farfurie.

– N-a fost întotdeauna aşa cum e acum.

– Căţeaua s-a născut tîrfă. Ea l-a respins pe fratele meu. Acum, povesteşte-mi despre Stephen.

– A forţat o femeie care-l voia de bărbat pe fratele meu.

– Şi Raine?

– Nu ştiu prea multe despre el, doar că e un luptător grozav.

Miles o ţintui cu privirea.

– După ce fratele tău mi-a violat sora şi Mary s-a omorît, Raine a adunat oameni şi l-a atacat pe fratele

tău, Roger. Regele l-a declarat trădător şi fratele meu locuieşte în pădure, cu o bandă de criminali. Se opri. Şi despre mine ce ştii?

– Eşti un afemeiat care le seduce pe tinerele fete.

– Sînt mîndru că se vorbeşte atîta despre virilitatea mea. Acum, să-ți spun adevărul despre familia mea. Gavin a trebuit să se ocupe de creşterea celor trei fraţi ai lui şi de administrarea domeniilor de cînd avea cincisprezece ani. N-a avut vreme să învețe prea multe despre femei. S-a îndrăgostit de Alice Valence, a implorat-o să se mărite cu el, dar ea n-a vrut. S-a însurat cu Judith Revedoune şi numai după o vreme şi-a dat seama că o iubea într-adevăr pe Judith. Alice a încercat să-i toarne ulei încins pe față, lui Judith, dar pînă la urmă uleiul s-a vărsat pe ea.

– Tot timpul minți, spuse Elizabeth.

– Nu, nu mint. Stephen e cel care încearcă să împace pe toată lumea în familie şi el şi cu Gavin se înțeleg foarte bine. Şi Raine... – se opri şi zîmbi – el credea că lumea se sprijină pe umerii lui. E un om bun, dar e teribil de încăpățînat.

– Şi tu? întrebă încet Elizabeth.

El îi luă mîna.

– Eu sînt singur. Fraţii mei ştiu ce vor. Gavin iubeşte pămîntul, Stephen e cruciat printre scoțienii lui, Raine vrea să schimbe lumea, dar eu...

Ea îl privi tăcută. Şi ea se simțea singură. Edmund era rău, Roger era tot timpul furios şi ea îşi petrecuse

viața încercînd să scape de Edmund şi de prietenii lui şi încercînd să-l protejeze pe Brian.

Miles îi luă mîna şi ea nu se retrase.

– Şi tu şi eu am crescut prea repede. Îți aminteşti cum era cînd erai mică?

– Prea bine, spuse ea calm, trăgîndu-şi mîna din mîna lui.

Mîncară în linişte un timp.

– La tine acasă erai... fericit? întrebă ea într-o doară.

– Da. El zîmbi. Acum am crescut şi tot mai petrecem mult timp împreună. Nu este uşor să fii cel mai mic. Tot timpul ieşi în pierdere. Dar tu ai fost fericită?

– Nu. Eram prea ocupată să mă feresc de Edmund ca să mă gîndesc la ceva atît de prostesc, ca fericirea. Acum aş vrea să mă culc.

Miles o urmă în camera lor şi ea văzu că în seara aceasta un pat de campanie fusese pus lîngă un perete.

– Fără pervaz, de data asta, zise el vesel, dar Elizabeth nu rîse. El îi luă mîinile într-ale lui. Cînd o să ai încredere în mine? Nu sînt ca Edmund sau Pagnell sau ca bărbații îngrozitori pe care-i cunoşti tu.

– Mă ții prizonieră. Bărbații buni ca tine țin femeile în captivitate?

El îi sărută mîinile.

– Şi dacă te redau fratelui tău, ce-ai să faci? Ai să aştepți ca Roger să-ți găsească un soț bun cu care te

vei mărita fericită?

– Roger mi-a îngăduit să nu mă mărit niciodată. Mă gîndesc să mă călugăresc.

Miles o privi terifiat. Înainte ca ea să poată protesta, o luă în brațe, mîngîind-o pe spate.

– Ai atîta dragoste de oferit. Cum poți să te gîndeşti s-o ascunzi? Nu ți-ar plăcea să ai copii, să vezi cum cresc? Nimic nu seamănă cu un copil care se uită la tine cu încredere şi iubire.

Ea îşi ridică fața de pe umărul lui. Aproape că se obişnuise ca el s-o țină în brațe şi s-o atingă.

– N-am mai cunoscut un bărbat care să iubească aşa de mult copiii. Cei pe care i-am cunoscut ştiau doar să se lupte, să bea şi să violeze femeile.

– Cîteodată e bună o bătaie şi m-am mai îmbătat şi eu, dar îmi place ca femeile să vină de bunăvoie în patul meu. Şi acum, dă-ți jos rochia asta.

Elizabeth se trase înapoi, privindu-l cu ostilitate.

– Eu voi dormi în patul acela tare şi rece, singur, dar cred că te-ai săturat de rochia asta. Vei dormi mai bine fără ea.

– Mă simt mai bine *în* hainele mele, mulțumesc.

– Bine, cum vrei tu.

Se întoarse şi începu să se dezbrace, iar Elizabeth se grăbi să se pună la adăpost în pat.

Lumînarea mai ardea încă şi Miles, numai cu o pînză în jurul şalelor, se aplecă deasupra ei trăgîndu-i pătura de pe față. Ea stătea întinsă, încordată cînd el se aşeză pe marginea patului, mîngîind-o pe păr, la

tîmplă. Nu spunea nimic, o privea doar, bucurîndu-se de atingerea pielii ei catifelate.

– Noapte bună, Elizabeth, şopti el, sărutînd-o uşor pe buze.

Ea dădu să se şteargă, dar el o prinse de încheietura mîinii.

– Cît ți-ar trebui ca să iubeşti un bărbat? murmură el.

– Nu cred că pot, răspunse ea cu sinceritate. Cel puțin, nu aşa cum crezi tu.

– Încep să cred că vreau să mă conving de astă. Noapte bună, îngerul meu delicat.

O sărută din nou, înainte ca ea să poată spune că nu era deloc delicată, dar de data asta ea reuşi să se şteargă cu dosul mîinii.

CAPITOLUL 5

Miles, Elizabeth, Sir Guy şi cavalerii Montgomery călăriră încă două zile pînă la granița de sud a Scoției. Elizabeth a mai încercat o dată să fugă – într-o noapte, cînd Miles dormea aproape de ea – dar nici n-a ajuns la uşă că el a prins-o şi a dus-o înapoi în pat.

Elizabeth a stat trează multă vreme după asta, gîndindu-se cum era prizonieră şi totuşi nu era. Nimeni nu se mai purtase atît de frumos cu ea ca Miles Montgomery. Insista să o atingă de cîte ori avea ocazia, dar se obişnuise. Sigur că nu era o plăcere, dar nu mai era atît de rău ca la început. Odată, la un han, unde se opriseră pentru cină, un beţiv căzuse spre Elizabeth şi, în mod reflex, ea se apropiase de Miles pentru a se pune la adăpost. Lui îi făcuse o deosebită plăcere.

Astăzi el îi spuse că de acum înainte vor folosi cortul lui pentru a dormi, hanurile nefiind prea răs-

pîndite în Scoția. Pomeni în treacăt că după ce vor trece munții s-ar putea să aibă probleme, pentru că oamenilor de acolo nu le prea plac englezii.

În timpul cinei, părea preocupat şi şuşotise cu Sir Guy de cîteva ori.

– Toți scoțienii sînt aşa de însetați de sînge? îl întrebă ea cînd el se ridică de la masă a doua oară.

El părea să nu înțeleagă despre ce vorbeşte.

– Mă întîlnesc cu cineva aici şi întîrzie. Ar fi trebuit să ajungă pînă acum.

– Unul din frații tăi... sau e o femeie?

– Nici una, nici alta, zise el repede.

Elizabeth nu mai întrebă nimic. Se ghemui în pat, purtînd rochia pe care i-o dăduse Miles şi se întoarse pe-o parte, privindu-l. El se foia şi se tot răsucea în pat în fiecare clipă.

Cînd se auzi un ciocănit la uşă, Elizabeth sări din pat la fel ca Miles. Sir Guy intră cu un băiețel după el.

– Kit! strigă Miles, luîndu-l în brațe şi strîngîndu-l cu putere. Copilul nu părea să se supere şi se ținea şi el strîns de gîtul lui.

– De ce le-a luat aşa de mult? îl întrebă Miles pe Sir Guy.

– Au fost prinşi de furtună şi au pierdut trei cai.

– Dar nici un om, nu?

– Toți au fost salvați, dar a durat ceva pînă să înlocuiască animalele. Tînărul stăpîn Kit s-a ținut în şa, în timp ce alți doi cavaleri n-au putut, spuse Sir Guy cu mîndrie.

– E adevărat? întrebă Miles, întorcîndu-l spre el.

Elizabeth văzu o replică a lui Miles, în miniatură, dar cu ochii căprui în loc de cenuşii, un băiat frumos, care stătea serios.

– Da, papa, răspunse Kit. Unchiul Gavin a zis că un cavaler trebuie să stea întotdeauna cu calul său. După aceea, i-am ajutat pe oameni să scoată bagajele din apă.

– Eşti un băiat bun. Miles zîmbi, luîndu-l încă o dată în braţe. Du-te, Guy, şi vezi ca oamenii să fie hrăniţi. Plecăm mîine dimineaţă, devreme.

Kit zîmbi, în semn de rămas bun, către Sir Guy, apoi şopti tare spre tatăl său:

– Ea cine e?

Miles îl lăsă jos.

– Lady Elizabeth, spuse el grav, ţi-l prezint pe Christopher Gavin Montgomery.

– Îmi pare bine, zise ea, strîngînd mînuţa întinsă de copil. Eu sînt lady Elizabeth Chatworth.

– Eşti foarte frumoasă, adăugă el. Tatălui meu îi plac femeile frumoase.

– Kit... începu Miles, dar Elizabeth îl întrerupse:

– Ţie îţi plac femeile frumoase? îl întrebă ea.

– Da. Doica mea e foarte, foarte frumoasă.

– Sînt sigură, dacă a angajat-o tatăl tău... Ţi-e foame, ţi-e sete?

– Am mîncat un săculeţ întreg de prune zaharisite, spuse Kit mîndru. A, papa! Am un mesaj pentru tine. E de la cineva pe nume Simon.

Miles se încruntă, dar izbucni în rîs cînd citi mesajul.

– Veşti bune? întrebă Elizabeth, neputîndu-şi ascunde curiozitatea.

Miles deveni serios şi ascunse biletul în patul său mototolit.

– Da şi nu. Verişoara mea a născut o fată, dar unchiul Simon mă ameninţă cu moartea.

Elizabeth nu ştia dacă să rîdă sau să fie dezgustată.

– Ai o surioară, Kit, spuse ea în cele din urmă.

– Am deja doi fraţi. Nu vreau o surioară.

– Kit o să ia patul meu şi eu... începu Miles, cu o sclipire jucăuşă în ochi.

– Kit o să doarmă cu mine, zise Elizabeth înţepată, dîndu-i mîna copilului.

Kit fu imediat de acord şi căscă în timp ce ea îl ducea spre pat.

Miles privea, zîmbind triumfător, cum Elizabeth îl dezbracă pe micuţul somnoros. El îl luă în braţe şi ea îl puse în pat. Elizabeth se băgă lîngă el, foarte aproape.

Miles stătu o clipă să se uite la ei. Cu un zîmbet se aplecă şi-i sărută pe amîndoi pe frunte.

– Noapte bună, şopti el, înainte de a se duce în patul lui.

În ziua următoare, lui Miles nu-i luă mult timp să vadă că pe Elizabeth n-o mai interesa decît Kit. Şi copilul se ataşase de Elizabeth, de parcă ar fi cunoscut-o dintotdeauna. Elizabeth nu-i spusese decît atît:

– Întotdeauna mi-au plăcut copiii şi se pare că ei simt asta.

Oricare ar fi fost motivul, Kit o îndrăgise mult pe Elizabeth. După-amiază, călări împreună cu ea pe cal şi adormi în braţele ei. Cînd Miles sugeră să-l ia el, că era prea greu, Elizabeth aproape că mîrîi la el.

Noaptea se ghemuiau în acelaşi pat şi dormeau liniştiţi. Miles îi privea şi se simţea un străin.

Mai călătoriră încă trei zile şi Elizabeth ştia că trebuie să fie aproape de pămîntul clanului MacArran. Miles fusese toată ziua gînditor şi îl văzuse certîndu-se cu Sir Guy de două ori. Sir Guy era încruntat şi ea îşi dădea seama că Miles plănuia ceva cu care uriaşul nu era de acord. Dar de cîte ori se apropia ea, cei doi tăceau.

La amiază, Miles opri oamenii şi catîrii şi-i întrebă pe ea şi pe Kit dacă nu vor să ia masa cu el. De obicei mîncau cu toţii, la adăpost de orice primejdie.

– Pari mulţumit de ceva, îi spuse Elizabeth, privindu-l.

– Sîntem la distanţă de o zi, călare, pînă la fratele meu şi soţia lui, zise Miles fericit, luîndu-l pe Kit de pe calul ei.

– Unchiul Stephen poartă fustă şi lady Bronwyn călăreşte la fel de iute ca vîntul, o informă Kit.

– Stephen poartă un pled, îl corectă Miles, ajutînd-o pe Elizabeth să coboare de pe cal şi neluînd în seamă încercările ei de a-i îndepărta mîinile.

– Bucătarul ne-a pregătit un prînz în pădure.

– Ce părere ai de Scoţia? o întrebă Miles, ajutînd-o să păşească peste un trunchi de copac căzut.

– Parcă ar fi rămas neatinsă de cînd e lumea. E

aspră şi... sălbatică.

– La fel ca oamenii ei, rîse Miles, Fratele meu şi-a lăsat plete pînă la umeri şi poartă... nu, o să vezi singură.

– Nu ne îndepărtăm cam mult de oamenii tăi?

Erau înconjurați de pădure şi înaintau greu din cauza vegetației abundente.

Miles luă toporişca pe care o purta la spate şi începu să croiască o potecă.

Mirată, Elizabeth se întoarse spre el. Era îmbrăcat cu cizme din postav verde, gros, şi avea pe umeri o pelerină maron – şi era bine înarmat. În spate avea o tolbă cu săgeți, toporişca, spada la şold şi un pumnal în față.

– Ceva nu e în regulă, nu-i aşa?

– Da, zise el, uitîndu-se la ea. Adevărul este că am primit un mesaj să mă întîlnesc cu cineva aici, dar am mers prea departe.

Ea îşi înălță sprîncenele.

– Ai risca viața fiului tău în această întîlnire secretă?

El îşi puse înapoi toporişca, în teaca ei.

– Oamenii mei sînt în jurul nostru. Şi vreau să vă am lîngă mine pe tine şi pe Kit, decît să vă las cu vreunul dintre ei.

– Uite, papa! zise Kit încîntat. O căprioară.

– Mergem să vedem căprioara? întrebă ea calm. Du-te înainte şi venim şi noi după tine. Se întoarse spre Miles, nescăpîndu-l pe Kit din priviri. Eu stau cu Kit, tu du-te şi caută-ți oamenii. Cred că e o capcană

ca să ne despartă de ei.

Miles făcu ochii mari cînd ea îi comandă, dar în cîteva secunde dispăru în pădure, în timp ce Elizabeth se grăbi să-l ajungă pe Kit. Păru să treacă o veşnicie şi Miles nu se întorcea; ea privi în jur, neliniştită.

– Eşti supărată, Elizabeth? o întrebă Kit, luînd-o de mînă.

Ea se aplecă spre el.

– Mă întrebam doar unde e tatăl tău.

– Se va întoarce, spuse el încrezător. Tata va avea grijă de noi.

Elizabeth încercă să nu-şi arate neîncrederea.

– Da, sînt sigură. Aud ceva în partea aia. Hai să vedem ce e.

Se strecurase cu greu printre copaci şi tufişuri, dar ajunseră în locul de unde venea zgomotul. Era un pîrîu sălbatic care se prăvălea furios peste pietre şi muşca din malul stîncos.

– E rece, zise Kit, făcînd un pas înapoi. Crezi că sînt peşti în el?

– Probabil, păstrăvi, răspunse Miles din spatele ei şi ea tresări puternic. Miles o luă pe după umeri. N-am vrut să te sperii.

– Ce e cu oamenii tăi?

El privi spre Kit, care arunca în apă conuri de brad şi le urmărea cum plutesc. O luă de mîini.

– Oamenii mei au plecat. Nu sînt pe nicăieri. Elizabeth, n-o să intri în panică, nu-i aşa?

Ea îl privi țintă. Îi era frică; era pe pămînt străin, cu un copil şi un bărbat în care n-avea încredere.

– Nu, zise ea. Nu vreau să-l sperii pe Kit.

– Bine.

El îi zîmbi, strîngînd-o de mînă.

– Sîntem în partea de sud a teritoriilor MacArram şi dacă mergem spre nord ar trebui să ajungem la casele unor fermieri pînă mîine seară.

– Dar dacă cineva a făcut ca oamenii tăi să dispară?

– Acum sînt îngrijorat pentru tine şi pentru Kit. Dacă rămînem în pădure, poate reuşim să trecem neobservaţi. Nu mi-e teamă de luptă, dar nu vreau ca tu şi Kit să fiţi răniţi. O să mă ajuţi?

Ea nu-şi trase mîinile dintr-ale lui.

– Da, zise ea uşor. O să te ajut.

El îi dădu drumul cu o mînă.

– În munţi e frig chiar şi vara. Pune asta pe tine.

Scoase un pled de lînă, mare, albastru închis cu verde.

– De unde-l ai?

– Asta mai rămăsese din prînzul pe care-l pregătise bucătarul meu. Mîncarea nu mai era, dar pledul pe care o pusese, unul din cele pe care mi le-a dat Bronwyn, rămăsese acolo. O să avem nevoie de el la noapte.

O ţinu strîns de mînă cît ea îşi puse pledul pe spate şi se îndreptă spre Kit.

– N-ai vrea să mergem pe jos pînă la casa unchiului Stephen? îl întrebă Miles pe fiul său.

Kit îl privi cu viclenie.

– Unde e Sir Guy? Un cavaler nu merge pe jos.

– Un cavaler face tot ce-i stă în putere ca să apere o femeie.

Cei doi „bărbați" se înțeleseră din priviri. Kit avea patru ani, dar ştia că fusese născut să fie cavaler. Primise o spadă de lemn cînd avea doi ani şi ascultase toate poveştile despre cavaleri şi faptele lor. Îi luă mîna lui Elizabeth.

– O să te apărăm, milady, zise el şi-i sărută mîna.

Miles îl bătu mîndru pe umăr.

– Şi acum, Kit, ia-o înainte şi vezi ce vînat găseşti. Chiar şi un iepure sau doi ar prinde bine.

– Da, papa.

Zîmbi şi o luă pe malul pîrîului.

– Îl laşi să plece?

– Nu va pleca. Kit ştie că nu trebuie să se depărteze prea mult.

– Nu pari îngrijorat de pierderea oamenilor tăi. Erau semne că s-ar fi dat o luptă?

– Nu.

El părea că ignoră subiectul, se opri şi culese o floare galbenă şi i-o prinse în păr, după ureche.

– Parcă ai aparține acestui loc, cu părul despletit, cu rochia ruptă şi prinsă cu diamante. Aş vrea să-ți dăruiesc multe diamante, Elizabeth.

– Mie mi-ar plăcea mai mult libertatea.

El se îndepărtă.

– Nu mai eşti prizoniera mea, Elizabeth Chatworth, declară el. Poți să mă părăseşti pentru totdeauna. Ea se uită la pădurea sălbatică şi întunecoasă din jurul lor.

– Eşti foarte isteț, Montgomery, zise ea dezgustată.

– Să înțeleg că vei rămîne cu mine? spuse el şi ochii îi luceau vesel. Înainte ca ea să poată răspunde, o ridică în brațe, o învîrti şi o sărută pe obraz.

– Dă-mi drumul, spuse ea, dar zîmbea în colțul gurii.

El îi alintă lobul urechii.

– Dacă ai vrea, m-ai putea avea la picioare, îi şopti el.

– Legat şi cu un căluş la gură, aşa aş vrea, îi replică ea, împingîndu-l. Şi acum, ai de gînd să ne dai ceva de mîncare sau porți arcul ăla doar pentru că arată bine?

– Papa! țipă Kit, pînă să-i răspundă Miles. Am văzut un iepure.

– Sînt sigur că mă aşteaptă pe mine să-l omor, zise Miles în şoaptă, în timp ce Kit alerga spre ei.

Elizabeth chicoti şi Miles întoarse o față uimită spre ea.

Dar ea nu se uită la el.

– Unde e iepurele, Kit? Curajosul tău tată îl va vîna şi poate că vom mînca ceva la cină, dacă tot n-am mîncat la prînz.

După o oră de mers, în care Miles părea mult mai preocupat să se joace cu degetele lui Elizabeth, nu mai văzură nici un iepure. Era mai tîrziu decît îşi închipuise ea şi se întuneca văzînd cu ochii, sau poate că pădurea părea că se întunecă.

– Vom înnopta aici. Kit, adună lemne de foc. Cînd

copilul se îndepărtă, Miles se întoarse spre Elizabeth.

– Ai grijă de el. Mă duc să găsesc nişte vînat.

Şi cu asta dispăru în pădure.

Imediat ce Miles plecă, Elizabeth începu să simtă că o apasă singurătatea. Îl urmă pe Kit, încărcîndu-şi brațele cu crengi uscate. Nu-şi dăduse seama pînă atunci, dar parcă i-ar fi urmărit cineva. În casa fratelui ei învățase să-şi dezvolte un al şaselea simț în privința bărbaților care se ascundeau prin colțuri, gata să sară asupra ei.

– Ți-e frică, Elizabeth? întrebă Kit, privind-o cu ochii mari.

– Sigur că nu.

Se forță să zîmbească, dar continua să-şi amintească toate poveștele pe care le auzise despre cruzimea scoțienilor. Erau oameni sălbatici, care torturau copiii.

– Tata o să te ocrotească, zise Kit. Şi-a primit pintenii cînd era doar un băiat. Unchiul Raine spune că tata e unul dintre cei mai mari cavaleri din Anglia. N-o să lase pe nimeni să-ți facă vreun rău.

Ea îl luă în brațe.

– Tatăl tău este într-adevăr un mare luptător. Ştii că m-au atacat trei bărbați acum cîteva zile? Tatăl tău i-a ucis în cîteva minute şi nici n-a fost rănit.

Deşi voia să nu arate că-i e frică, Elizabeth îşi dădea seama că era speriat.

– Cred că tatăl tău poate să lupte şi să-i învingă pe toți scoțienii. Nu mai există un bărbat atît de puternic şi de curajos ca tatăl tău.

Un chicotit sonor o făcu să se uite în jur şi-l văzu pe Miles, ţinînd doi iepuri morţi de urechi.

– Mulţumesc pentru laude, milady.

– Elizabeth era speriată, îi explică Kit.

– Ai făcut bine că ai încurajat-o. Trebuie să avem întotdeauna grijă de femeile noastre. Elizabeth, din întîmplare, ştii cum se jupoaie un iepure?

Ea îl lăsă jos pe Kit şi luă iepurii cu încredere.

– Vei afla că o Chatworth nu e ca o doamnă Montgomery, care stă pe perne de mătase şi aşteaptă ca servitorii să-i aducă mîncarea.

– Le-ai descris perfect pe soţiile lui Stephen şi Gavin. Hai, Kit, să vedem dacă bărbaţii Montgomery pot să fie şi ei de folos.

Într-un timp scurt, Miles şi Kit aprinseră focul.

Elizabeth jupuise iepurii şi-i pusese în frigare. Miles pusese ţepuşe în pămînt şi deasupra lor o frigare pentru iepuri. Sprijinindu-se în coate, Miles privea leneş focul, în timp ce Kit întorcea vînatul.

– Pari foarte relaxat, zise Elizabeth, încruntîndu-se, cu o voce joasă. Sîntem pe un pămînt străin, fără apărare, şi totuşi tu faci foc. Putem fi văzuţi de la o depărtare de cîteva mile.

El o trase de fustă pînă cînd ea se aşeză aproape de el.

– Pămîntul ăsta aparţine fratelui meu şi soţiei lui şi dacă vreun MacArran ne vede, recunoaşte leoparzii familiei Montgomery de la pelerina mea. Scoţienii ucid rar femei şi copii. Îi vei fi dusă lui Stephen şi nu trebuie să-i spui cine eşti.

– Dar ce s-a întîmplat cu oamenii tăi?

– Elizabeth, oamenii mei au dispărut fără să fi fost urme ale unei lupte. Cred că au fost escortați pînă la Larenston, castelul lui Bronwyn. Acum sînt îngrijorat pentru tine şi Kit. Dacă ajungem la Larenston şi oamenii mei nu sînt acolo, atunci mă voi îngrijora pentru ei. Kit! Laşi carnea să se ardă într-o parte !

Se dădu mai aproape de ea.

– Elizabeth, sîntem în siguranță. Am cercetat împrejurimile şi n-am văzut pe nimeni. Ți-e frig, zise el cînd o văzu că tremură.

Luă pledul din spatele ei şi-l puse în jurul lor trăgînd-o spre el.

– Ca să-ți fie cald, spuse, cînd ea se împotrivi şi nu-i dădu drumul.

– Am mai auzit asta înainte! ripostă ea. Căldura e doar începutul. Îți place să flirtezi?

– Nu-mi plac aluziile tale că aş fi ca prietenii scîrboşi ai fratelui tău, îi replică el.

Elizabeth nu se mai zbătu.

– Poate că viața cu Edmund m-a făcut să gîndesc aşa, dar nu-mi place să fiu atinsă.

– Ai arătat-o destul de clar, dar, dacă vrei să supraviețuim pînă mîine, cred că ne vom încălzi unul pe altul. Kit, rupe un picior. Mi se pare că s-a făcut.

Iepurii erau aproape cruzi pe dinăuntru, şi crocanți pe dinafară, dar le era prea foame ca să observe.

– Îmi place, papa, spuse Kit. Îmi place aici, în pădure.

– E îngrozitor de frig, zise Elizabeth, ghemuin-

du-se în pled. Dacă aşa e vara, cum e iarna în Scoţia?

– Bronwyn crede că în Anglia e foarte cald. Iarna, se înfăşoară într-un pled ca ăsta şi doarme pe zăpadă.

– Nu! şopti Elizabeth. Nu se poate! Chiar aşa de sălbatică e?

Zîmbind, Miles se întoarse spre fiul său şi văzu că i se închideau ochii de somn.

– Vino şi întinde-te lîngă mine, îi zise Elizabeth şi Kit se duse la ea.

Miles le puse pelerina pe jos, le făcu semn să se culce pe ea şi-i înveli cu pledul. După ce puse lemne pe foc, ridică pătura şi se strecură lîngă Kit.

– Nu poţi... începu ea, dar se opri. Nu avea unde să doarmă în altă parte. Între ei, trupul adormit al lui Kit îi încălzea.

Elizabeth îl simţea pe Miles foarte aproape, dar, în loc să fie speriată, o liniştea prezenţa lui.

Stătea sprijinită în cot şi se uita la foc.

– Cum era mama lui Kit? întrebă ea încet. S-a îndrăgostit de tine de cum te-a văzut în armură?

Miles rîse scurt.

– Margaret Sidney şi-a întors nasul ei drăguţ într-o parte şi a refuzat să-mi vorbească. Am făcut tot ce-am putut ca s-o impresionez. Odată, cînd a venit pe terenul de exerciţii să-i aducă apă tatălui ei, m-am întors s-o privesc, nu m-am mai ţinut bine în şa şi Raine m-a lovit cu lancea într-o parte. Mai am şi acum semn.

– Dar credeam...

– Credeai că mi-am vîndut sufletul diavolului şi că pot să am orice femeie pe care o doresc.

– Am auzit povestea asta, spuse ea, dar nu se uită la el.

El îi luă mîna şi-i sărută degetele.

– Diavolul nu s-a oferit să-mi cumpere sufletul, dar, cînd o va face, mă voi gîndi la asta.

– E o blasfemie! zise ea, trăgîndu-şi mîna. Tăcu o clipă. Dar Margaret Sidney s-a răzgîndit.

– Avea şaisprezece ani şi era atît de frumoasă şi era îndrăgostită de Gavin, pe vremea aceea. Nu voia să aibă de-a face cu un băiat ca mine.

– Şi de ce s-a răzgîndit?

El zîmbi cu toată faţa.

– Am insistat.

Elizabeth se încordă.

– Şi după ce ai avut-o, cum ai sărbătorit evenimentul?

– Am cerut-o în căsătorie, îi răspunse el. Ţi-am spus că o iubeam.

– Tu iubeşti foarte uşor. De ce nu te-ai însurat cu Bridget sau cu verişoara asta a ta care tocmai ţi-a născut o fiică?

El tăcu cîteva secunde.

– Am făcut dragoste cu multe femei, dar am iubit numai una. Numai pe mama lui Kit am cerut-o în căsătorie şi, cînd o voi mai face, va fi pentru că o voi iubi pe cea pe care o voi cere.

– Mi-e milă de ea, oftă Elizabeth. Va trebui să se descurce cu toţi bastarzii tăi care-i vor fi prezentaţi, doi sau trei în fiecare an.

– Nu pare să te supere acest copil al meu şi ai

ținut-o în brațe pe fetița de la han, cînd ai crezut că e a mea.

– Dar, din fericire, nu sînt măritată cu tine.

– Dacă ai fi soția mea, ai fi supărată dacă ai primi alți copii la fiecare cîteva luni?

– Nu i-aş condamna pe cei patru copii ai tăi pentru rătăcelile tale din trecut, dar, dacă m-aş mărita cu vreun bărbat, ceea ce nu se va întîmpla, şi dacă soțul meu m-ar umili, culcîndu-se cu toate servitoarele din Anglia, cred că l-aş omorî.

– Mi se pare cinstit, zise Miles cu o notă de veselie în voce. Se întoarse pe o parte, îşi puse mîna peste Kit, pe după umerii lui Elizabeth şi-i trase pe amîndoi spre el.

– Noapte bună, îngerul meu, şopti el şi adormi.

CAPITOLUL 6

Miles fu trezit de Kit care îşi propti piciorul în coastele lui, încercînd să treacă peste el.

– Să nu faci zgomot, Papa, şopti tare Kit, aproape de urechea lui Miles. Să n-o trezeşti pe Elizabeth.

Spunînd asta, trecu peste el şi o zbughi în pădurea întunecată.

Miles îl privi, apoi îşi frecă locul învineţit.

– O să trăieşti? întrebă Elizabeth, rîzînd în spatele lui.

El se întoarse şi privirile li se întîlniră. Părul lui Elizabeth era împrăştiat în jurul ei şi ea se înroşise din cauza somnului. Pînă acum el nu-şi dăduse seama cît de mult se controla ea. Cu grijă, zîmbind uşor, îşi luă mîna de pe umărul ei şi îi mîngîie cu blîndeţe obrazul.

Îşi ţinu răsuflarea cînd ea nu se retrase. Parcă era un animal sălbatic pe care el încerca să-l îmblînzească şi trebuia să se mişte încet, ca să n-o sperie.

Elizabeth îl urmărea pe Miles, îi simți mîna pe obraz şi se minună. Ochii lui o priveau galeş, avea buzele pline şi moi. Ea nu îngăduise nici unui bărbat s-o atingă şi nu se întrebase niciodată cum e să fii mîngîiată de un bărbat. Dar acum stătea întinsă, față în față cu Miles Montgomery, doar la cîțiva centimetri de trupul lui şi se întreba cum ar fi fost dacă l-ar fi atins şi ea. Obrajii îi erau umbriți de țepi negri, conturîndu-i profilul. Un cîrlionț negru îi atingea urechea.

Ca şi cum i-ar fi citit gîndurile, Miles îi luă mîna şi i-o puse pe obrazul lui. Ea stătu nemişcată o clipă; inima îi bătea cu putere. Era ca şi cum ar fi făcut ceva interzis. După un minut foarte lung, ea ridică mîna şi-l mîngîie pe păr. Avea un păr moale şi curat şi ar fi vrut să ştie cum mirosea.

Ochii ei se întoarseră spre el şi văzu că vrea s-o sărute. Nu-l lăsa, se gîndi, dar nu făcu nici o mişcare.

Încet, spunîndu-i din priviri că poate să-l refuze, se apropie de ea şi, cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, nu închise ochii. Ce plăcut era!

El îi atingea doar buzele cu ale lui, n-o forța să deschidă gura, n-o înşfăca şi nu se arunca asupra ei, cum făcuseră alți bărbați, ci doar o săruta uşor şi era foarte plăcut.

El se retrase primul şi avea o lumină atît de caldă în privire, încît ea se încordă din nou. Acum se va repezi la ea.

– Şştt, o linişti el, mîngîind-o. Nimeni n-o să-ți facă nici un rău, Elizabeth.

– Papa! țipă Kit şi vraja se rupse.

– Fără îndoială că a văzut un unicorn de data asta, spuse el cu o voce joasă şi se ridică înciudat.

Gluma lui o făcu pe Elizabeth să zîmbească.

Ridicîndu-se, Elizabeth gemu, simțind o durere în umăr. Nu era obişnuită să doarmă pe pămînt.

Ca şi cum ar fi fost cel mai firesc lucru din lume, Miles începu să-i maseze umerii.

– Ce-ai mai găsit, Kit? strigă el peste umărul ei.

– O potecă, îi răspunse Kit. Pot să merg pe ea.

– Cînd venim şi noi. E mai bine? o întrebă pe Elizabeth şi, cînd ea dădu din cap afirmativ, o sărută pe gît şi începu să strîngă repede lucrurile.

– Întotdeauna te porți aşa cu femeile? fu ea curioasă să afle. Cînd te duci în vizită la cineva le săruți pe toate femeile?

Miles îngropa urmele focului de noapteą trecută.

– Te asigur că pot să fiu civilizat şi, de obicei, le sărut doar mîna – cel puțin în public.

O privi zîmbind, cu ochii scînteind.

– Dar în ceea ce te priveşte, draga mea Elizabeth, de la prima noastră...ăă... întîlnire, nimic nu a fost făcut într-un mod obişnuit. Cred că mi-ai fost dăruită, eşti ca un dar foarte prețios, dar eşti a mea şi vreau să te păstrez.

Înainte ca ea să poată răspunde şi, de fapt, ea era prea uimită ca să mai poată spune ceva, o luă de mînă şi o duse înspre locul de unde Kit țipa la ei, nerăbdător.

– Hai să vedem unde duce poteca.

Miles o ținea de mînă şi Kit îi ducea pe cărarea care nu mai fusese demult folosită.

– Ce crezi despre fiul meu?

Elizabeth zîmbi spre băiatul care cerceta o ciupercă de pămînt. Îl văzu cum se ridică şi o ia la fugă în fața lor.

– E foarte inteligent, foarte independent şi matur pentru vîrsta lui. Sînt sigură că eşti mîndru de el.

Miles îşi scoase pieptul în afară.

– Mai am doi acasă. Philip Stephen e la fel de exotic ca şi mama lui, şi o face pe doică să tremure, chiar dacă are numai un an.

– Şi celălalt băiat al tău? Fiul lui Bridget?

– James Raine e exact opusul lui Philip şi ei doi sînt mereu împreună. Cred că vor fi aşa şi în viitor. James îi dă lui Philip jucăriile cînd acesta i le cere. Chicoti. Singurul lucru pe care James nu-l împarte cu nimeni e doica sa. Țipă şi dacă o ating.

– Probabil că țipă foarte des, spuse Elizabeth, cu sarcasm.

– James tace tot timpul, zise el rîzînd. Se aplecă spre ea. Dar se duce la culcare devreme.

Ea îl împinse în joacă.

– Papa, strigă Kit, alergînd spre ei. Hai să vezi. E o casă, dar e arsă.

După ce cotiră zăriră ce mai rămăsese dintr-o fermă care arsese: acoperişul se prăbuşise aproape tot, numai un colț rămăsese în picioare.

– Nu, Kit, spuse Miles cînd fiul său dădu să intre.

Bîrne grele, înnegrite de fum, atîrnau dintr-un perete. Lasă-mă să încerc eu mai întîi.

Elizabeth şi Kit rămaseră împreună în timp ce Miles trăgea cu toată puterea de fiecare bîrnă. Cîteva lăsară să cadă praf şi funingine, dar rezistară.

– Pare destul de sigur, zise Miles şi Kit intră şi începu să se uite la găurile din perete.

Miles o luă de braţ pe Elizabeth.

– Hai să urcăm pe dealul ăla, pentru că, dacă nu mă înşel, ăia sînt meri.

Era o mică livadă pe culmea dealului; mulţi dintre copaci erau uscaţi, dar pe unele crengi mai atîrnau nişte mere mici, aproape coapte. Elizabeth se ridică pe vîrfuri ca să culeagă un măr, dar Miles o luă de mijloc şi o ajută. După ce apucă mărul, el o coborî uşor şi corpul ei îl atingea pe al lui. Buzele lui se apropiară de ale ei cînd Kit îi strigă:

– Uite ce-am găsit, papa.

Elizabeth se întoarse şi zîmbi spre Kit.

– Ce?

Oftînd zgomotos, Miles îi dădu drumul.

– Un leagăn, ţipă Kit.

– Aşa e, zise Miles, ţinînd-o pe Elizabeth de mîmă. Trase cu putere sforile leagănului ca să vadă dacă nu se rup.

– Hai să văd cît de sus poţi s-ajungi! îi strigă el fiului său.

Elizabeth şi Miles se dădură înapoi în timp ce Kit se urcă în leagăn şi-şi făcu vînt, pînă atinse cu pi-

cioarele, crengile unui copac.

– O să se lovească, zise Elizabeth, dar Miles o luă de braț.

– Acum arată-i lui Elizabeth ce poți să faci.

Ea privea cu gura căscată cum Kit, balansîndu-se la aceeaşi înălțime, se ridicase în picioare în leagăn.

– Acum! îi comandă Miles, cu brațele larg deschise.

Spre uimirea ei, Kit zbură prin aer pînă în brațele lui Miles. Kit țipa de încîntare, dar Elizabeth simți că i se înmoaie genunchii.

Miles îşi lăsă fiul jos şi o luă iar de braț.

– Ce s-a întîmplat? E doar un joc copilăresc. Cînd eram de vîrsta lui Kit şi eu săream în brațele tatălui meu.

– Dar dacă făceai un pas într-o parte... începu ea.

– Să fac un pas într-o parte? Era uluit. Şi să-l las pe Kit să cadă?

O luă în brațe, liniştind-o.

– Nu s-a jucat nimeni cu tine cînd erai mică? o întrebă el încet..

– Părinții mei au murit la puțin timp după ce m-am născut. Edmund a fost gardianul meu.

Răspunsul ăsta îi spunea multe lui Miles. O privi cu atenție.

– Acum o să te simți şi tu un copil. Urcă-te în leagăn şi eu o să-ți fac vînt.

Era bucuroasă să uite de Edmund şi se duse repede spre leagăn.

– Eu o împing, papa, zise Kit, încercînd să mişte leagănul de lemn, fără prea mult succes. E prea grea, şopti el, cu voce tare.

– Nu şi pentru mine, rîse Miles, şi, sărutîndu-i urechea lui Elizabeth, luă în mîini sforile. Nu te mai gîndi la ce-am vorbit, zise el şi o trase mult în spate.

– Acum nu pot să nu mă gîndesc, dar o să încerc, îi răspunse ea peste umăr.

Miles îi dădu drumul şi ea zbură. De fiecare dată cînd venea înapoi, Miles o împingea de fund, nu de leagăn, şi Elizabeth rîdea. Fusta i se ridica pînă la genunchi, îşi dădu pantofii jos şi-şi întinse picioarele în faţă.

– Sări, Elizabeth! comandă Kit.

– Ai uitat că sînt prea grea? îl necăji ea, rîzînd.

Miles stătea într-o parte. Cu cît petrecea mai mult timp cu ea, cu atît se făcea mai frumoasă. Îşi dăduse corpul pe spate, şi rîdea, şi el n-o mai văzuse rîzînd.

– Papa poate să te prindă, insistă Kit.

– Da, papa vrea foarte mult s-o prindă pe Lady Elizabeth.

Miles zîmbea în faţa ei. Văzu o umbră de îndoială pe chipul ei.

– Ai încredere în mine, Elizabeth!

Zîmbea, dar în acelaşi timp era foarte serios.

– N-o să te las să cazi, o să te prind oricît de grea ai fi.

Elizabeth nu se ridică în picioare în leagăn, precum Kit, dar dădu drumul sforilor şi zbură în braţele lui

Miles. Cînd ajunse la el, i se tăie respirația.

Miles o prinse şi o ținu strîns, apoi, cu o privire îngrozită, îi spuse:

– Eşti prea grea, Elizabeth.

Căzu ostentativ şi gemu din răsputeri, dar ea chicotea agățată de el. El zise tare „Ah! Oh!" şi începură să se rostogolească pe panta abruptă a dealului. Cînd Miles era dedesubt, o ținea strîns în brațe, mîngîind-o pe tot corpul, iar cînd ea era dedesubt el o proteja cu brațele şi genunchii, ca să n-o lovească nici o piatră.

Chicotitul ei se transformă într-un rîs care o făcea să fie slabă şi nu reuşea să-l împingă deoparte. El se oprea, cu ea deasupra, doar cît să o lase dă-i dea mîinile la o parte, apoi începea din nou să se rostogolească şi ea se agăța de gîtul lui.

La poalele dealului se opri, îşi dădu brațele în lături şi închise ochii.

– Sînt zdrobit, Elizabeth, zise el cu voce plîngăreață.

Kit, vrînd să ia şi el parte la distracție, coborî dealul în fugă şi sări drept pe stomacul tatălui său, luîndu-l prin surprindere.

De data asta, Miles gemu de-a binelea şi Elizabeth izbucni din nou în rîs.

Făcînd mult caz de asta, Miles îl dădu jos pe Kit şi se întoarse spre ea.

– Te bucuri că mă doare, da?

Vocea lui era gravă, dar ochii îi rîdeau.

– Hai, Kit, hai să-i arătăm lui Elizabeth că nu poate

să facă haz pe socoteala a doi cavaleri.

Cu ochii mari, Elizabeth se ridică şi făcu doi paşi în spate, dar Miles şi Kit erau mai iuți ca ea. Miles o apucă de umeri, în timp ce Kit se aruncă cu toată greutatea la picioarele ei, Elizabeth se împiedică în fustă, Miles se împiedică de fiul lui şi Kit continua să împingă. Toți trei căzură grămadă, rîzînd, şi Miles începu s-o gîdile, iar Kit i se alătură.

– Ți-a ajuns? întrebă Miles, apropiindu-se de fața ei udă de lacrimi. Eşti gata să recunoşti că sîntem cei mai buni cavaleri?

– N-am... n-am spus niciodată că nu sînteți, gîfîi ea.

Miles o gîdilă şi mai tare.

– Zi-ne cum sîntem.

– Cei mai curajoşi şi mai chipeşi cavaleri din Anglia, din toată lumea.

El se opri din gîdilat şi o luă pe după mijloc; avea degetele mari chiar sub sînii ei.

– Şi care e numele meu? şopti el, serios.

– Miles, îi răspunse ea tot şoptit, cu ochii într-ai lui. Miles Montgomery.

Se sprijinea cu mîinile pe umerii lui şi acum le lăsă să alunece, într-o mîngîiere uşoară. Miles se aplecă şi o sărută; era pentru prima oară cînd o scînteie se aprinsese între ei.

Kit îi sări lui Miles în spate şi fața lui alunecă de pe fața ei, era cît pe aici să atingă pămîntul.

– Hai să ne dăm din nou în leagăn, papa.

– Şi cînd te gîndeşti că-mi iubeam fiul, îi şopti el lui Elizabeth în ureche, înainte de a se ridica cu Kit în spate.

Nici unul nu observase că cerul se întunecase şi țipară cînd primele picături de ploaie rece îi atinseră. Zăgazurile cerului se rupseră şi ploaia se năpusti asupra lor.

– La fermă, zise Miles, trăgînd-o pe Elizabeth, cu o mînă pe după umeri şi alergară împreună la adăpost.

– Te-ai udat? întrebă el cînd îl dădu jos din spate pe Kit.

– Nu, nu mult.

Ea îi zîmbi o clipă, apoi se întoarse spre Kit.

Miles îi puse mîna pe umeri, ca din întîmplare.

– Voi faceți focul pînă mă duc eu să caut ceva de mîncare, bine?

Kit fu de acord şi se bucură, în timp ce Elizabeth privi cu îndoială la ploaia torențială de afară.

– Poate c-ar fi mai bine s-aştepți pînă se liniştește.

Miles îi zîmbi încîntat.

– N-o să pățesc nimic. Şi acum, voi doi stați aici şi eu n-o să merg prea departe.

Spunînd acestea, se strecură printre bîrnele înnegrite şi dispăru.

Elizabeth se duse pînă la marginea acoperişului şi privi în urma lui. Cu siguranță că Miles Montgomery nu ştia cît de deosebită fusese pentru ea ziua aceea. Îşi petrecuse o dimineață întreagă cu un bărbat şi nu se întîmplase nimic violent. Şi rîsul ! Ei îi plăcuse întot-

deauna să rîdă, dar fraţii ei erau atît de serioşi... – oricine locuia în aceeaşi casă cu Edmund Chatworth devenea serios foarte curînd. Dar astăzi rîsese cu un bărbat şi el nu încercase să-i rupă hainele de pe ea. Altădată, dacă îi zîmbea unui bărbat, acesta se năpustea la ea, gata să o brutalizeze.

Nu frumuseţea ei îi făcea să nu se mai poată controla. Ştia că era drăguţă, dar, din cîte auzise, nu se compara cu moştenitoarea familiei Revedoune.

Fratele ei, Edmund, făcuse să fie victima agresiunilor. Avea un simţ al umorului deplasat şi punea rămăşag cu musafirii lui că nu vor reuşi să se culce cu Elizabeth. Edmund o ura, pentru că ei nu-i era frică de el. Cînd era mică, o aducea de la mănăstirea unde stătea mai tot timpul şi o bătea mereu, îi dădea drumul în jos pe scări. Dar nu ştia cum se făcea, că ea nu se lovea.

Cînd avea doisprezece ani, a început să i se împotrivească. Îl ţinuse la distanţă cu o făclie aprinsă. După asta, Edmund şi-a luat mai în serios jocul şi Elizabeth a învăţat să se teamă mai mult de bărbaţi, a învăţat să se apere de cei care o atacau. Învăţase cum să-i rănească pe cei care încercau s-o posede. Îl convinsese pe Roger să-i arate cum să folosească un topor, o spadă, un pumnal. Ştia să se apere şi avea o limbă ascuţită ca un brici.

După cîteva săptămîni pe care le petrecea cu Edmund şi oamenii care-l înconjurau, Elizabeth reuşea să se întoarcă la mănăstire, de obicei, cu ajutorul lui

Roger şi putea să se odihnească pentru cîtva timp – pînă cînd Edmund venea iar după ea.

– Am aprins focul, lady Elizabeth, zise Kit, din spatele ei.

Se întoarse spre el, zîmbindu-i cu căldură. Iubea copiii. Copiii nu se prefăceau, nu încercau să-i ia nimic, întotdeauna veneau de bunăvoie la ea.

– Tu ai făcut totul singur şi eu am stat. Se duse spre el. Poate vrei să-ți spun o poveste cît îl aşteptăm pe tatăl tău.

Se aşează cu spatele la perete, cu picioarele către foc, luîndu-l pe Kit în braţe. Trăgînd pelerina lui Miles peste ei, începu să-i povestească despre Moise şi despre potopul lui Israel. Înainte să ajungă la partea cu Marea Roşie care s-a despicat înaintea lui, Kit adormise, ghemuit.

Ploaia bătea în ce mai rămăsese din acoperişul care picura în trei locuri. Pe cînd privea la foc, Miles apăru ca din senin, îi zîmbi şi mai puse lemne pe foc. Jupui în tăcere un pui de porc mistreț, tăie carnea şi o puse la frigare.

Ea se uită la el şi se gîndea ce om ciudat era. Sau poate că majoritatea bărbaților erau ca el? Roger îi spusese că ea cunoscuse numai lepădături şi, după cum le auzise pe unele femei la mănăstire ridicîndu-şi în slăvi iubiții, Elizabeth se gîndise adesea că probabil nu toți bărbații erau ca aceia cu care se lupta ea.

Miles îngenunche lîngă foc, întorcînd cu pricepere carnea. Avea arcul la îndemînă, tolba cu săgeți în

spate, spada la şold. Chiar şi cînd se rostogoliseră pe deal, Miles avea spada la şold. Ce fel de bărbat putea să rîdă cu o femeie şi, în acelaşi timp, să fie pregătit să înfrunte orice pericol?

– La ce te gîndeşti? o întrebă el încet, ţintuind-o cu privirea.

Ea tresări.

– Că eşti atît de ud, încît o să stingi focul.

El se ridică în picioare şi se întinse.

– E o ţară friguroasă, nu-i aşa?

Începu să se dezbrace de hainele ude, punîndu-le lîngă foc.

Elizabeth îl urmărea cu interes. Era obişnuită cu bărbaţii goi; adesea oamenii fratelui ei făceau exerciţii purtînd doar o pînză în jurul şoldurilor. Dar nu se uitase niciodată, cu adevărat, la vreun bărbat.

Miles era suplu, dar musculos, şi, cînd se întoarse spre ea, purtînd doar pînza din jurul şoldurilor, văzu că avea mult păr pe piept; părul negru, des, în formă de V, se ondula la vîrfuri. Avea coapse puternice, cu muşchii tari, călîţi de lupta în armură, şi umeri laţi.

– Elizabeth, şopti Miles, mă faci să roşesc.

Ea fu cea care roşi şi nu se uită la el cînd îl auzi chicotind.

– Papa, zise Kit, trezindu-se. Mi-e foame.

Elizabeth îi dădu drumul fără voie. Deşi iubea mult copiii, nu avusese parte de ei. Nimic nu se compara cu îmbrăţişarea unui copil care are nevoie de tine, care are încredere în tine, care te atinge.

– Avem friptură de porc şi cîteva mere, îi spuse Miles fiului său.

– Ţi-e frig, papa? îl întrebă Kit.

Miles se întoarse spre Elizabeth.

– Are privirile calde ale unei doamne care se încălzeşte. Hai să mănînci cu noi, Lady Elizabeth.

Cu obrajii roşii, Elizabeth li se alătură şi trecu cîtva timp pînă ce nu se mai simţi ruşinată. La insistenţa lui Kit, Miles le spuse poveşti despre cum crescuseră el şi fraţii lui. În toate întîmplările, el era eroul care-şi salva fraţii şi le dădea o lecţie. Ochii lui Kit străluceau ca două stele.

– Şi cînd ai depus jurămîntul de cavaler, zise Elizabeth cu nevinovăţie, n-ai jurat să nu minţi?

Ochii lui sclipiră jucăuş.

– Nu cred că se refereau şi la încercarea de a-mi impresiona fiul şi... Părea să caute cuvîntul potrivit.

– ... pe prizonieră? îl ajută ea.

– Ah, Elizabeth, spuse el prefăcut, ce-ar crede o doamnă despre un bărbat, dacă ar şti că fraţii lui au încercat tot timpul să-i facă viaţa insuportabilă?

– Aşa au făcut?

Ea îl întrebă serioasă şi el îşi dădu seama că l-a crezut.

– Nu, nu chiar, o asigură el. Am rămas singuri cînd eram destul de mici şi cred că am avut suficiente capricii fiecare, dar am trecut peste ele şi am trăit.

– Fericiţi pînă la adînci bătrîneţi, zise ea.

– Dar cum era să stai cu Edmund Chatworth? o

întrebă el, ca din întîmplare.

Elizabeth îşi încrucişă picioarele.

– Şi el avea... capricii, îi răspunse ea.

– Te-ai săturat, Kit? îl întrebă Miles şi se întinse să ia o bucată de carne. Ea îi zări tăietura adîncă de la încheietura mîinii. Începuse să sîngereze din nou.

Miles n-o scăpa din ochi.

– Coarda arcului a făcut-o să se deschidă. Dacă vrei poți s-o pansezi, spuse el cu atîta speranță în glas, atît de nerăbdător, încît ea rîse.

Îşi ridică fusta şi rupse o bucată din jupon şi o udă în apă de ploaie. Miles stătea în fața ei, cu picioarele sub el şi cu mîna întinsă. Începu să-i spele rana.

– Nu pot să-ți spun ce bine îmi pare că te văd zîmbind, zise el. Kit! Nu te urca pe bîrnele alea. Ia din teacă o bucată de pînză şi şterge spada. Şi vezi să nu-i strici tăişul. Se întoarse spre Elizabeth. Sînt onorat că îmi zîmbeşti. Nu sînt sigur, dar cred că nu zîmbeşti prea des în fața bărbaților.

– Aproape deloc, răspunse ea.

El îi luă mîna şi-i sărută palma.

– Încep să cred că eşti cu-adevărat un înger, nu doar că semeni cu un înger. Kit te adoră.

– Am sentimentul că Kit adoră pe toată lumea.

– Eu nu.

Îi sărută din nou mîna.

– Opreşte-te! Se trase deoparte. Eşti prea libertin cu sărutările tale.

– Bine că mă opresc la sărutări. De fapt, aş vrea

să fac dragoste cu tine. Kit! țipă el spre fiul lui care rotea spada pe deasupra capului său. O să te bat la fund dacă îndrăzneşti să loveşti ceva cu ea.

Deşi încercă să se abțină, Elizabeth izbucni în rîs în timp ce îi dădea mîna la o parte.

– Cred c-ar trebui să-ți laşi fiul acasă, cînd faci curte cuiva.

– O, nu! Îi zîmbi. Kit a făcut mai mult decît aş fi reuşit eu să fac în luni de zile.

Spunînd acestea, se duse să-şi ia spada lui prețioasă din mîinile fiului său neastîmpărat.

CAPITOLUL 7

În noaptea aceea, dormiră din nou împreună, cu Kit la mijloc. Elizabeth rămase trează multă vreme, ascultînd respirația lui Kit. Ultimele zile fuseseră neobişnuite pentru ea; nu mai trăise aşa ceva. Era ca şi cum ar fi răsărit soarele după ani întregi de ploaie.

Cînd se trezi, era singură în pelerină, cu pledul peste ea. Zîmbi somnoroasă, ghemuindu-se sub el şi îşi dori să rămînă în acest loc pentru totdeauna şi ca zilele ei să fie la fel de vesele.

Se întoarse pe spate şi se întinse. Cînd se uită în jur, văzu că nu e nimeni. Simțurile i se tociseră în ultimele zile. De obicei dormea iepureşte, dar Miles şi Kit reuşiseră să se strecoare de lîngă ea fără s-o trezească. Ascultă să audă vreun zgomot făcut de ei şi zîmbi – erau paşi uşori, nu prea departe.

În linişte îşi părăsi culcuşul şi se afundă în pădure. Cînd ajunse printre copaci, auzi vocile lui Kit şi ale lui

Miles în stînga ei. Atunci, cine se strecura printre tufişurile din faţă?

Folosindu-şi experienţa de ani de zile, cînd învăţase să scape de prietenii fratelui ei, păşi fără zgomot prin pădure. După cîteva minute văzu cine-i spiona.

Întins pe burtă, stînd nemişcat, Sir Guy îşi întorcea capul într-o parte şi în alta, privind spre locul de unde se auzeau vocile lui Miles şi a lui Kit.

Tăcută, Elizabeth se tîrî în spatele lui Sir Guy. Se opri şi luă în mînă o piatră alungită, strîngînd-o în pumn. Roger o învăţase că putea să lovească puternic, chiar şi cu pumnul ei mic şi slab, dacă avea ceva tare în mînă. Se aplecă şi înşfăcă pumnalul lui Sir Guy din teaca de lîngă ea.

Uriaşul se ridică în picioare cu o singură mişcare.

– Lady Elizabeth! rămase el cu gura căscată. Elizabeth făcu un pas înapoi luînd distanţă.

– De ce ne urmăreşti? Ţi-ai trădat stăpînul şi ai venit să-l ucizi?

Cicatricea de pe faţa lui se albi, dar el nu-i răspunse. În loc de asta, se întoarse spre locul în care se afla Miles şi fluieră ascuţit.

Elizabeth ştia că Miles va veni cînd va auzi, că era un semnal stabilit de ei. Dacă Sir Guy îşi chema nestingherit stăpînul, înseamnă că Miles ştia de ce uriaşul se ascundea prin apropiere.

În cîteva clipe, Miles apăru, singur, cu spada trasă din teacă.

– Doamna m-a întrebat dacă vreau să te omor,

spuse Sir Guy cu voce gravă.

Miles se uită de la unul la altul.

– Cum de te-a găsit?

Sir Guy o privea pe Elizabeth. Părea ruşinat şi totuşi se uita la ea cu admirație.

– N-am auzit-o.

Lui Miles îi sclipiră ochii.

– Elizabeth, dă-i înapoi pumnalul. Nu e nici o îndoială asupra credinței lui Guy.

Elizabeth nu se mişcă. Strîngea piatra în mînă şi o ascunse în cutele fustei şi, în acelaşi timp, observă că Sir Guy îşi ținea piciorul pe o piatră plată. Chiar şi cei mai puternici aveau picioarele vulnerabile.

– Unde sînt oamenii tăi? îl întrebă ea pe Miles, neluîndu-şi ochii de la Sir Guy.

– Ei bine... Elizabeth, începu el. M-am gîndit că... poate...

După cum se schimbă Sir Guy la față, Elizabeth îşi dădu seama că, orice ar fi fost, fusese ideea lui Miles Montgomery.

– Vorbeşte! îi comandă ea.

– Sîntem pe pămîntul familiei MacArran şi ştiam că sîntem în siguranță, aşa că am hotărît să merg pe jos cu tine şi cu Kit. Nu era nici un pericol.

Ea se întoarse să-l privească, dar nu-şi luă ochii nici de la Sir Guy.

– A fost o capcană, zise ea furioasă. M-ai mințit că au dispărut oamenii tăi. M-ai mințit că sîntem în primejdie. Ai făcut toate astea ca să fii singur cu mine.

– Elizabeth, încercă el s-o liniştească, oamenii mei

erau în jurul nostru. Am crezut că dacă vei fi o vreme numai cu mine, o să ajungi să mă cunoşti. Şi Kit...

– Nu pîngări numele copilului! El n-a făcut parte din planul vostru mîrşav.

– N-a fost un plan, pledă el, privind-o cu blîndeţe.

– Şi pericolul? Mi-ai riscat viaţa şi ai riscat viaţa fiului tău. Pădurile astea sînt pline de oameni sălbatici!

Miles îi zîmbi protector.

– E adevărat, dar aceşti sălbatici sînt rudă cu mine, prin alianţă. Sînt sigur că sîntem înconjuraţi de cei din familia MacArran chiar acum.

– N-am auzit pe nimeni în afară de acest mizerabil porc mistreţ.

Sir Guy se încordă lîngă ea.

– N-am făcut nimic rău. Miles îi zîmbi. Dă-mi pumnalul, Elizabeth.

– N-ai făcut nici un rău, doar că ai minţit o femeie, se răsti ea.

După asta, totul se desfăşură foarte repede. Ea sări la Miles cu pumnalul. Sir Guy o lovi peste mînă şi ea scăpă arma, dar, în acelaşi timp, ea îi strivi cu călcîiul degetele mici de la piciorul stîng. Sir Guy ţipă de durere şi Miles se întoarse uimit spre el şi nu văzu pumnalul lui Elizabeth care-l izbi în stomac. Icnind de durere, Miles se cocoşă.

Elizabeth se dădu înapoi privind cum Sir Guy se aşeza pe jos şi încerca să-şi scoată cizma din picior, strîmbîndu-se de durere. Miles arăta şi mai jalnic.

– Bine lovit, se auzi o voce din spatele ei.

Se întoarse şi văzu o femeie nespus de frumoasă,

cu păr negru şi ochi albaştri, la fel de înaltă ca ea, ceea ce era rar. Un cîine mare stătea lîngă ea.

– Asta o să te învețe minte, Miles, continuă ea, că nu toate femeile suportă să fie folosite cum cred bărbații de cuviință.

Elizabeth se uită la ea cu ochii mari, cînd din copaci începură să cadă oameni şi, dinspre fermă, veni un bărbat mai în vîrstă, ținîndu-l pe Kit de mînă.

– Lady Elizabeth Chatworth, zise femeia, sînt Bronwyn MacArran, conducătoarea clanului MacArran şi cumnata acestui tînăr intrigant.

Miles îşi revenise.

– Bronwyn, ce bine-mi pare că te văd!

– Tam, îi spuse ea bărbatului mai în vîrstă, ai grijă de piciorul lui Sir Guy. L-ai rupt?

– Probabil, răspunse Elizabeth. Cînd am mai pățit-o, altădată, am descoperit că de obicei doar degetul mic se rupe.

Bronwyn o privi cu o admirație fățişă.

– Aceştia sînt oamenii mei. Douglas, Alex, Jarl şi Francis.

Cînd se auzea strigat, fiecare făcea un pas în față şi se înclina spre Lady Elizabeth.

Ea îi privi suspicioasă. Nu-i plăcea să fie înconjurată de bărbați şi se mută, ca Sir Guy să nu mai fie în spatele ei. Bărbații numeroşi din jurul ei o făceau să se simtă încuiată într-o închisoare de piatră.

Miles, frecîndu-şi locul lovit, îi observă mişcarea şi se apropie de ea şi cînd Tam făcu un pas în direcția ei, Miles îi atinse brațul şi-l atenționă din priviri. Tam

se încruntă cu uimire, îi dădu drumul lui Kit şi se îndepărtă de Elizabeth, văzînd că se uita în jur, speriată.

– Şi unde e nevolnicul meu frate? o întrebă Miles pe Bronwyn, care privea tăcută scena din faţa ei.

– În partea de nord a domeniului, dar cred că ne vom întîlni cu el pînă să ajungem la Larenston.

Miles o luă de braţ pe Elizabeth şi o strînse cînd ea încercă să scape.

– Bronwyn are un bebeluş, spuse el cu voce tare. Încet îi şopti la ureche: Eşti în siguranţă. Stai lîngă mine.

Elizabeth îi aruncă o privire care spunea că nu e mai în siguranţă cu el decît cu oricare alt bărbat, dar nu se mişcă de lîngă el. Oamenii care stăteau în jurul lui Bronwyn erau pe jumătate dezbrăcaţi, cu genunchii goi, aveau plete pînă la umeri şi spade lungi şi late la mijloc.

Bronwyn simţea că mai e şi altceva în afară de păcăleala lui Miles, dar nu ştia ce anume. Poate că va afla ce însemna încordarea dintre ei cînd vor ajunge la Larenston.

– Mergem călare?

Elizabeth rămase pe loc, nu se mişcă pînă cînd oamenii lui Bronwyn nu i-o luară înainte. Era ceva de mers pînă la locul unde lăsaseră caii şi făcură drumul în linişte. Sir Guy şchiopăta, sprijinindu-se într-un toiag de lemn.

– Vreau să călăresc în spate, îi zise Elizabeth lui Miles cu hotărîre.

El dădu să protesteze, dar se opri, murmură ceva

spre Bronwyn şi ea dădu din cap. Scoţienii şi Sir Guy o luară înainte, urmaţi de Kit şi de Tam.

– Elizabeth, începu Miles, cînd încălecară, oamenii lui Bronwyn nu-ţi vor face nici un rău. Nu trebuie să-ţi fie frică de ei.

Ea îl privi rece.

– Să te cred pe cuvînt că sînt oameni de încredere? Pe tine, care m-ai mințit? Pe tine, care eşti dintr-o familie care se războieşte cu a mea?

Miles se uita fix la ea.

– Am greşit că nu ţi-am spus, dar dacă te-aş fi rugat să petreci cîteva zile colindînd prin pădure cu mine şi cu Kit, care ar fi fost răspunsul tău?

Ea întoarse capul.

– Elizabeth, recunoaşte că ţi-a plăcut. Acolo, pentru cîteva ore, nu ţi-a fost teamă de bărbaţi.

– Mie nu mi-e niciodată teamă de bărbaţi, îi replică ea. Numai că am învăţat să mă feresc de ei.

– Asta îţi ocupă toată viaţa, zise el grav. Uită-te cum înghiţim praful iscat de cei din faţa noastră pentru că tu te temi că unul din oamenii lui Bronwyn te vor ataca, dacă-i pierzi din vedere.

– Am învăţat, spuse ea...

– Ai învăţat numai ce e rău! Majoritatea bărbaţilor nu sînt ca Edmund Chatworth sau ca Pagnell. Cît vom sta în Scoţia, vei învăţa că sînt unii bărbaţi în care poţi avea încredere. Nu! zise el, ţintuind-o cu privirea. Vei învăţa să ai încredere în mine.

Cu asta, dădu pinteni calului şi se duse lîngă Sir Guy, lăsînd-o singură.

Bronwyn privi în urmă şi se duse lîngă ea. Făceau un contrast izbitor: Elizabeth era blondă şi avea trăsături delicate, iar Bronwyn era brunetă, cu trăsături puternice, sculpturale.

– O ceartă între iubiți? întrebă Browyn, scrutîndu-i chipul.

– Nu sîntem iubiți, zise Elizabeth cu răceală.

Browyn ridică din sprîncene cînd auzi acest lucru, gîndindu-se că era prima oară cînd Miles îşi petrecuse timpul cu o femeie fără să se culce cu ea.

– Cum se face că o Chatworth a ajuns să călărească cu un Montgomery? o întrebă ea pe acelaşi ton pe care-l folosise şi Elizabeth.

Aceasta o privi aspru.

– Dacă ai de gînd să-ți verşi veninul vorbind despre fratele meu Roger, cred c-ar trebui să te mai gîndeşti înainte de-a o face.

Bronwyn şi Elizabeth se uitară una la alta pe deasupra cailor şi după o clipă, în care se înțeleseră din priviri, Bronwyn dădu din cap scurt.

– Întreabă-l pe fratele tău despre rudele lui din Scoția, zise ea neprietenoasă, înainte de a-i da pinteni calului, lăsînd-o singură.

– Ai supărat-o pe Bronwyn? o întrebă Miles, cînd veni iar să călărească lîngă ea.

– Trebuie să ascult toate răutățile despre fratele meu? Femeia aia a jurat să se mărite cu Roger, dar şi-a încălcat cuvîntul. Şi ca urmare...

– Ca urmare, Roger l-a atacat pe fratele meu pe la spate, o întrerupse Miles.

Se opri şi se aplecă spre ea să-i ia mîna într-a lui.

– Dă-ne o şansă, Elizabeth, spuse el implorînd-o din priviri. Tot ce-ţi cer e să ne dai voie să-ţi arătăm că poţi să ai încredere în noi.

Înainte ca Elizabeth să poată răspunde, se auzi un tropot de copite îndreptîndu-se spre ei. Uitîndu-se în jur, văzu că toţi bărbaţii aveau săbiile trase şi, înainte ca ea să protesteze, scoţienii lui Bronwyn le înconjurară pe cele două femei. Miles veni mai aproape de Elizabeth.

– E idiotul de bărbat al meu, zise Bronwyn şi vocea ei mulţumită contrasta cu ce spusese.

Cinci oameni se opriră în faţa lor; conducătorul lor era un bărbat înalt cu părul blond închis care îi ajunsese pînă la umeri, un bărbat chipeş, care se vedea că se bucură de privirile furioase ale nevestei lui.

– Îmbătrîneşti, Tam, zise bărbatul cel blond, leneş, aplecîndu-se în şa.

Tam mormăi şi-şi băgă sabia în teacă.

– Lua-te-ar naiba, Stephen, şuieră Bronwyn. De ce călăreşti în halul ăsta de-a lungul stîncilor? Şi de ce n-ai dat de ştire că te apropiai?

Încet, el descălecă, îi aruncă frîiele unui om din spatele lui şi se îndreptă spre soţia lui. Ca din întîmplare îi puse mîna pe gleznă şi începu s-o mîngîie, urcînd de-a lungul piciorului.

Bronwyn îl lovi.

– Lasă-mă în pace! îi ceru ea. Am treburi mai importante decît să mă joc cu tine.

Iute ca fulgerul, Stephen o prinse de mijloc şi o

dădu jos de pe cal.

– Te-ai îngrijorat că am călărit pe stînci? murmură el, trăgînd-o mai aproape.

– Tam, gîfîi Bronwyn, împingîndu-l pe Stephen.

– N-are nevoie de ajutorul meu, îi răspunse Tam.

– Dar eu aş fi bucuros să te-ajut, zise Miles încet.

Stephen îi dădu brusc drumul soției sale.

– Miles, se bucură el şi-l îmbrăţişă, după ce acesta descălecă. De ce eşti în Scoția? Credeam că eşti cu unchiul Simon – şi ce-am auzit, e adevărat că unchiul Simon îți vrea capul pe tavă?

Miles îi zîmbi şi ridică din umeri.

Stephen se strîmbă pentru că ştia că n-o să afle nimic de la fratele său mai mic. Miles era enervant pentru că îşi punea lacăt la gură.

– Miles a adus-o pe Elizabeth Chatworth, spuse direct Bronwyn.

Stephen se întoarse şi o văzu pe Elizabeth. Cu toate că avea trăsături delicate, stătea țeapănă, nemişcată, în şa. Stephen porni spre ea, dar Miles îl luă de braț.

– N-o atinge, zise Miles ca şi cum ar fi purtat o discuție oarecare şi se apropie de Elizabeth.

Stephen rămase uimit şi, după o clipă, zîmbi. Ştia ce e aia gelozie, dar nu-l mai văzuse pe fratele lui încercînd un astfel de sentiment. Miles întinse brațele spre Elizabeth, dar ea ezită.

– Stephen nu-ți va face nici un rău, dar aşteaptă să fii şi tu la fel de drăguță cu el.

Ochii lui Miles sclipeau şăgalnic.

Elizabeth nu se putu abține să nu zîmbească, cînd aruncă o privire spre Sir Guy care se uita la ea de parcă ar fi fost pe jumătate monstru, pe jumătate vrăjitoare. Fură nevoiți să aştepte cu prezentările, pentru că Kit, care adormise în brațele lui Tam, se trezise şi se repezise la unchiul lui mult iubit. Stephen îl luă în brațe cu o mînă şi-i întinse cealaltă mînă lui Elizabeth.

Ea stătea dreaptă şi nu-i luă mîna.

Miles îşi privi fratele, atenționîndu-l, şi Stephen, cu un zîmbet înțelegător, îşi lăsă mîna în jos.

– Eşti bine venită la noi, zise Stephen.

– Sînt o Chatworth.

– Şi eu sînt un Montgomery *şi* – se uită la Bronwyn MacArran, – eşti binevenită. Mergem pe jos de-a lungul stîncilor? E abrupt şi uneori poate fi înfricoşător.

– Ştiu să călăresc un cal, zise Elizabeth rigidă.

Miles o luă de braț şi-i sărută degetele de la mînă.

– Sigur că ştii. Fratele meu stîngaci încearcă să găsească o scuză ca să stea de vorbă cu tine.

– Unchiule Stephen! zise Kit, care se chinuise să aştepte pînă cei mari terminaseră ce aveau de spus. Lady Elizabeth l-a lovit pe papa, şi l-a făcut pe să şchioapete pe Sir Guy, şi am dormit în pădure, fără cort.

Îi zîmbi lui Elizabeth şi ea îi răspunse cu un surîs.

– L-a făcut pe Sir Guy să şchioapete? Parcă nu-mi vine să cred.

– Lady Elizabeth Chatworth i-a rupt degetele de la picioare lui Sir Guy, zise Bronwyn cu răceală.

Stephen îşi îngustă ochii spre nevasta lui.

– Nu cred că-mi place tonul tău.

Miles îi întrerupse, distrăgîndu-i atenția fratelui lui.

– Ce mai fac cei din clanul MacGregor?

Ce urmă fu pe jumătate descriere, pe jumătate ceartă între Bronwyn şi Stephen, pe cînd povesteau despre clanul duşman de secole al clanului MacArran, pînă acum cîteva zile cînd făcuseră pace.

Fratele lui Bronwyn, Davy, se însurase cu fata lui MacGregor.

Vorbind, mergeau pe un drum periculos, printre stînci, avînd într-o parte peretele de piatră şi în cealaltă o prăpastie uriaşă. Elizabeth se ținea aproape de Miles, lîngă Stephen. Bronwyn mergea în fața lor.

Elizabeth asculta fascinată schimbul de replici ale celor doi soți. Se certau aprins, dar fără duşmănie. Oamenii din urma lor vorbeau între ei. Bronwyn îl înțepase pe Stephen şi îl făcea în toate felurile, iar el îi zîmbea şi-i spunea că ideile ei sînt ridicole. În toate cuplurile căsătorite, pe care le cunoscuse Elizabeth, soțul şi-ar fi învinețit soția dacă aceasta ar fi îndrăznit să spună numai jumătate din ce-i zicea Bronwyn.

Elizabeth se uită la Miles şi văzu că surîdea încîntat la Bronwyn şi la fratele său. Kit intră şi el în vorbă de partea lui Bronwyn, luînd-o de mînă.

– E fiul tău, rîse Stephen, privindu-şi fratele.

Uitîndu-se spre Miles, spre peretele de stîncă, văzu pietrele care cădeau de sus, gata s-o lovească pe Elizabeth. Ca un cavaler, din instinct, acționă rapid şi o înşfăcă pe Elizabeth. Cei doi se loviră de peretele de stîncă, trupul mare al lui Stephen strivind-o, în timp

ce pietrele cădeau în spatele lui.

Elizabeth reacționă fără să se gîndească. Pentru cîteva clipe îşi slăbise garda, dar cu bărbați în față şi în spate, rămăsese nervoasă. Nu văzu care era motivul pentru care Stephen o atacase atît de brusc, ştia doar că o amenința un bărbat.

Se sperie. Nu numai că țipă, ci urlă din toate puterile, ceea ce sperie şi caii. Şi nu se opri numai cu asta; începu să dea din picioare şi să zgîrie ca un animal sălbatic închis într-o cuşcă.

Stephen rămase paralizat de reacția ei, încercînd să o ia de umeri.

– Elizabeth, o strigă el pe nume. Miles fusese lovit de pietrele care căzuseră peste el, făcîndu-l să îngenuncheze. Cînd auzi țipetele ei, veni spre ea.

– La naiba! răcni el spre fratele său. Ți-am spus să n-o atingi.

Îl împinse pe Stephen într-o parte şi încercă s-o apuce pe Elizabeth.

– Taci! comandă el.

Elizabeth nu se liniştise, îl zgîria încercînd să scape de el.

El o luă de umeri şi o scutură cu putere.

– Elizabeth, zise el tare, răbdător, eşti în siguranță. Mă auzi? În siguranță.

O scutură din nou şi ea îşi întoarse ochii spre el – ochi cum Miles nu mai văzuse niciodată, cu o privire înfricoşată, îngrozită, neajutorată. Se uitară unul la altul cîteva clipe şi Miles se folosi de toată puterea lui de convingere ca să o facă să se liniştească.

– Eşti în siguranţă, dragostea mea. Întotdeauna vei fi în siguranţă alături de mine.

Ea începu să tremure şi el o luă în braţe, o strînse tare şi o mîngîie pe păr. Cînd îl văzu pe Stephen lîngă ei, îi zise:

– Lasă-ne un cal. Venim şi noi pe urmă.

Elizabeth nu era atentă la oamenii care trecură prin faţa lor, într-o linişte mormîntală. Frica o secătuise de putere şi se sprijinea de Miles, în timp ce el o mîngîia pe obraji, pe gît, pe braţe. După o vreme, ea se retrase din îmbrăţişarea lui.

– M-am făcut de rîs, spuse ea cu disperare, încît îl făcu să rîdă.

– Stephen n-a înţeles cînd i-am spus să nu te atingă. Sînt sigur că a crezut că era doar gelozie.

– Şi nu eşti gelos? întrebă ea, încercînd să schimbe vorba.

– Poate. Dar spaima ta e mai importantă decît gelozia mea.

– Spaima mea, cum îi spui tu, nu e treaba ta.

Se desprinse de el.

– Elizabeth, nu ţine totul în tine. Vocea lui era joasă, rugătoare. Ţi-am spus că ştiu să ascult. Vorbeşte cu mine. Spune-mi ce te-a făcut să-ţi fie teamă.

Ea se sprijini de peretele de stîncă din spatele ei. Era solid şi se simţea ocrotită.

– De ce le-ai spus celorlalţi să plece?

El o privi furios.

– Ca să nu am martori cînd te violez. Pentru ce altceva?

Cînd văzu că ea nu i-a înțeles ironia, îşi dădu brațele în lături, cu disperare.

– Hai să mergem la Larenston. O ținu strîns de braț. Ştii ce-ți trebuie ție, Elizabeth? Cineva care să facă dragoste cu tine, să-ți arate că nu e chiar atît de rău, cum crezi tu.

– S-au oferit destui s-o facă, şuieră ea.

– Din cîte am văzut, ai cunoscut numai oameni brutali, nu iubitori.

Spunînd acestea, o aruncă în şa şi încălecă în spatele ei.

CAPITOLUL 8

Elizabeth îşi duse mîna la frunte şi deschise încet ochii. Camera în care se afla era mare, întunecată şi nu mai era nimeni în ea.

Trecuseră multe ore de cînd ajunsese cu Miles la fortăreaţa clanului MacArran. Era un castel vechi, construit în stîncă, la marginea prăpastiei, ca un vultur uriaş care stătea să-şi ia zborul. O femeie la fel de bătrînă ca şi castelul îi dădu o băutură făcută din ierburi şi, cînd se întoarse cu spatele, Elizabeth o vărsă în tufişurile din spatele unei bănci.

Elizabeth cunoştea ierburile şi putea să ghicească ce conţinea băutura.

Femeia zbîrcită, pe care Bronwyn o striga Morag, o privi pe Elizabeth cu neîncredere şi după cîteva clipe Elizabeth se întinse în pat, simţind că i se face somn.

– Are nevoie de odihnă, spuse Bronwyn, deasupra ei. N-am văzut pe nimeni care să înnebunească aşa de repede ca ea, cînd Stephen a tras-o de sub pietrele care se prăbuşeau. Era ca şi cum demonii ar fi intrat dintr-odată în trupul ei.

Morag pufni cu dispreț.

– Şi tu te-ai luptat cu Stephen mult şi bine cînd l-ai cunoscut.

– Nu era acelaşi lucru. Miles a reuşit s-o liniştească, dar după ce a scuturat-o multă vreme. Ştii că i-a rupt degetele de la picioare lui Sir Guy?

– Şi-am auzit că voi două v-ați certat, îi replică Morag.

Bronwyn se îndreptă de spate.

– A îndrăznit să-l apere pe Roger Chatworth în fața mea. După tot ce mi-a făcut.

– E fratele ei! țipă Morag. Vrei să fie credincioasă şi totuşi vrei să gîndească la fel ca tine de prima oară. Bronwyn, nu toată lumea gîndeşte ca tine. Se aplecă şi puse un pled albastru cu verde peste trupul liniştit al lui Elizabeth. Hai s-o lăsăm în pace. A venit un mesager de la fratele cel mai mare a lui Stephen.

– De ce nu mi-ai spus? o întrebă Bronwyn, furioasă că era tratată ca un copil şi mai furioasă pentru că merita să se poarte aşa cu ea.

Elizabeth stătea întinsă, nemişcată, după ce uşa se închise, ascultînd să vadă dacă mai era altcineva în cameră. Uneori bărbații se prefăceau că pleacă, dar se ascundeau în colțurile cele mai întunecate. Cînd fu

sigură că era singură, se întoarse şi deschise ochii, cu grijă. Într-adevăr, nu mai era nimeni.

Sări din pat şi se duse la fereastră. Se întunecase afară şi luna începea să lumineze zidurile de piatră cenuşie ale castelului, care păreau argintate. Acum era momentul să fugă, pînă nu prindeau de veste, pînă cei din clanul MacArran nu aflau că era prizonieră.

Privind pe fereastră, văzu patru oameni care treceau, înfăşuraţi în pleduri. Surîse şi se gîndi la un plan de scăpare. Căută la repezeală prin cameră şi găsi un cufăr cu haine bărbăteşti. Îşi ridică fusta rochiei de mătase şi şi-o legă în jurul mijlocului, apoi îşi trase pe ea o cămaşă bărbătească largă şi şosete groase de lînă. Îşi privi o clipă genunchii şi clipi cînd se gîndi că va apărea aşa dezbrăcată între oameni – aproape goală. Nu avea încălţări, aşa că trebui să se descurce cu pantofii ei moi, care o strîngeau puţin din cauza şosetelor groase.

Se înveli într-un pled, îl puse ca pe o fustă scurtă şi capătul îl aruncă pe un umăr, îi luă ceva să-l aranjeze bine şi tot nu reuşi, dar îşi legă o centură în jurul mijlocului, pentru că era prea mare ca s-o închidă cu catarama.

Îşi ţinu respiraţia şi deschise încet uşa, rugîndu-se să nu fie nici o gardă afară. Avea noroc şi păşi printr-o deschizătură strîmtă în holul întunecat al castelului. Memorase drumul cînd Miles o condusese pînă în camera ei şi acum, oprindu-se să-şi ia lucrurile, asculta

zgomotele castelului.

Departe, în stînga jos, se auzeau voci. Încet, de-a lungul zidului, se strecură pe scări pînă la ieşirea din faţă. Tocmai cînd trecea pe lîngă camera unde erau strînşi cu toţii, auzi numele de Chatworth. Privea spre uşa care dădea afară, dar voia să ştie ce se vorbea. Ca o umbră se apropie, ca să asculte mai bine.

Vorbea Stephen:

– Să vă ia naiba pe amîndoi, Miles! Era furios. Nici Gavin n-are mai multă minte. Voi doi îl ajutaţi pe Chatworth să obţină ce vrea. În curînd ne va distruge familia.

Miles tăcea.

Bronwyn îşi puse mîna pe braţul lui Miles.

– Te rog, elibereaz-o. Lady Elizabeth se poate întoarce în Anglia cu o gardă bine înarmată şi cînd Gavin o să audă că i-ai dat drumul, îl va lăsa liber pe Roger Chatworth.

Miles tot nu spunea nimic.

– La dracu! ţipă Stephen. Răspunde!

Privirea lui Miles se oţeli.

– Nu-i dau drumul lui Elizabeth. Ce face Gavin cu Roger Chatworth e treaba lui. Elizabeth e a mea.

– Dacă n-ai fi fratele meu... începu Stephen.

– Dacă n-aş fi fost fratele tău, ce-aş fi făcut nu te-ar fi privit şi pe tine.

Miles era destul de calm, numai ochii îi arătau furia. Stephen îşi dădu braţele în lături, disperat.

– Vorbeşte tu cu el, îi spuse lui Bronwyn. Nici unul

din frații mei nu are minte.

– Cîndva ai luptat cu Roger Chatworth pentru ceva pe care îl credeai al tău. Acum Miles face acelaşi lucru şi tu te înfurii.

– Atunci era altceva, zise Stephen morocănos. Tu mi-ai fost dată de rege.

– Şi Elizabeth mi-a fost dăruită! interveni Miles cu pasiune. Bronwyn, sînt binevenit aici? Dacă nu, eu şi oamenii mei vom pleca, împreună cu lady Elizabeth.

– Ştii că eşti binevenit, spuse Bronwyn încet. Chatworth nu-i va ataca pe MacArran, decît dacă este pregătit pentru un război. Se întoarse spre Stephen: Cît despre Gavin, care-l ține prizonier pe Chatworth, mă bucur. Ai uitat ce i-a făcut Roger surorii tale, Mary? sau că m-a ținut prizonieră o lună?

Elizabeth se strecură spre uşă, după ce auzi aceste cuvinte. Vor afla că nu era prizoniera supusă pe care o credeau.

Afară, venea ceață dinspre mare şi ea zîmbi, mulțumindu-i Domnului, în sinea ei, pentru ajutor. În primul rînd, trebuia să-şi facă rost de un cal, pentru că nu putea să plece pe jos din Scoția. Stînd nemişcată, ascultă cu atenție, ca să-şi dea seama unde sînt grajdurile.

Elizabeth se pricepea să fure cai; o mai făcuse de multe ori. Caii erau ca şi copiii. Trebuia să le vorbeşti încet, simplu, fără mişcări bruşte. Într-un capăt al grajdurilor, doi bărbați rîdeau şi povesteau, cu voce joasă,

despre femeile cu care se culcaseră.

Pe furiş, Elizabeth dezlegă un cal, cu tot cu căpăstru, din marginea grajdului. Luă o şa de lîngă perete, dar aşteptă să ajungă afară şi după aceea îşi înşeuă calul. Mulţumi lui Dumnezeu că erau atîţia oameni care locuiau împreună pe cîţiva acri de pămînt şi făceau mult zgomot. O căruţă trecu scîrţîind pe lîngă ea; un om care ducea patru cai îi legă nu departe de grajduri şi doi cai începură să se mişte. Ca urmare, trei bărbaţi începură să ţipe şi să plesnească din bici. Nici unul dintre oamenii care umblau pe acolo nu se uită măcar la cea care se strecurase ca o umbră, cu un pled pe cap.

Elizabeth încălecă şi urmă căruţa pe porţile deschise ale Larenston-ului şi, ca şi căruţaşul, îşi ridică mîna în semn de salut spre garda de deasupra. Gărzile trebuiau să-i oprească pe oameni să intre; cei care ieşeau nu-i interesau.

La fortăreaţa MacArran nu se putea ajunge decît pe un drum foarte îngust. Inima lui Elizabeth bătea să-i spargă pieptul. Căruţa din faţa ei era neobişnuit de îngustă şi, chiar şi aşa, roţile ei ajungeau chiar pe marginea drumului – doar cîţiva centimetri într-o parte sau alta şi omul, căruţa şi calul ar fi căzut în prăpastie.

Cînd ajunse la capătul drumului, respiră uşurată din mai multe motive – poteca înşelătoare se sfîrşea şi, pînă acum, nu se dăduse alarma.

Căruţaşul privi peste umăr şi-i zîmbi.

– Întotdeauna mă bucur cînd ajung la capătul po-

tecii ăsteia. Mergi pe aici?

În față se întindea drumul cel uşor, printre casele fermierilor, unde putea fi văzută şi urmărită. În dreapta era drumul pe stînci, pe care călăriseră ea şi Miles. Să călăreşti pe stînci noaptea...

– Nu, zise ea, îngroşîndu-şi vocea, spre căruțaş.

Dacă ar fi călărit alături de el, omul ar fi vrut să-i vorbească. Ea arătă spre stînci, cu brațul acoperit de pled.

– Voi, tinerii! Omul chicoti. Ei bine, noroc, flăcăule! E lumină, dar ai grijă!

Cu asta dădu pinteni calului şi o luă înainte.

Elizabeth nu-şi pierdu timpul gîndindu-se cît de frică îi era, ci îşi îndemnă calul spre golul întunecat din fața ei. Drumul părea şi mai înfricoşător pe timp de noapte. Calul era nervos şi, după ce ezită o clipă, descălecă şi îşi luă iapa de frîu.

– Să-l ia naiba pe Miles Montgomery! murmură ea. De ce a trebuit să vină într-un loc sălbatic ca ăsta? Dacă voia să țină pe cineva prizonier, trebuia să o facă în condiții mai omeneşti.

Urletul unui lup, chiar deasupra capului ei, o făcu să se oprească. Pe stîncă se profilau trei lupi, cu capetele plecate, care o urmăreau. Calul tropăia şi Elizabeth îşi înfăşură frîul în jurul încheieturii. Dacă se mişca, lupii o urmau. Li se mai alăturase unul.

Lui Elizabeth i se părea că făcuse un drum lung, dar nici nu putea să vadă capătul drumului dintre stînci. Se sprijini o secundă de peretele de piatră şi

încercă să-şi potolească bătăile inimii.

Lupii, care păreau să creadă că victima îşi recunoştea înfrîngerea, urlară toţi odată. Calul se ridică în două picioare şi rupse frîul din jurul mîinii ei. Încercă să prindă iapa, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu, pe jumătate, de pe marginea stîncii. Iapa, eliberată, o luase la galop pe potecă.

Stătu nemişcată o clipă, încercînd să-şi revină şi să găsească o cale de scăpare. Atîrna primejdios deasupra prăpastiei, de marginea stîncii. Era cu un picior în gol şi se chinuia să se sprijine cu celălalt. Se agăța cu disperare de stîncă, se lipea cu pieptul de ea. Îşi mişcă mîna stîngă şi începură să se rostogolească pietrele de sub ea. Icni, înfricoşată, îşi mişcă piciorul drept şi căută un punct de sprijin, dar nu găsi nici unul. O altă piatră se prăbuşi şi ea îşi dădu seama că trebuie să acționeze.

Adunîndu-şi toate puterile, încercă să se împingă în mîini, săltîndu-se spre stînga. Cînd genunchiul i se propti în stînca solidă, avea lacrimi de uşurare în ochi. Puțin cîte puțin, reuşi să-şi ridice trupul învinețit, care o durea, deasupra marginii.

Se tîrî în genunchi spre peretele din piatră şi se ghemui la poalele lui, în siguranță. Îi curgeau lacrimi pe obraji şi suspina. Sîngele i se prelingea pe mîini şi genunchii zdreliți o ardeau.

De deasupra auzi zgomotul unei lupte între animale. Se trase de lîngă stîncă şi văzu un animal atacîndu-i pe lupi.

– Cîinele cel mare al lui Bronwyn, oftă ea şi închise ochii, rugîndu-se în tăcere.

Nu rămase acolo multă vreme. În curînd i se va observa lipsa şi trebuia să aibă un avans faţă de duşmanii ei din familia Montgomery.

Cînd se ridică în picioare văzu că era rănită mai grav decît crezuse. Piciorul stîng era ţeapăn şi glezna o durea. Cînd îşi şterse lacrimile de pe obraji, mîna îi era plină de sînge. Cu palmele zdrelite, pipăia drumul; n-avea încredere în vederea ei pentru a se orienta, avea nevoie de stînca tare, care să-i arate pe unde s-o ia. Cînd ajunse la capătul drumului, luna apusese, dar nu-i era teamă, spaţiul deschis din faţa ei i se părea primitor. Se înfăşură mai strîns în pled, nu ţinu seama că era slăbită şi începu să meargă.

Cînd văzu două luminiţe strălucind în noapte, pieptul i se ridică, icni şi căută în jur ceva cu care să se apere. Se uită ţintă în ochii animalului cîteva secunde, iar acesta se mişcă. Aproape că o atingea, cînd ea îşi dădu seama că era cîinele lui Bronwyn.

Cîinele îşi ridică întrebător capul spre ea şi Elizabeth vru să ţipe, uşurată.

– Tu ai ucis lupii, nu-i aşa? spuse ea. Bun băiat. Eşti prietenos?

Întinse mîna uşor şi cîinele o linse în palmă. Începu să-l mîngîie pe capul lui mare şi el îi apucă mîna şi o înghionti spre drumul dintre stînci.

– Nu, băiete, şopti ea.

Dacă stătea pe jos, tăieturile şi vînătăile o dureau

şi mai mult. Şi i se părea că nu dormise de zile întregi.

– Vreau să merg pe aici, nu să mă întorc la Bronwyn.

Cîinele lătră tare cînd auzi numele stăpînei lui.

– Nu, zise ea hotărîtă.

Cîinele o privi o clipă, ca şi cum s-ar fi gîndit la cuvintele ei, apoi se întoarse spre pădurea din faţa lor.

– Bun băiat. Zîmbi. Poate că ştii drumul. Du-mă la un alt clan, care mă va înapoia fratelui meu pentru o recompensă.

Ea mergea în urma cîinelui, dar se împiedică şi cîinele se opri şi veni lîngă ea şi ea se sprijini de el.

– Cum te cheamă, băiete? şopti ea obosită. George, Oliver, sau ai vreun nume scoţian de care n-am auzit niciodată?

Cîinele mergea şi mai încet, o aştepta.

– Ce zici de Charlie? Chiar îmi place numele Charlie.

Spunînd asta, se prăbuşi alături de el, leşinată sau adormită.

Cîinele o înghionti, o mirosi, îi linse faţa însîngerată şi cînd văzu că nimic n-o face să se ridice, se aşeză lîngă ea şi adormi.

Soarele era demult deasupra capului, cînd Elizabeth se trezi şi se uită în sus la capul mare şi lăţos al animalului. Ochii lui o priveau întrebător; era preocupat de ea ca o fiinţă umană. Sub un ochi avea o tăietură urîtă, acoperită cu sînge închegat.

– Pe asta o ai de cînd te-ai luptat cu lupii?

Îi zîmbi cîinelui, scărpinîndu-i urechile. Încercă să se ridice, dar nu o țineau picioarele şi se sprijini de cîine.

– Este bine că eşti, puternic, Charlie, zise ea, folosindu-se de el ca să stea dreaptă.

Cînd reuşi să se ridice, se privi şi gemu. Fusta îi era pe jumătate legată, iar cealaltă jumătate îi atîrna pînă la glezne. Genunchiul stîng era zgîriat şi sîngera încă, iar cel drept era zdrelit de tot. Hotărîtă, îşi acoperi brațele cu pledul; nu voia să vadă cît de mult se lovise. Cînd îşi atinse părul, îl simți aspru din cauza sîngelui uscat, aşa că îşi îndepărtă repede mîna.

– Poți să găseşti nişte apă, Charlie? îl întrebă ea. Apă?

Cîinele o luă de-a lungul stîncilor, dar se întoarse cînd Elizabeth îl urmă în pas de melc. Zgîrieturile care abia se închiseseră începuseră să sîngereze din nou şi sîngele i se prelingea pe corp.

Cîinele o duse la un pîrîu, unde se spălă cît putu mai bine. Voia să fie cît mai prezentabilă cînd îşi va întîlni eliberatorii.

Ea şi cîinele merseră ore întregi, pe lîngă pietre şi copaci rari. La un moment dat, auziseră cai şi Elizabeth se ascunse, instinctiv, trăgîndu-l pe cîine lîngă ea. N-avea cum să-l țină pe cîinele cel mare lîngă ea, dacă acesta se hotăra s-o părăsească, dar, pentru moment, animalul părea mulțumit să stea cu ea.

Pînă la apusul soarelui, puterea pe care o mai avea o părăsise şi nu-i păsa că animalul începuse să

latre la ceva pe care ea nu-l vedea.

– Fără îndoială că e Miles sau stăpîna ta, zise ea cu greutate şi alunecă la pămînt, închizînd ochii.

Cînd îi deschise din nou, văzu un bărbat necunoscut care stătea în faţa ei, cu picioarele depărtate şi cu mîinile în şolduri. Lumina palidă a soarelui făcea să-i strălucească părun cărunt şi arunca umbre pe trăsăturile sale aspre.

– Ei bine, Rab, spuse el grav, mîngîind cîinele, ce mi-ai adus de data asta?

– Nu mă atinge, şopti Elizabeth cînd bărbatul se aplecă asupra ei.

– Dacă ţie teamă că-ţi voi face vreun rău, linişteşte-te. Sînt MacGregor şi eşti pe domeniul meu. De ce e cîinele lui Bronwyn cu tine?

El aruncă o privire spre hainele ei englezeşti.

Elizabeth era obosită, slăbită, înfometată, dar nu era moartă. Felul în care omul acesta rostise numele lui Bronwyn arăta că erau prieteni. Lacrimi începură să-i curgă pe obraji. Nu va mai ajunge acasă. Nici un prieten de-al MacArran-ilor nu o va duce înapoi în Anglia şi pentru că Roger fusese capturat de un Montgomery, va începe un război.

– Nu mai plînge, domnişoară, zise MacGregor. În curînd vei fi într-un loc sigur şi plăcut. Cineva va avea grijă de rănile tale şi te va hrăni şi... Ce dracu!

Omul se apropiase şi mai mult şi Elizabeth îi trăsese pumnalul din teacă şi dădu să i-l înfigă în burtă. Slăbiciunea pe care o simţea o făcu să rateze.

Lachlan MacGregor se dădu la o parte, îi luă pumnalul şi o aruncă pe umăr, cu o mişcare rapidă.

– Nu-mi face şi alte probleme, domnişoară, îi comandă el, cînd ea începu să se zbată. În Scoția, noi nu răsplătim bunătatea vrînd să înjunghiem pe cineva.

O puse pe Elizabeth pe cal, în fața lui, îl fluieră pe Rab, ca să-l urmeze, şi toți trei porniră în goană spre castel.

CAPITOLUL 9

Elizabeth era singură într-o cameră mare, în castelul lui MacGregor; uşa de stejar era blocată. Camera era aproape goală, în afară de un pat imens, un cufăr şi trei scaune. Într-o parte se afla un cămin, erau şi lemne, dar focul nu încălzea pietrele reci.

Elizabeth se ghemui într-un scaun, cu pledul de la Bronwyn înfăşurat în jurul ei. Stătea cu genunchii strînşi la piept, deşi o dureau. Trecuseră cîteva ore de cînd Macgregor o lăsase în cameră, fără să-i arunce nici o privire. Rab fugise cînd dăduse cu ochii de fortăreaţa MacGregor. Elizabeth era prea obosiită ca să poată dormi, gîndurile îi erau atît de învălmăşite, încît nu-i dădeau pace.

Cînd auzi o voce familiară, care era estompată de uşa grea de stejar, prima ei reacţie fu să se simtă uşurată. Dar îşi reveni repede. Miles Montgomery era duşmanul ei, la fel ca oricare altul.

Cînd Miles deschise uşa şi intră cu îndrăzneală în cameră, ea îl aştepta. Aruncă un pocal de argint şi aramă, de pe polița căminului, drept spre capul lui.

Miles îl prinse în mîna dreaptă şi continuă să vină spre ea.

Aruncă un scut mic de pe perete înspre el şi el îl prinse în mîna stîngă.

Zîmbind, triumfătoare, Elizabeth apucă un coif de pe polița căminului şi se pregăti să-l arunce. El nu mai avea mîini ca să-l prindă.

Dar Miles avu o reacție mai rapidă, înainte ca ea să poată azvîrli coiful, şi brațele lui o traseră mai aproape de el.

– Am fost foarte îngrijorat din cauza ta, şopti el, lipindu-şi obrazul de al ei. De ce ai fugit? Scoția nu-i ca Anglia. E o țară înşelătoare.

El n-o ținea foarte strîns, ca să n-o facă să se zbată, dar, în loc de asta, ea aproape că-şi dorea s-o strîngă mai tare. Aşa cum era, trebuia să stea nemişcată, altfel brațele lui puteau să se desprindă din jurul ei. Totuşi, la auzul vorbelor lui, se mişcă.

– Am fost atacată de lupi, era cît pe ce să cad în mare, un bărbat oarecare mă cară ca pe un sac de grîne şi tu îmi spui *mie* că e o țară înşelătoare?

Miles îi mîngîie tîmpla şi ea nu se retrase. Ochii lui aveau o lumină neobişnuită.

– Elizabeth, ți-ai făcut-o cu mîna ta.

– Nu eu am cerut să fiu trimisă duşmanului meu şi nici să fiu adusă, ca prizonieră, în țara asta ostilă, cît despre bărbatul ăla...

Miles o întrerupse.

– MacGregor a fost foarte înfuriat că ai îndreptat un cuțit spre el. Acum cîteva luni, era cît pe ce să moară, pentru că Bronwyn l-a rănit cu un cuțit.

– Dar par să fie prieteni.

Înainte de a mai spune ceva, uşa camerei se deschise şi intrară doi scoțieni voinici, ducînd o albie de stejar. În spatele lor veneau o duzină de femei, cărînd găleți cu apă fierbinte. Ultima femeie avea o tavă cu trei căni şi două pocale.

– Pentru că ştiam că nu prea vrei să faci baie, mi-am permis să comand toate astea.

Miles îi zîmbi, Elizabeth nu răspunse, dar îşi ridică sfidătoare bărbia şi se întoarse spre căminul rece.

Cînd în cameră nu mai rămaseră decît ei doi, Miles puse o mînă pe umărul ei.

– Vino şi spală-te cît e apa caldă, Elizabeth.

Se răsti la el:

– De ce crezi c-aş face pentru tine ce n-am făcut pentru alți bărbați? Am fugit de tine la Larenston şi acum crezi c-o să-ți cad în brațe pentru că ai apărut aici? Ce diferență este între a fi ținută prizonieră de MacGregor sau de un Montgomery? Să fiu sinceră, îl prefer pe MacGregor.

Miles se încordă şi privirea i se întunecă.

– Cred că trebuie să lămurim nişte lucruri. Am fost mai mult decît răbdător cu tine. Am stat deoparte şi n-am spus nimic cînd l-ai rănit pe Sir Guy. Ți l-am încredințat pe fiul meu. Te-am lăsat să pui pe jar întregul clan MacArran şi ai fost gata să-l răneşti pe

MacGregor. Pacea dintre cele două clanuri este prea recentă şi fragilă. Ai fi putut să distrugi ce a construit Stephen într-un an. Şi uită-te la tine, Elizabeth! Te-ai privit? Eşti plină de sînge uscat peste tot, e clar că eşti terminată de oboseală şi ai slăbit mult. Cred că este timpul să nu te mai las să faci ce vrei tu.

– Ce vreau...! se răsti ea. Nu vreau să fiu ţinută prizonieră. Mă înţelegi? Vreau să mă duc acasă la fraţii mei şi voi face tot ce-mi stă în puteri ca să ajung acolo.

– Acasă! zise Miles printre dinţi. Ai idee ce înseamnă acest cuvînt? Unde ai învăţat să rupi degetele de la picioare ale bărbaţilor? Dar să foloseşti un cuţit? Ce te-a făcut să crezi că toţi bărbaţii sînt răi? De ce nu suporţi atingerea nimănui?

Elizabeth se uita la el înmărmurită.

– Edmund e mort, spuse ea, după un timp.

– O să trăieşti întotdeauna cu capul în nori, Elizabeth, şopti el, cu ochii blînzi. Întotdeauna o să vezi numai ce vrei tu să vezi? Suspină lung şi o luă de mînă. Hai să te speli înainte să se răcească apa.

– Nu, spuse ea rar. Nu vreau să fac baie.

Ar fi trebuit să ştie că Miles era iute, dar, ca de obicei, întotdeauna o surprindea agerimea lui.

– M-am săturat de asta, Elizabeth, zise el, înainte de a-i lua pledul de pe ea. Am fost răbdător şi drăguţ, dar de acum încolo vei învăţa să fii ascultătoare şi să ai încredere. Nu-ţi voi face nici un rău, n-am făcut niciodată vreun rău unei femei, dar nu pot să stau şi să mă uit cum îţi faci rău singură.

Spunînd asta, îi sfîşie partea din faţă a rochiei, dezvelindu-i sînii.

Elizabeth îşi pierdu răsuflarea, îşi încrucişă braţele în faţă şi sări înapoi.

Miles o prinse cu uşurinţă şi, din alte două mişcări bruşte, o dezgoli în întregime. Nu păru să dea atenţie trupului ei cînd o ridică şi o duse la albie şi o puse cu grijă în apă.

Fără nici o vorbă, luă o bucată de pînză, o săpuni şi începu să-i spele blînd faţa.

– Dacă te zbaţi, o să-ţi intre săpun în ochi, îi spuse el făcînd-o să stea nemişcată.

Ea refuză să-i vorbească, în timp ce el îi spăla partea de sus a corpului şi fu bucuroasă că săpunul îi ascundea faţa roşie cînd mîinile lui alunecară uşor peste sînii ei pietroşi, obraznici.

– Cum te-ai rănit? întrebă el, ca să închege o conversaţie, în timp ce-i săpunea piciorul stîng, cu grijă să nu-i atingă zgîrieturile şi tăieturile de pe genunchi.

Apa o făcea să se relaxeze şi n-avea nici un motiv să nu-i spună. Se lăsă pe spate în albie, închise ochii şi-i povesti de noaptea pe care o petrecuse pe drumul dintre stînci. Cînd ajunse cu povestirea la jumătate, o cupă cu vin îi atinse mîna şi ea îl bău însetată. Imediat licoarea i se urcă la cap şi, ca-ntr-un vis, continuă să vorbească:

– Rab a stat cu mine, termină ea, bînd din nou vin. Cîinele a înţeles că nu voiam să mă duc la Bronwyn, dar m-a dus la un prieten de-al ei.

Vinul o linişti atît de mult, încît nu era supărată pe

cîine, pe MacGregor sau pe altcineva.

– Miles, zise ea într-o doară, neştiind ce plăcere îi făcea pentru că-i spunea pe numele de botez, de ce nu le loveşti pe femei? Nu cred c-am întîlnit vreun bărbat care să nu folosească forța pentru a obține ceva de la o femeie.

El îi spăla degetele de la picioare.

– Poate că folosesc o altfel de forță.

Ăsta fu răspunsul lui şi pentru o vreme rămaseră tăcuți. Elizabeth nu-şi dădea seama că el îi umplea tot timpul cupa cu vin şi băuse aproape o cană întreagă.

– De ce nu i-ai spus părerea ta, fratelui tău, azi-dimineață? Sau a fost ieri-dimineață?

Miles se opri o clipă din spălat şi ăsta fu singurul semn că a înțeles întrebarea. Ea nu-l mai întrebase ceva atît de personal pînă acum, ca şi cum ar fi interesat-o persoana lui.

– Fraţii mei mai mari sînt foarte încăpățînați. Gavin nu ascultă părerea nimănui, ține seama doar de a lui, iar Raine îşi închipuie că este un martir al cauzelor pierdute.

– Şi Stephen? îl întrebă ea, bînd mai mult vin şi privindu-l printre gene.

Se simțea plăcut mîngîiată de mîinile lui.

– Stephen îi păcăleşte pe alții, făcîndu-i să creadă că el este gata să facă un compromis, dar, cînd ajunge la asta, o ține pe-a lui. Ia în considerație doar părerea lui Bronwyn şi ea a trebuit să se lupte cu el şi încă se luptă, pentru orice. El glumeşte pe seama lu-

crurilor care pentru ea reprezintă probleme de viață şi de moarte.

Elizabeth reflectă o clipă.

– Şi tu eşti fratele lor mai mic. Fără îndoială că se vor gîndi întotdeauna că trebuie să-ți dea sfaturi, să aibă grijă de tine.

– Şi tu ai fost tratată la fel? şopti el.

Băutura, apa fierbinte o făcură să-şi dea drumul la gură.

– Roger crede că am un sfert de creier. Jumătate îmi lipseşte pentru că sînt femeie şi încă un sfert pentru că îşi aduce aminte de mine cum eram în scutece. Cînd i-am povestit cîte ceva din ce-mi făcea Edmund, nu era sigur dacă trebuie să mă creadă sau nu. Sau poate că nu voia să vadă ce făcea propriul său frate, de ce era în stare. La naiba! zise ea, ridicîndu-se pe jumătate din albie. Cu un gest violent, aruncă pocalul în cameră şi acesta se izbi de peretele de piatră. *Sînt* pe jumătate femeie. Ştii cum e să-i vezi pe fratele tău şi pe Bronwyn rîzînd şi iubindu-se? Ei se mîngîie cînd cred că nu-i vede nimeni. De cîte ori mă atinge un bărbat, eu...

Se întrerupse, îl privi cu ochii larg deschişi şi capul îi vîjîia din cauza vinului.

– Fă dragoste cu mine, Miles Montgomery, şopti ea răguşit. Fă-mă să nu-mi mai fie frică.

– Asta şi voiam, zise el blînd, luînd-o în brațe.

Stătea în picioare în albie şi gura lui Miles o atinse pe a ei şi ea răspunse la sărut – îl sărută cu toată pasiunea, cu toată furia pe care o simțea din cauză că

fusese înşelată şi nu avea o reacţie normală faţă de dragoste. În timp ce alte femei învăţau să flirteze, fratele ei făcea pariuri, promitea virginitatea surorii lui celui care va cîştiga şi Elizabeth învăţase cum să se folosească de un cuţit. Îşi păstrase preţioasa virginitate. Şi pentru ce? Pentru mănăstire? Pentru o viaţă în care ar fi devenit mai aspră şi s-ar fi simţit frustrată cu fiecare an care ar fi trecut, pînă cînd ar fi împietrit de tot, s-ar fi transformat într-o bătrînă nefolositoare şi disprețuită?

Miles se retrase uşor, controlîndu-i sărutul, împiedicînd-o să se rănească, pentru că îşi strivea buzele de dinţii lui. Mîinile lui îi mîngîiau spatele ud, degetele lui îi dădeau fiori pe şira spinării.

Buzele lui o sărutară pe colţul gurii, vîrful limbii lui o atinse pe a ei, apoi o sărută pe obraz, în timp ce mîinile lui îi atingeau pielea.

Elizabeth îşi dădu capul pe spate, în timp ce Miles o săruta pe gît şi pe umăr. Poate că ăsta era adevăratul motiv pentru care nu lăsase pe nici un bărbat s-o atingă. Poate ştiuse că, dacă nu va lupta ca un demon, se va preda în felul ăsta: fără ruşine, nesăbuită.

– Miles, şopti ea, Miles.

– Întotdeauna, murmură el, alintîndu-i urechea.

Cu o mişcare bruscă, o ridică din albie şi o duse în pat. Trupul ei era ud, părul îi atîrna în şuviţe ude, dar Miles o înfăşură într-un prosop şi începu s-o şteargă. O ştergea cu putere şi ea simţea cum o cuprind valuri de căldură şi, oriunde o atingea el, ea ar fi vrut mai

mult. Trebuia să recupereze o viață întreagă în care nu suportase să fie atinsă.

Dintr-odată Miles fu lîngă ea, gol, cu pielea lui caldă, bronzată, tentantă.

– Sînt al tău, Elizabeth, aşa cum şi tu eşti a mea, şopti el şi-i luă mîna şi i-o puse pe pieptul lui.

– Atît de mult păr, chicoti ea, atît de mult.

Îşi îngropă degetele în cîrlionții negri şi trase. Ascultător, Miles veni mai aproape, îmbrățişînd-o cu tot trupul.

– Cum e? întrebă ea nerăbdătoare.

– Nu vei afla decît după multă vreme. Îi zîmbi. Cînd ne vom contopi, nu va mai exista frică în ochii tăi.

– Ne vom contopi, şopti ea, în timp ce Miles începu s-o sărute din nou pe gît. O sărută îndelung, apoi buzele îi coborîră pe brațele ei, limba i se unduia uşor pe încheietura cotului. Era ciudat cum o treceau fiori din vîrful degetelor unei mîini, de-a lungul sînilor, pînă la degetele celeilalte mîini.

Ea stătea întinsă, nemişcată, cu ochii închişi, cu brațele în lături şi îşi desfăcu picioarele cînd Miles o atinse. Mîinile lui mari, care puteau să țină spada, să protejeze un copil, să stăpînească un cal nărăvaş, erau mîngîietoare, o puneau pe jar.

Cînd mîna lui îi atinse gîtul şi apoi obrazul, îşi întoarse capul şi-i sărută palma, îşi puse amîndouă mîinile pe mîna lui, şi începu să facă dragoste cu mîna aceea aspră şi delicată, muşcînd-o uşor, gustîndu-i pielea, atingîndu-i cu limba firele de păr de pe dosul palmei.

Fu răsplătită de un sunet adînc din partea lui Miles şi inima îi bătea cu putere.

– Elizabeth, gemu el, Elizabeth. Cît am aşteptat...

Elizabeth se hotărî că nu mai voia să aştepte. Instinctiv, încercă să se răsucească sub Miles, dar el n-o lăsă. În loc de asta, o sărută pe sîni şi Elizabeth fu cît pe-aici să cadă din pat.

El chicoti văzîndu-i reacţia şi rîsul lui o furnica pe tot corpul. Dragoste şi rîs, se gîndi ea. Asta adusese Miles în viaţa ei.

Buzele lui pe sfîrcurile ei o făcură să nu se mai gîndească la nimic. El o ridică şi-i aşeză coapsele pe genunchii lui, ţinînd-o de mijloc, o mîngîia, o frămînta şi începu să o legene uşor într-un ritm unduitor.

Ea prinse repede ritmul. Răsufla adînc şi-l ţinea mai strîns pe Miles, degetele ei se încordau pe muşchii lui. Trupul lui cald, tare, sculptural, care-l îmbrăţişa pe al ei! Numai de asta era conştientă în timp ce-şi mişca senzual tot corpul.

– Miles, şopti ea, cu mîinile în părul lui.

Îl trase spre ea, nu cu blîndeţe, îi căută buzele şi îl sărută, cum nu visase niciodată că o va face.

Amîndoi erau transpiraţi – o transpiraţie sărată şi fierbinte se prelingea pe trupurile lor.

Elizabeth îşi ridică genunchii, îşi puse picioarele în jurul şoldurilor lui şi el intră în ea.

Era pregătită şi nu simţi nici o durere, dar tremură o clipă, reacţionînd puternic. Miles nu se mişcă, tremura şi el uşor, pînă cînd Elizabeth începu să se legene în ritmul pe care-l învăţase de la el.

Făcură dragoste încet. Numai după cîteva clipe, Elizabeth se pierdu într-o mare de plăcere pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci. Miles se mişca mai repede şi ea îşi strînse picioarele în jurul lui şi se abandonă simţurilor. Brusc trupul îi zvîcni şi picioarele îi tremurau violent.

– Sstt! o linişti Miles, ridicîndu-se şi mîngîindu-i tîmplele. Sstt, îngerul meu. Eşti în siguranţă acum.

Se retrase şi o luă în braţe.

– Îngerul meu care mi-a fost promis, şopti el. Îngerul meu de ploaie şi de fulger.

Elizabeth nu-i înţelegea cuvintele, dar, pentru prima dată în viaţa ei, se simţi în siguranţă. Adormi imediat, ţinîndu-l atît de strîns în braţe, încît abia putea să respire.

Cînd Elizabeth se trezi, se întinse, simţind fiecare muşchi al corpului ei tresărind cînd îşi atinse genunchii juliţi. Deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu fu o masă lungă, pe care se afla mîncare aburindă. Era sigură că nu fusese niciodată mai înfometată. Înşfăcă pledul de la Bronwyn de pe podea, se înfăşură repede în el şi se duse la masă.

Avea gura plină de somon în sos de vin, cînd uşa se deschise şi intră Miles. Elizabeth îngheţă, ducîndu-şi mîna la gură cînd îşi aminti de noaptea trecută. Miles o privea dezgustător de provocator şi ea se înfurie. Înainte de a-şi pune ordine în gînduri, el începu să se dezbrace de hainele scoţiene pe care le purta.

Ce drept are, se gîndi Elizabeth, înecîndu-se cu

somonul, pe cînd încerca să spună ceva. Dar el avea dreptul. După cum se purtase noaptea trecută, el avea dreptul să creadă ce era mai rău despre ea. Şi, totuşi, i-ar fi plăcut să-i şteargă expresia aia de pe faţă.

Elizabeth nu se gîndi ce face, dar lîngă ea erau două platouri cu tarte moi, calde, bine coapte, umplute cu fructe de vară. Surîzînd privindu-l pe Miles drept în ochi, îşi strecură mîna sub o tartă şi, zîmbind, o aruncă spre el.

El nu se aştepta să i se trimită cadouri şi plăcinta i se lovi de omoplat, împroşcîndu-i obrazul, prelingîndu-i-se pe piept în jos, într-un amestec cald de cireşe şi suc de fructe.

Elizabeth ştia că, orice s-ar fi întîmplat, merita să vadă figura pe care o făcuse Miles. Era complet şocat, era profund şocat. Elizabeth mai aruncă două plăcinte spre el; una îi lovi coapsa goală, iar cealaltă lovi scaunul din spatele lui.

Miles o privea ciudat, îşi dezbrăcă şi restul de haine şi se îndreptă spre ea.

Pledul pe care-l purta căzu şi Elizabeth, cu ochii mari, începu să arunce întruna tarte, cu amîndouă mîinile. Nu era sigură, dar i se păru că Miles o privea ca un criminal gata s-o ucidă.

Dar el venea spre ea, ferindu-se doar cînd o tartă zbura spre faţa lui. Trupul lui era acoperit cu un amestec de pere, cireşe, mere, curmale, prune, care se prelingea pe corpul lui musculos, într-o abundenţă de culori şi arome, se gîndi Elizabeth, fără nici o legătură.

Cînd ajunse la masă o ţintui cu privirea şi ea nu

îndrăzni să se mişte. El sări peste masă, ca să ajungă lîngă ea şi Elizabeth se uită la el, ţinîndu-şi respiraţia. Dar cînd îşi ridică privirea, o cireaşă, rotundă şi zemoasă, îi alunecă pe frunte, pe nas şi rămase atîrnată o clipă înainte să cadă pe podea. Elizabeth chicoti.

Încet, tandru, Miles o luă în braţe,

– Ah, Elizabeth, spuse el, eşti o adevărată încîntare.

Buzele lui se apropiară de ale ei şi ea închise ochii amintindu-şi foarte bine senzaţiile din noaptea trecută. El o lăsă pe spate, în braţele lui, şi Elizabeth se lăsă în voia lui. El avea putere asupra ei. Doar dacă o atingea şi începea să tremure.

Dar nu buzele lui o atinseră. În loc de asta, primi în plină faţă o plăcintă cu piersici, zemoasă, dulce. Piersicile îi intrară în urechi şi deschise ochii. Cu răsuflarea întretăiată, se uită la chipul diavolesc al lui Miles.

Înainte ca ea să poată protesta, cu un zîmbet viclean, el o ridică şi o aşeză pe masă, drept în mijlocul celui de-al doilea platou cu tarte. Sucul de fructe i se scurgea pe picioare şi o stropi şi pe spate. Mîinile îi erau acoperite de sirop, piersici îi cădeau de pe bărbie, părul i se lipise de corp.

Vizibil dezgustată, îşi ridică mîinile, frecîndu-le una de alta, văzu că nu are nici un rost şi, gîndindu-se mai bine, mîncă două felii de măr de pe dosul mîinii.

– Puţin prea dulce, spuse ea serios, privindu-l pe Miles, poate c-ar trebui să ne plîngem bucătarului.

Miles gol, în faţa ei, îi arătă că lui nu-i stătea min-

tea la bucătar. Elizabeth avea ochii mari şi se uita la el puțin disprețuitoare. Era greu, dacă nu insuportabil să-ți ții firea cînd stăteai într-o băltoacă de fructe storcite. Îşi întinse brațele spre iubitul ei şi el veni spre ea.

Cînd Elizabeth îl sărută pe gît, dădu peste o cireaşă şi se înecă cu ea şi începu rîsul. Miles îi mînca piersici de pe frunte, iar Elizabeth ciugulea prune de pe umărul lui.

Miles o înşfăcă, se rostogoli pe spate cu un zăngănit de vase, printre mîncarea răsturnată şi o trase deasupra, pe bărbăția lui vînjoasă. Nu mai rîdeau, erau serioşi şi făcură dragoste cu pasiune, schimbînd de două ori poziția, sfîrşind cu Miles dedesubt.

Elizabeth stătea deasupra lui, obosită, slăbită, gîndindu-se că ar muri dacă s-ar ridica.

Dar Miles, cu un mormăit, se ridică cu tot cu ea şi luă din spate un vas de pămînt, care avusese în el un sos oarecare, şi-l aruncă de perete.

Elizabeth se ridică şi începu să-şi scarpine coapsa.

– Nu pot să-ți spun cum arăți, zise ea zîmbind, luînd un ou fiert din părul lui. Gălbenuşul cleios i se scurgea pe cap.

– Nici tu nu eşti mai prezentabilă.

Gemînd de durere, îşi scoase o furculiță de sub fund.

– Ce-o să creadă MacGregor despre toate astea? îl întrebă ea, dîndu-se jos de pe el. Se aşeză lîngă el, cu picioarele încrucişate şi privi în jur.

Pereții, podeaua, mobila erau acoperite cu tarte zdrobite şi pe masă era un adevărat dezastru; toate

erau răsturnate, se scurgeau, zemuiau – în afară de cîteva vase din capătul celălalt al mesei. Elizabeth se tîrî în genunchi spre mîncarea neatinsă, țipă scurt cînd Miles îi dădu o palmă la fund, dar se întoarse cu un castron cu pui gătit cu migdale şi cu o pîine albă, mică.

Miles, care stătea întins pe spate pe masă, se ridică într-un cot.

– Tot îți mai e foame? o întrebă el.

– Sînt lihnită.

Ea apucă o lingură de sub glezna lui şi începu să mănînce, dar cînd Miles îşi îndreptă spre ea ochii rugători, privind-o cu disperare, îi dădu şi lui să mănînce.

– Să nu te obişnuieşti, îi comandă ea, îndesîndu-i mîncarea în gură.

Miles îi surîdea şi-i săruta din cînd în cînd degetele.

Puțin cîte puțin, mai găsiră ceva mîncare neatinsă pe masă. Elizabeth se întinse într-o parte. Miles o ținea de glezną şi de încheietura mîinii şi recuperă o potîrniche rumenită. Miles refuză să mănînce şi Elizabeth îl „forță", desfăcînd carnea de pe oase pentru el.

– Nu eşti de nici un folos, zise ea, scărpinîndu-se. Mîncarea de pe trupul ei începuse să se usuce şi o mînca!

– Ai nevoie... murmură Miles, sărutînd-o pe braț în sus, de...

– Nu vreau să mai aud vreo sugestie de-a ta, Montgomery. Noaptea trecută m-ai îmbătat şi te-ai repezit la mine într-o albie şi acum... asta!

N-avea cuvinte să descrie dezastrul din jurul lor.

– La naiba! înjură ea, scărpinîndu-se pe coapse cu amîndouă mîinile. Nu e nimic normal la tine?

– Nimic, o asigură el, dîndu-se leneş jos de pe masă şi începînd să se îmbrace. Nu departe de aici e un lac, ce-ai zice să înotăm?

– Habar n-am să înot.

O luă de talie şi o ridică de pe masă.

– Te învăţ eu, îi zise el atît de lasciv, încît Elizabeth rîse şi-l împinse în lături.

– Pe sub apă? zise ea şi, în timp ce Miles părea că reflectează profund, fugi de lîngă el, alunecă pe un ficat de cod, dar se prinse de marginea mesei. În timp record îşi trase pe ea o fustă în carouri, o cămaşă roşie, şi-şi puse un pled pe umeri. Fusta fusese atinsă de o plăcintă cu brînză.

– Arăt la fel de rău ca şi tine? întrebă ea, în timp ce el îşi scotea bucăţi de mîncare din păr.

– Mai rău. Dar n-o să ne vadă nimeni.

Spunînd asta, se îndreptă spre o tapiserie de pe peretele opus, o dădu la o parte şi se ivi o scară construită în zidul de piatră. O luă de mînă şi o conduse în coridorul întunecat şi rece.

CAPITOLUL 10

Două ore mai tîrziu se spălaseră şi Miles o usca pe Elizabeth cu un pled.

– Sînt foarte folositoare, nu-i aşa? murmură ea, înfăşurînd ţesătura ecosez în jurul trupului ei rece. Vara scoţiană nu-ţi îngăduie să stai gol.

– Scoţienii au multe lucruri atît practice, cît şi plăcute – dacă le-ai da o şansă să ţi le arate...

Ea se opri şi nu-şi mai şterse părul.

– De ce îţi pasă dacă îmi plac sau nu scoţienii? Înţeleg că m-ai vrut în patul tău, dar nu înţeleg de ce te interesază „bunăstarea" mea.

– Elizabeth, dacă te-aş fi vrut numai în patul meu, aş fi putut să te am încă din prima zi cînd mi-ai fost adusă.

– Şi ţi-aş fi tăiat cu toporul o parte din tine, îi replică ea.

După un moment de surprindere, Miles începu să rîdă.

– Tu şi toporul ăla! O, Elizabeth, erai încîntătoare, cu piciorul descoperit şi învăluită în părul tău lung. Erai...

– Nu trebuie să rîzi atîta, zise ea înțepată. N-a fost prea distractiv pentru mine. Şi tot mai pot să scap de tine.

El deveni serios. O trase pe pămînt, lîngă el.

– Nu vreau să mai petrec şi alte nopți ca aia. Rab lipsea şi am găsit lupi morți pe stînci şi iapa pe care călăreai s-a întors şchiopătînd. Chiar mă temeam că ai căzut de pe stînci.

Ea îl împinse, pentru că o ținea atît de strîns, că nu putea să respire. Îl privi şi se încruntă. Întotdeauna crezuse că-l va urî pe cel care o va dezvirgina, dar ce simțea pentru Miles era departe de a fi ură. Între ei era acum un sentiment de intimitate, împărtăşeau ceva, ca şi cum ar fi fost în acest loc dintotdeauna şi aşa vor fi şi de acum încolo.

– Mereu e aşa? şopti ea, uitîndu-se la copacii de deasupra lor.

Miles răspunse după o vreme.

– Nu, şopti el, atît de încet, că se putea confunda cu vîntul.

Ea ştia că el înțelesese ce-a vrut să zică. Poate că o mințea, poate că mîine va fi din nou duşmanul ei, dar acum nu era.

– N-au fost niciodată zile ca astea, cînd trăia fratele meu, începu ea şi cînd începu, nu se mai opri. Deşi se luptase cu Miles de cîte ori avusese ocazia, acum ştia că, de fapt, nu fusese primejdie – nu ca

primejdia în care trăise pînă atunci. În ultimele săptămîni văzuse politețe; văzuse dragoste între Bronwyn şi Stephen, între Miles şi fiul său – şi dragostea care cerea foarte puțin în schimb era ceva nou pentru ea.

În loc să-i spună o poveste îngrozitoare despre toate ororile pe care le înfăptuise Edmund, îi povesti despre felul în care s-au legat unul de altul ea şi frații săi... Roger nu era prea mare cînd au murit părinții lor şi a trebuit să se supună fratelui ticălos. Făcuse tot ce putuse ca să-şi salveze frații mai mici, dar, în acelaşi timp, voia să-şi trăiască şi propria lui viață. De cîte ori Roger nu se îngrijea de ea, Elizabeth era chemată de la mănăstire şi folosită în jocurile scîrboase ale lui Edmund. Roger se simțea vinovat şi avea remuşcări din cauza scăpării lui şi îşi reînnoia jurămintele de a-i proteja pe Brian şi pe Elizabeth, dar întotdeauna perfidia lui Edmund reuşea să dea peste cap bunele intenții ale lui Roger.

– Nu ne-a avut decît pe noi, spuse Elizabeth. Roger are douăzeci şi şapte de ani, dar n-a fost niciodată îndrăgostit, n-a avut niciodată vreme să lenevească într-o după-amiază de vară. Era bărtrîn de la doisprezece ani.

– Şi tu? o întrebă Miles. Nu crezi că meritai puțin timp ca să rîzi?

– Să rîd. Surîse şi se cuibări lîngă el. Nu cred că îmi aduc aminte să fi rîs, în toată viața mea, pînă cînd un anume tînăr, s-a rostogolit de pe un deal cu mine.

– Kit e un copil încîntător, spuse Miles cu mîndrie.

– Ha, Kit! Era cineva mai mare, care, chiar şi cînd se rostogolea, îşi proteja spada lui minunată.

– Ai observat, nu-i aşa? zise el încet, dîndu-i o şuviţă de păr după ureche.

Tăcură o clipă; Elizabeth îl privea mirată.

– Nu eşti un răpitor, spuse ea în cele din urmă. Te-am văzut alături de bărbaţi şi alături de femei şi poate n-ai alte calităţi, dar eşti drăguţ cu femeile. De ce nu îmi dai drumul? Pentru că aşa cum spui tu, am atîtea... probleme?

Rostise înţepată ultimele cuvinte.

El se gîndea la întrebarea ei şi nu răspunse imediat.

– Toată viaţa mi-a plăcut să stau în preajma femeilor. Nimic nu-mi place mai mult decît să stau cu o femeie frumoasă în braţe. Fraţii mei cred că asta mă face mai puţin bărbat, dar nu ştiu dacă mă pot schimba. Cît despre tine, Elizabeth, am văzut la tine ceva ce nu am mai întîlnit pînă acum – furia şi ura unui bărbat. Cumnata mea, Judith, ar putea probabil să administreze întreaga Anglie, totuşi are nevoie de puterea şi de dragostea fratelui meu. Bronwyn iubeşte oamenii şi ar putea face pe oricine să o asculte, dar nu are încredere în ea şi are nevoie de încrederea încăpăţînată a lui Stephen în el însuşi, pentru a se sprijini pe ea.

Se opri.

– Dar ţu, Elizabeth, eşti altfel. Tu ai putea să trăieşti singură, probabil, şi nici n-ai şti că mai există altcineva în afară de asta.

– Atunci de ce... începu ea. De ce ţii pe cineva ca

mine prizonieră? Desigur că o femeie blîndă, docilă ar fi pe placul tău mai mult decît mine.

El zîmbi la tonul ei care aducea a insultă.

– Pentru pasiune, Elizabeth. Cred că eşti fără îndoială cea mai pasională femeie de pe pămînt. Urăşti violent şi sînt sigur că vei iubi la fel de violent.

Ea încercă să se ridice, dar el o ţinu la pămînt apropiindu-şi faţa de a ei.

– Vei iubi doar o dată în viaţă, spuse el. Va dura multă vreme pînă ce îţi vei dărui dragostea, dar, după aceea, nici o putere de pe pămînt – sau din iad – nu va distruge acea dragoste.

Ea stătea nemişcată sub el, privindu-l fix în ochii care o ardeau.

– Vreau să fiu eu bărbatul acela, spuse el încet. Vreau mai mult decît trupul tău, Elizabeth Chatworth. Vreau dragostea ta, mintea ta, sufletul tău.

Cînd se aplecă să o sărute, ea întoarse capul.

– Nu vrei mult, nu-i aşa, Montgomery? Ai mai mult decît am dat oricui altcuiva şi nu cred că mai am ceva de dat. Sufletul meu aparţine lui Dumnezeu, mintea mea îmi aparţine şi dragostea o păstrez pentru familia mea.

El se rostogoli într-o parte şi începu să se îmbrace.

– M-ai întrebat de ce te ţin prizonieră şi eu ţi-am răspuns. Acum o să ne întoarcem la MacGregor şi vei face cunoştinţă cu oamenii lui. MacGregor e furios că l-ai ameninţat cu cuţitul şi tu îţi vei cere scuze.

Nu-i plăcu atitudinea lui.

– E un prieten de-al clanului MacArran care este înrudit cu duşmanii mei, cei din familia Montgomery!

Zîmbi dulce: Aşa că am dreptul să încerc să mă apăr.

– E adevărat, fu el de acord, dîndu-i hainele, dar dacă MacGregor nu se va calma, asta ar putea să însemne un război între clanuri.

Ea începu să se îmbrace supărată.

– Nu-mi place, murmură ea. Nu voi intra într-o cameră plină cu bărbaţi străini, fără nici o armă.

– Elizabeth, zise Miles răbdător, nu poţi să porţi un topor la fiecare adunare de bărbaţi în care intri. Şi apoi, aceşti scoţieni au şi ei nişte femei frumoase. Poate că nu vor fi vrăjiţi de farmecele tale, încît să se dedea la gesturi nebuneşti iscate de dorinţă.

– N-am vrut să spun asta! se răsti ea, întorcîndu-se cu spatele la el. Chiar trebuie să rîzi...?

– Nu rîd de tine, dar trebuie să vezi ce e normal şi ce nu. Voi fi acolo ca să te apăr.

– Şi cine mă va apăra de tine?

La asta, ochii lui strălucirăă aprins şi mîna lui îi alunecă pe sîn.

– Vei fi mulţumită să afli că nimeni nu te va apăra de mine.

Ea se retrase şi termină să se îmbrace.

Ce plănuise Miles era, pentru Elizabeth, o adevărată tortură. El o apucă cu putere de cot, pînă cînd o duru, şi o obligă să dea mîna cu peste o sută de oameni MacGregor. Cînd termină, se prăbuşi într-un scaun de lîngă perete şi bău, cu mîini tremurătoare, vinul pe care i-l dădu Miles. Cînd o felicită, ca şi cum

ar fi fost un cîine care reuşise un truc, ea mîrîi la el şi el îi sărută degetele şi rîse.

– O să devină mai uşor, o încurajă el.

Într-adevăr, îi veni mai uşor, dar numai după cîteva săptămîni. Miles n-o slăbea nici o clipă. N-o lăsa să meargă în spatele bărbaţilor şi, cînd ea se întorcea să-i cerceteze pe cei din spate, el o oprea. Au mers la vînătoare şi Elizabeth fu separată de Miles. Trei MacGregor o găsiră, se purtară politicos cu ea, dar cînd ajunse la Miles, era terorizată şi asta se citea în ochii ei. Imediat, el o luă pe cal, în faţa lui, o ţinu în braţe şi o mîngîie şi cînd asta nu fu de ajuns, făcu dragoste cu ea sub un fag.

Miles o prevenise împotriva unuia din oamenii lui MacGregor: Davy MacArran, fratele lui Bronwyn. Miles nu putea să-l sufere deloc pe băiat, care era, de fapt, mai mare decît el. Miles îi spusese, cu dispreţ, că Davy încercase să-şi ucidă propria soră.

– Cu toată aroganţa fraţilor mei, zise Miles, şi-ar da şi viaţa pentru mine, cum mi-aş da-o şi eu pentru ei. Nu suport bărbaţii care sînt împotriva familiei lor.

– Aşa cum îmi ceri mie să fiu? replică ea. Îmi ceri să-mi trădez fraţii şi să fiu a ta cu trup şi suflet.

Văzu furie în ochii lui Miles, înainte ca el s-o lase singură în camera pe care o împărţeau.

Elizabeth se îndreptă spre fereastră şi privi la oamenii din curte. Era ciudat să ştie că, dacă voia, putea să se plimbe prin curte, fără să fie atacată. Nu se simţea îmboldită să pună la încercare acest lucru, dar era plăcut să se gîndească la asta.

MacGregor trecu prin curte şi ea zîmbi cînd văzu statura lui semeață. Vanitatea lui suferise de pe urma lui Bronwyn, apoi de pe urma lui Elizabeth şi cînd Miles o împinsese înaintea lui, MacGregor nici nu se uitase la ea. Nu i se mai întîmplase aşa ceva *niciodată* şi, înainte de a-şi da seama ce face, se surprinsese încercînd să-l înduplece să stea de vorbă cu ea. După cîteva minute îl juca pe degete. Lui îi plăceau femeile frumoase şi el era destul de în vîrstă, încît începea să se întrebe dacă femeile frumoase îl plăceau pe el. Elizabeth îi spulberase curînd îndoielile.

Mai tîrziu, Miles o privise dezgustat.

– Te-ai schimbat repede: dintr-un iepure fricos într-o ispititoare.

– Crezi că sînt ispititoare? îl tachină ea. Lachlan MacGregor e văduv. Poate...

Nu apucă să termine, pentru că Miles o sărută atît de puternic, încît aproape îi învineți buzele. Cu degetele pe buza de jos, îi privi spatele lat în timp ce se îndepărta de ea, şi zîmbi. Începea să-şi dea seama că avea putere asupra lui Miles, dar încă nu ştia cît de mare.

Acum, în timp ce se uita pe fereastră, bărbații care purtau însemnul clanului MacGregor se purtau cu nonşalanță, dar Elizabeth văzu că erau gata să ducă mîna la spadă. Miles ieşi din castelul de piatră şi vorbi cu oamenii din clanul MacArran.

Elizabeth îi urmări o clipă, apoi se întoarse, oftînd, şi începu să strîngă lucrurile lui Miles. Ştia că vor pleca, cu siguranță.

Miles deschise uşa, se opri un moment, văzu ce face şi o ajută.

– Fratele meu, Gavin, a sosit la Larenston.

– Cu Roger?

Ea se opri, ținînd în mînă o pelerină de catifea.

– Nu, fratele tău a scăpat.

Se întoarse spre el.

– Nu e rănit? E întreg?

Miles o privi cu ochii mari.

– Din cîte ştiu, e întreg. Îi luă mîinile într-ale lui. Elizabeth...

Ea se retrase.

– Poate c-ai fi vrut ca una din frumoasele servitoare ale lui MacGregor să-ți împacheteze lucrurile tale fine.

Spunînd asta, se repezi pe scările din spatele tapițeriei.

Deşi încercă să se abțină, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. Se strecură în întuneric şi se împiedică, abia reuşi să nu cadă şi se aşeză pe scara de piatră, în timp ce cîțiva şobolani chițăiau, protestînd că fuseseră deranjați.

Stînd acolo, plîngînd, ca şi cum viața ei s-ar fi sfîrşit, ştia că n-avea de ce să plîngă. Fratele ei nu mai era prizonier, aşa cum era ea; şi nu era rănit. Şi acum venise Gavin Montgomery ca să-l oblige pe fratele său mai mic să-i dea drumul.

Mîine pe vremea asta va fi, probabil, în drum spre casă. Nu va mai trebui să dea mîna cu bărbați străini. Nu va mai fi o prizonieră, va fi liberă să se ducă acasă

la familia ei.

Un zgomot de pe scările de deasupra ei o făcu să se întoarcă şi, deşi nu-l vedea, ştia că Miles era acolo. Instinctiv întinse braţele spre el.

Miles o îmbrăţişă atît de strîns, de credea că o va rupe în două, dar ea se agăţă şi mai strîns de el. Erau ca doi copii care se ascund de părinţi, cărora le e frică de ce va fi mîine şi care vor să trăiască clipa.

Nu vedeau nimic în jurul lor, nici praful, nici murdăria, nici ochişorii care priveau furioşi din întuneric cum se dezbrăcau unul pe altul, cu buzele lipite, nelăsîndu-se din braţe. Violenţa cu care se contopiră era ceva nou pentru Elizabeth, pentru că Miles fusese întotdeauna blînd cu ea, dar cînd unghiile ei îi intrară în spate, el reacţionă. Simţi treptele reci intrîndu-i în spate, în timp ce Miles îi ridică şoldurile şi o pătrunse cu o pasiune sălbatică, oarbă, dar nu cu mai multă intensitate decît îl primi ea. Se sprijini cu călcîiele în scări şi îşi împinse în sus trupul ei tînăr şi puternic, cu toată forţa .

Fulgerul care-i străbătu îi lăsă pe amîndoi fără putere, tremurînd, agăţîndu-se unul de altul, de parcă dacă s-ar fi despărţit, ar fi murit.

Miles îşi reveni primul.

– Trebuie să mergem, şopti el, obosit. Ne aşteaptă jos.

– Da, spuse ea. Te cheamă fratele cel mare.

Chiar şi în întuneric, simţi că o privea.

– Să nu-ţi fie teamă de Gavin, Elizabeth.

– În ziua în care o Chatworth se va teme de un

Montgomery... începu ea, dar Miles o sărută şi o făcu să tacă.

– Asta îmi place mie la tine! Şi acum, dacă te poți ține să nu mă îmbrățişezi, o să călărim spre Larenston.

– Ticălosule!

Dădu să-l lovească, dar el urcă în grabă scările înainte ca ea să-l poată atinge şi cînd Elizabeth încercă să se mişte, gemu din cauza celor o sută de vînătăi. Țîşni din spatele tapițeriei care atîrna ca o uşă, ținîndu-şi mîna la spate. Chicotitul disprețuitor al lui Miles o făcu să stea dreaptă, deşi o durea tot corpul.

– Dacă femeile n-ar trebui să fie întotdeauna dedesubt... replică ea, apoi se opri cînd îl văzu pe MacGregor, sprijinindu-se de un cufăr.

– Voiam să spun că sper că va plăcut la noi, lady Elizabeth.

Ochii bărbatului luceau atît de vesel, încît Elizabeth se făcu că împachetează, ignorîndu-l voit, dar tocmai de aceea nu-l auzi venind în spatele ei. Cînd îi puse mîna pe umăr, făcu ochii mari, dar Miles o prinse de braț, atenționînd-o din priviri.

– Ne-am bucurat că ați fost printre noi, Elizabeth, zise MacGregor şi-i desprinse broşa simplă pe care o purta la umăr, înlocuind-o cu una rotundă, de argint, care avea blazonul lui.

– Mulțumesc, spuse ea încet şi, spre uimirea tuturor, îl sărută pe MacGregor pe obraz.

Miles o strînse şi mai tare de braț şi se uită la ea cu atîta plăcere, încît radia.

– Dulce domnişoară, vino şi altă dată să mă vezi.

– Voi veni, zise ea şi-i zîmbi sincer, pentru că ştia că-şi va respecta cuvîntul.

Coborîră toţi trei în curte şi se îndreptară spre caii care-i aşteptau. Elizabeth îi privi pe toţi oamenii lui MacGregor cu curiozitate, pentru că sigur o să-i lipsească. Mirîndu-se şi ea de ce face, dădu mîna cu unii din ei. Miles stătea aproape de ea şi ea era conştientă de prezenţa lui şi îi era recunoscătoare, dar frica de a-i atinge pe bărbaţi şi de a se lăsa atinsă de ei era numai atît – frică, nu teroare.

Se bucură cînd ajunse la capătul şirului şi putu să încalece. În spatele ei erau oamenii lui Bronwyn, nişte străini, şi îi venea să plîngă din cauza nedreptăţii, trebuia să plece dintr-un loc în care tocmai începuse să aibă încredere.

Miles se aplecă sprea ea şi-i luă mîna.

– Adu-ţi aminte că sînt lîngă tine, spuse el.

Ea dădu din cap, îşi îndemnă calul şi plecară,

Şi cît vei mai fi lîngă mine? ar fi vrut ea să întrebe. Ştia destul de multe despre Gavin Montgomery. Era un om lacom, înşelător; cînd o părăsise pe Alice Chatworth, aceasta aproape înnebunise. Cu toată bravada lui Miles, el avea doar douăzeci de ani şi Gavin avea autoritate asupra fratelui său mai mic. O să o ia Gavin şi o să o folosească în jocurile lui împotriva familiei Chatworth? Miles credea că Roger a ucis-o pe Mary Montgomery. Gavin se va folosi de ea ca să se răzbune pe familia Chatworth?

– Elizabeth, zise Miles, ce plănuieşti?

Ea nu se obosi să-i răspundă, dar intră cu capul sus în Larenston.

Miles o ajută să descalece.

– Fără îndoială că fratele meu e înăuntru, gata să pună mîna pe mine, spuse Miles cu ochii sclipitori.

– Cum poți să rîzi de asta?

– Singurul fel în care poți să te înțelegi cu fratele meu e să rîzi, zise el serios. Vin mai tîrziu la tine.

– Nu! țipă ea. Vin cu tine să-l întîlnesc pe fratele tău.

Miles îşi ridică privirea şi o studie.

– Cred că vrei să mă aperi de fratele meu.

– Eşti un om blînd şi...

La asta, Miles rîse atît de tare, că sperie caii. O sărută apăsat pe obraz.

– Eşti un copil dulce, îmi eşti dragă. Dacă vrei vino şi apără-mă, dar o să am grijă de degetul lui Gavin de la picioare.

Gavin, Stephen şi Sir Guy îi aşteptau în solarul de sus. Gavin era tot atît de înalt ca Miles, dar fața lui avea trăsături sculpturale, ca de şoim, şi pe chipul lui se putea citi o furie neostenită.

– Unde e Elizabeth Chatworth? zise Gavin printre dinți. Nu aşteptă un răspuns. Trimite-o la fratele ei. Guy, ocupă-te de ea.

– Rămîne, spuse Miles calm, nedîndu-şi osteneala să se uite la frații săi. Stai jos, Elizabeth.

Ea se supuse, aşezîndu-se într-un scaun care o făcea să pară mai scundă.

După ce-i aruncă o privire mînioasă, Gavin se în-

toarse spre Miles, care-şi turna un pahar de vin.

– Dracu' să te ia, Miles! urlă Gavin. Intri aici ca şi cum n-ai fi fost pe punctul de a porni un război între familii şi o aduci pe această... această...

– Doamnă, spuse Miles şi ochii i se închiseră la culoare.

– Chiar dacă a fost o doamnă, pot să jur că acum nu mai e, după ce a petrecut cîteva săptămîni cu ţine.

Ochii lui Miles erau negri. Duse mîna la spadă, dar Sir Guy îi opri.

– Gavin, îl atenţionă Stephen, n-ai dreptul să-l insulţi. Spune ce ai de spus.

Gavin se apropie de Miles.

– Ştii cît ne-a costat mica ta escapadă? Raine nu se poate arăta la faţă, ci trebuie să se ascundă în pădure şi eu am petrecut luna trecută în compania ticălosului de Chatworth – şi toate astea ca tu să poţi să te furişezi şi să faci glume nenorocite.

Elizabeth aştepta ca Miles să spună că nu era vina lui că Raine era proscris, dar Miles tăcu, privindu-şi ţintă fratele mai mare, cu ochii întunecaţi.

Un muşchi tresărea puternic pe chipul lui Gavin.

– Mi-o vei da mie şi eu i-o voi înapoia fratelui ei. Sper că pînă acum ţi-ai venit în fire şi o laşi să plece. Sînt sigur că i-ai luat virginitatea şi asta mă va costa mult, dar...

– Te va costa pe tine sau o va costa pe Judith? întrebă Miles calm, întorcîndu-se cu spatele spre fratele său.

În încăpere se lăsă tăcerea şi chiar şi Elizabeth îşi ţinu răsuflarea.

– Încetaţi amîndoi, interveni Stephen. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, Gavin, calmează-te! Ştii cum e Miles cînd îi insulţi femeia cu care e în această clipă. Şi tu, Miles, mergi prea departe. Miles, Gavin l-a ţinut pe Chatworth, ca să-ţi dea timp s-o eliberezi pe Lady Elizabeth şi îţi dai seama că a fost... dezamăgit cînd Chatworth a scăpat şi tu o aveai încă pe Elizabeth. Trebuie să o trimiţi înapoi cu Gavin şi totul va fi bine.

Elizabeth îşi ţinu răsuflarea, privindu-l pe Miles din spate şi, după o clipă, simţi că Gavin o urmăreşte. Atunci se hotărî că nu-l place. Îi întoarse privirea arogantă. Privi în lături şi-l văzu pe Miles care-i observa.

– Nu-i dau drumul, spuse Miles încet.

– Nu! urlă Gavin. Familia nu înseamnă nimic pentru tine? Mai degrabă rişti numele nostru, numele de generaţii întregi ale familiei Montgomery, doar ca să te întinzi cu o femeie?

Gavin nu se aştepta la pumnul care-l izbi în faţă, dar dură doar cîteva clipe pînă-şi reveni şi se repezi la Miles.

CAPITOLUL 11

Stephen şi Sir Guy îşi.folosiră toată puterea ca să-i despartă.

Gavin se linişti primul. Dădu la o parte mîna lui Stephen, se îndreptă spre fereastră şi, cînd se uită înapoi, îşi recăpătase calmul.

– Spune-i lui lady Elizabeth să plece, zise el încet.

Sir Guy îi dădu drumul lui Miles şi el îi făcu semn lui Elizabeth. Ea vru să se împotrivească, dar ştia că nu e momentul. Miles nu o va da fratelui lui, de asta era sigură.

Cînd rămaseră singuri, Gavin se trînti pe un scaun.

– De la frate la frate, zise el dur. Lui Chatworth i-ar plăcea la nebunie să afle ce ne-a făcut. Stephen, toarnă-mi nişte vin.

Cînd luă cupa continuă:

– Regele Henry a poruncit ca lupta dintre familiile Montgomery şi Chatworth să înceteze. Am pledat că familia noastră nu are nici o vină. Raine l-a atacat pe Chatworth pentru ce i-a făcut lui Mary şi ştiu că nu tu ai răpit-o pe Elizabeth.

Gavin bău din vin cu sete. Era obişnuit cu aceste conversaţii cu fratele său, în care vorbea numai el. Era mai greu să scoţi cuvintele de la Miles decît să-i scoţi dinţii.

– Ţi-a povestit Elizabeth de tînăra cîntăreaţă cu care era, cînd Pagnell a înfăşurat-o în covor? Ar trebui s-o întrebi, pentru că acea cîntăreaţă s-a măritat de curînd cu Raine.

Miles făcu ochii mari.

– Ah! În sfîrşit primesc un răspuns de la fratele meu!

– Gavin, interveni Stephen, ce rol are soţia lui Raine în toată întîmplarea?

Gavin făcu un semn cu mîna.

– Pagnell o urmărea, nu ştiu din ce motiv, a închis-o într-un turn şi Elizabeth Chatworth a încercat s-o salveze. Chatworth a fost prinsă şi a fost dăruită, în glumă, ticălosului nostru frate. Pentru Dumnezeu, de ce nu i-ai dat-o înapoi lui Chatworth îndată ce-ai aflat cine e?

– Aşa cum ne-a dat-o şi el înapoi pe sora noastră? întrebă repede Miles. De cînd eşti atît de pacifist?

– De cînd mi-am văzut familia dezbinată de ura asta. Nu crezi că regele va avea ceva de spus în privinţa asta? L-a proscris pe Raine şi Chatworth a

fost şi el pedepsit. Ce va face cînd va auzi că tu ţii prizonieră o Chatworth?

– Miles, zise Stephen, Gavin e îngrijorat pentru tine. Ştiu că ai început să ţii la fată, dar e în joc mai mult decît îţi închipui.

– Elizabeth merită mai mult decît să fie trimisă înapoi la diavolul de Chatworth, spuse Miles.

La asta Gavin gemu şi închise o clipă ochii.

– Ai stat prea mult în preajma lui Raine. Orice-ai crede despre Chatworth, indiferent ce-a făcut, a făcut-o crezînd că are dreptate. Am petrecut mai multe săptămîni cu el şi...

– Se ştie prea bine că tu ai luat partea familiei Chatworth, zise Miles, direct, referindu-se la legătura de lungă durată a lui Gavin cu Alice Chatworth. Nu-i dau drumul şi nimeni nu mă va face să-i dau drumul. Femeia e a mea. Şi acum, vă rog să mă scuzaţi, aş vrea s-o văd pe Bronwyn.

Deşi era sigură că o vor lăsa să stea cu Miles, Elizabeth se plimba nervoasă prin cameră. Se învinovăţea pentru că voia să rămînă în Scoţia, voia să rămînă într-un loc unde putea să înveţe să nu se teamă. Roger, se gîndi ea, dragul de Roger, furiosul, protectorul Roger era undeva în Anglia, căutînd-o înnebunit că n-o găseşte şi ea spera din toată inima că el nu va reuşi să afle unde e.

– Încă puţin, şopti ea. Dacă aş mai sta o lună, aş fi pregătită. Şi aş avea amintiri care să-mi ajungă pentru o viaţă.

Era atît de absorbită de gînduri, că nu auzi uşa deschizîndu-se în spatele ei şi, cînd auzi paşii uşori, se întoarse brusc, gata de luptă.

– Ți-a plăcut de MacGregor? se bîlbîi Kit, neştiind ce să creadă despre furia de pe chipul ei.

Imediat Elizabeth se schimbă la față. Îngenunche, îşi desfăcu brațele şi-l strînse la piept cu putere.

– Mi-a fost atît de dor de tine, Kit, şopti ea.

Cînd se linişti, îi dădu drumul.

– Am stat într-o cameră mare cu o scară secretă ce pornea după o tapițerie şi eu cu tatăl tău ne-am bătut cu plăcinte şi am înotat într-un lac rece.

– Bronwyn mi-a dat un poney, îi spuse Kit, şi unchiul Stephen m-a luat să călăresc cu el şi... ce fel de plăcinte? Se aplecă şi şopti tare: L-ai înfuriat pe papa?

– Nu. Îi zîmbi. Nici cînd l-am nimerit în față cu o tartă cu cireşe. Vino să stai lîngă mine, o să-ți povestesc cum m-a salvat de lupi cîinele lui Bronwyn.

Mai tîrziu, Miles îi găsi dormind împreună, fericiți. Miles stătu lîngă ei multă vreme, privindu-i în tăcere. Cînd auzi sunetele de copite în curte, ştia că e Gavin care pleacă; se aplecă şi o sărută pe Elizabeth pe frunte.

– O să-ți dăruiesc mai mulți copii, Elizabeth, murmură el, mîngîind obrazul lui Kit. O să vezi.

– Nu voi face asta nici în ruptul capului! îi zise Elizabeth lui Miles, cu o față posomorîtă. Era cît pe aici să mor făcînd ce-ai vrut tu, dar nu voi rămîne

singură aici, în timp ce tu străbați țara ca să te distrezi.

– Elizabeth, spuse Miles răbdător, mă duc la vînătoare şi nu vei fi singură aici. Toți cei din clanul MacArran...

– MacArran! țipă ea. Toți bărbații ăia lîngă mine pentru trei zile? Nu, nu stau aici. Merg cu tine la vînătoare.

– Ştii că mi-ar plăcea să te iau, dar cred că trebuie să rămîi. Va veni o vreme cînd nu voi mai fi cu tine şi trebuie să înveți...

El se opri cînd ea se întoarse cu spatele.

– N-am nevoie de tine sau de alt bărbat, Montgomery, zise ea semeață.

Miles o atinse, dar ea se scutură.

– Elizabeth, am trecut prin prea multe împreună că să lăsăm asta să ne despartă. Cred c-ar trebui să rămîi aici cu Kit şi cu restul oamenilor şi să încerci să-ți stăpîneşti frica. Dacă nu eşti sigură că poți, spune-mi şi vei merge cu mine. Sînt jos.

Elizabeth nu se uită la el cînd ieşi din cameră. Trecuseră aproape două luni de cînd venise Gavin şi în acest timp Elizabeth aflase ce e fericirea. Ea şi Miles şi Kit petrecuseră zile lungi, încîntătoare împreună, jucîndu-se în zăpada care tocmai căzuse, rîzînd. Şi de Crăciun văzuse pentru prima oară aşa ceva – o familie strînsă laolaltă.

Bronwyn o învățase multe lucruri, nu ținîndu-i predici, ci prin exemplul personal. Elizabeth călărise cu ea de mai multe ori şi vizitaseră nişte fermieri. De cîteva ori intrase în panică şi odată, cînd Elizabeth a scos

cuțitul la un bărbat care o urma prea aproape, Bronwyn intervenise şi o calmase pe Elizabeth. După asta, între ele n-a mai fost nici un fel de duşmănie. Bronwyn părea s-o fi adoptat ca pe o soră mai mică şi n-o mai privea ca pe o posibilă inamică. Cînd Bronwyn începu să-i comande lui Elizabeth, cum le comanda tuturor, Miles şi Stephen se relaxară. De trei ori îi spusese Elizabeth lui Bronwyn că ar fi putut să cadă de pe stînci în noaptea aceea, dar Bronwyn rîsese din toată inima.

Se părea că şi Rab o adoptase pe Elizabeth şi destul de des refuza să se supună vreuneia dintre ele, tulind-o în pădure. Cînd Stephen spusese că cîinele era un laş, amîndouă se întoarseră spre el.

Zi după zi, Miles şi Elizabeth se apropiau şi mai mult. Uneori, cînd îl privea pe Miles cum se antrena, cu bustul gol, lucind de sudoare, simțea că-i tremură genunchii. *Întotdeauna* Miles ştia că e acolo şi privirile înfocate pe care i le arunca o făceau să se înfioare. Odată lancea lui Stephen trecu chiar pe lîngă capul lui, pentru că Miles era atent la privirile pline de patimă ale lui Elizabeth.

Stephen fusese atît de furios, încît începuse să se înece.

– Încă un centimetru şi puteam să te omor, răcni Stephen mînios.

Bronwyn şi Elizabeth, Rab şi Sir Guy interveniră în această ceartă. Stephen, cu trupul roşu de furie, îi ceru lui Miles ca Elizabeth să plece de pe terenul de antrenament. Miles, netulburat de agitația fratelui lui,

se învoise imediat. Şi ce după-amiază memorabilă fusese! În ciuda calmului afişat a lui Miles, mînia neobişnuită a fratelui lui îl supărase şi se agăță de Elizabeth, se năpusti la ea. Făcură dragoste în pat, pe un scaun (brațul scaunului era cît pe-aici să-i frîngă spatele) şi sprijiniți de un zid. Din nefericire, Miles o izbi pe Elizabeth de o tapițerie şi ea o înşfăcă. Țesătura grea, prăfuită, căzu peste ei, trîntindu-i la pămînt – dar continuară să facă dragoste pînă ce începură să tuşească. Lipiți, se tîrîră de sub tapiserie şi continuară pe podeaua de piatră, rece. Cînd apărură în seara aceea la cină, roşii şi obosiți, tot clanul MacArran izbucni într-un hohot de rîs. Stephen tot mai era supărat şi-i spuse doar ca Elizabeth să nu mai calce pe terenul de antrenament.

Două luni întregi şi o săptămînă, petrecute împreună, aproape cinci luni de cînd fusese „capturată", se gîndi ea.

Dar acum ştia că timpul zboară.

Gavin îi trimisese un mesager lui Miles. Roger Chatworth şi Pagnell se duseseră împreună la rege şi Roger îi spusese lui IHenry că Raine Montgomery încerca să adune o armată împotriva regelui şi că Miles o ține prizonieră pe Elizabeth.

Regele declarase că dacă Miles nu-i dă drumul lui Elizabeth, va fi considerat trădător şi toate pămînturile îi vor fi confiscate. Cît despre Raine, regele a amenințat să dea foc pădurii.

Gavin se certase cu Miles, ca s-o elibereze pe Elizabeth. Miles nu mai vorbi zile întregi, dar uneori se

uita la ea cu disperare şi Elizabeth începu să-şi dea seama că zilele împreună le erau numărate. Miles o îndemna să-şi petreacă timpul cu oamenii lui MacArran, ca şi cum ar fi vrut s-o pregătească pentru viitor – un viitor fără el.

Elizabeth era sfîşiată în două. Voia să învețe cum să-şi stăpînească frica de bărbați, dar în acelaşi timp voia să-şi petreacă fiecare clipă cu Kit şi cu Miles.

– La naiba! mumură ea, singură în cameră. Cum ajunsese de la independență la o dependență vădită?

Gavin venise din nou în Scoția, dar de data asta furia lui făcuse să pară că aceea de data trecută fusese o joacă şi pentru prima oară Elizabeth se simți vinovată pentru că dorea să stea în casa liniştită a clanului MacArran. Cînd Miles venise în camera lor, îl rugase să-i dea voie să plece cu Gavin. Voia să-i spună că salva atît familia lui cît şi pe a ei, dar Miles n-o lăsă. Furia lui Stephen şi a lui Gavin, luate la un loc, nu se comparau cu cea a lui Miles. Înjură în trei limbi, aruncă cu lucruri, sfărîmă în mîini un scaun, izbi cu toporul într-o masă. A fost nevoie de Sir Guy şi de Tam ca să-l potolească.

Se pare că Gavin şi Stephen îl mai văzuseră pe fratele lor mai mic reacționînd aşa. Chiar şi Gavin renunță şi plecă după ce Miles îi răspunse în felul ăsta. Şi Elizabeth rămase vlăguită, privindu-l pe Miles, care era ca drogat, şi plîngînd. Roger şi Miles îşi spunea ea mereu, Roger şi Miles. Avea un cămin şi doi frați şi unul din ei o căuta pretutindeni în insule, şi totuşi ea

stătea şi plîngea din cauza duşmanului ei, un om care o protejase, în acelaşi timp, care avusese răbdare cu ea şi fusese blînd cu ea şi-i arătase şi partea bună a vieţii.

Miles deschise cu greu ochii.

– Te-am speriat? întrebase el răguşit.

Ea nu fu în stare decît să dea din cap.

– Şi eu m-am speriat. Nu mi se întîmplă prea des. Îi luă mîna şi i-o puse pe obrazul lui, de parcă ar fi fost o jucărie a unui copil. Nu mă părăsi din nou, Elizabeth. Tu mi-ai fost dăruită, eşti a mea.

Repetînd acest refren, căzuse într-un somn adînc.

Asta se întîmplase cu patru zile în urmă, doar cu patru zile în urmă, şi acum se pregătea s-o lase singură trei zile, în timp ce el şi cu Stephen se duceau la vînătoare de mistreţi. Poate că Miles nu simţea spaima ei. Poate că era foarte sigur de el şi îşi închipuia că o va ţine mereu lîngă el. Dar Roger era în drum spre Scoţia şi cînd va ajunge cu armata lui, ea ce va face? Va sta deoparte şi va privi cum clanul MacArran se războieşte cu fratele ei? Se va uita la o luptă corp la corp între Roger şi Miles? Îl va ţine pe Kit în braţe şi-l va privi cum moare sau îşi va petrece noaptea cu Miles trădîndu-şi fratele?

– Elizabeth? îi întrerupse Bronwyn şirul gîndurilor, stînd în uşă. Miles spune că nu mergi la vînătoare.

– Nu, zise ea cu amărăciune. Trebuie să stau aici şi să fiu înconjurată de bărbaţi. Bărbaţi în spatele meu, bărbaţi lîngă mine, bărbaţi care să-mi urmărească fiecare mişcare.

Bronwyn tăcu o clipă, privind-o pe femeia cea blondă.

– Eşti îngrijorată pentru Miles sau pentru fratele tău?

– Pentru amîndoi, răspunse ea sinceră. Tu nu ţi-ai făcut griji cînd ai adus un soţ englez în mijlocul scoţienilor tăi? Te-ai întrebat dacă poţi să ai încredere în el?

Se citea veselia în ochii lui Bronwyn.

– Mi-a trecut prin cap. Stephen voia doar să recunosc că-l iubesc. Dar eu eram sigură că dragostea înseamnă mai mult decît un sentiment nedefinit.

– Şi aşa e?

– Da, spuse Bronwyn. Cred că unele femei iubesc un bărbat, în ciuda firii lui, dar eu trebuia să mă asigur că Stephen era omul de care avea nevoie clanul meu, la fel ca şi mine.

– Dar dacă l-ai fi iubit, l-ai fi iubit mult, dar clanul tău l-ar fi urît? Dacă a rămîne cu Stephen ar fi însemnat să te înstrăinezi de clanul tău?

– Aş fi ales clanul, răspunse Bronwyn cu subînţeles. Aş fi renunţat la multe lucruri, chiar şi la viaţa mea, ca să opresc un război care s-ar fi pornit în familia mea.

– Şi asta crezi c-ar trebui să fac şi eu! se răsti ea. Crezi c-ar trebui să mă întorc la fratele meu. Acum, cînd Miles e plecat, ar fi cel mai potrivit moment. Dacă mi-ai da cîţiva oameni de-ai tăi, aş putea... Se opri şi se uită ţintă la Bronwyn.

În cele din urmă Bronwyn îi răspunse:

– Îl respect pe fratele soțului meu. Nu te voi ajuta să fugi.

Elizabeth o luă în brațe.

– Şi ce să fac? Ai văzut cum a reacționat Miles cînd i-am spus c-ar trebui să mă întorc la Roger. Să încerc din nou să scap? O, Doamne! Se retrase. Şi tu eşti duşmanul meu.

– Nu! Bronwyn zîmbi. Nu-ți sînt duşman şi nici un Montgomery nu ți-e duşman. Toți am ajuns să te iubim. Kit te-ar urma pînă la capătul lumii. Dar va veni vremea cînd va trebui să alegi. Pînă cînd nu va bate ceasul, nimeni nu te poate ajuta. Acum vino jos şi ia-ți rămas bun de la Miles înainte să se apuce să-mi distrugă mobila. Şi aşa avem puțină. Şi, apropo, cum a ajuns tapiseria aia pe podea?

Fața roşie a lui Elizabeth o făcu pe Bronwyn să izbucnească în rîs, în timp ce coborau scările.

– Elizabeth!

Miles rîdea şi o trase într-un colț întunecos unde o sărută cu pasiune.

– Plec doar pentru trei zile. Îți va fi chiar atît de dor de mine?

– Ăsta ar fi cel mai mic rău. Dacă te întorci şi jumătate de duzină de bărbați au degetele de la picioare rupte, va fi vina ta.

El o mîngîie pe obraz.

– După experiența lui Sir Guy, nu cred că s-ar supăra.

– Ce vrei să spui?

– Bronwyn l-a pus pe uriaşul ăla urît să aibă grijă

de doi care flirtau şi acum sînt nedespărțiți. El îi aduce ei apă şi fără îndoială că, dacă ar şti să țină în mînă un ac, el i-ar broda şi gulerul de la cămaşă.

Elizabeth îl înghionti, pentru că el purta sub pledul scoțian o cămaşă pe care ea o brodase pentru el.

– Micuța mea prizonieră, poartă-te frumos sau te trimit acasă.

Ochii ei se oțeliră cînd auzi acest lucru, dar Miles rîse şi-i mîngîie obrazul.

– Simțămintele ți se citesc în ochi. Acum mai sărută-mă o dată şi o să mă întorc repede.

După cîteva minute ea rămase cu brațele goale şi avea inima grea. Ştia că avea să se întîmple ceva. Prima reacție fu să se ascundă în camera ei, şi să stea acolo trei zile, dar ştia că Miles avea dreptate. Acum era momentul să-şi învingă o parte din frică

Pînă la amiază pregăti o expediție pe cont propriu. Ea şi cu Kit vor călări cu zece din oamenii lui MacArran, inclusiv cu Tam prin nişte ruine de care-i vorbise Bronwyn. Kit ar putea să le exploreze şi ea ar putea să-şi învingă teama.

Cînd ajunseră la ruine, inima ei bătea foarte tare, dar îi zîmbi lui Tam, cînd acesta o ajută să descalece. Cînd auzi un bărbat în spatele ei, nu se întoarse imediat, ci încercă să se poarte firesc. Dădu ochii cu Jarl şi fu răsplătită cu un zîmbet mîndru din partea tînărului şi Elizabeth rîse uşor.

– Toată lumea ştie despre mine? îl întrebă ea pe Tam.

– Clanul meu vă respectă foarte mult, pentru că vă

puteți strecura prin pădure ca orice scoțiană şi nouă ne plac oamenii care sînt luptători.

– Luptători! Dar eu m-am predat duşmanilor mei.

– Nu, domnişoară. Tam rîse. V-ați venit în fire şi ați văzut ce oameni de treabă sîntem noi, scoțienii, şi, în mai mică măsură, familia Montgomery.

Elizabeth rîse şi ea şi toți bărbații din jur făcură la fel.

Mai trîziu, Elizabeth stătea pe o piatră dintr-un castel vechi, în ruină, şi privea la bărbații din jurul ei; îşi dădu seama că de fapt nu-i era teamă de ei şi asta îi făcea bine. Îi datora mult lui Miles Montgomery.

Pentru că era concentrată să priyească în jur şi poate că simțurile i se·tociseră în ultimele luni, nu auzi la început fluieratul care venea dintre copacii din spatele ei. Cînd îi pătrunse în creierul amorțit, tresări din tot corpul. Se uită, mai întîi, să vadă dacă vreun MacArran auzise sunetul.

Kit se juca cu tînărul Alex şi făcea mult zgomot, în timp ce ceilalți se distrau privindu-i.

Încet, ca şi cum nu s-ar fi îndreptat într-o anumită direcție, Elizabeth se ridică de pe bolovan şi dispăru printre copaci, ca un fum. Cînd ajunse în pădure, rămase nemişcată, aşteptînd, şi îşi aminti de zilele copilăriei.

Brian avusese întotdeauna nevoie de ocrotire. Era mai mare decît Elizabeth, dar părea mai mic şi nu fusese în stare să se apere ca ea. Dacă o ataca un bărbat, ea nu ezita să-l amenințe cu cuțitul, dar Brian nu putea să facă asta. De fiecare dată Elizabeth îl

scăpa pe Brian dintr-o încurcătură provocată de oamenii pe care Edmund îi aducea acasă. Edmund se tăvălea de rîs, urlînd insulte la adresa slăbănogului de frate al său, în timp ce Roger şi Elizabeth îl linişteau pe micul Brian, care era infirm.

Brian se ascundea mai mereu, fără să mănînce şi fără să bea, încît îi stabiliseră un semnal. Roger şi Elizabeth erau singurii care cunoşteau fluieratul ascuțit şi veneau întotdeauna cînd îi chema Brian.

Acum, Elizabeth stătea nemişcată, aşteptîndu-l pe Brian să apară. Era singur sau era cu Roger?

Tînărul care păşi în luminiş era un străin pentru Elizabeth şi pentru o clipă îl privi cu gura căscată. Brian avusese trăsături delicate, dar acum erau aspre, semăna cu un spectru îngrozitor.

– Brian? şopti ea.

El făcu un semn de salut.

– Arăți bine. Îți prieşte captivitatea?

Elizabeth rămase fără cuvinte. Nu-l mai auzise pe fratele ei spunînd aşa ceva nimănui, darmite ei.

– E... şi Roger cu tine?

Trăsăturile lui Brian se înăspriră şi mai mult.

– Nu rosti numele ăsta netrebnic în fața mea.

– Ce? se miră ea, apropiindu-se de el. Despre ce vorbeşti?

Pentru o clipă, ochii lui se îmblînziră şi-şi ridică mîna s-o mîngîie pe tîmplă, dar o lăsă în jos înainte de-a o atinge.

– S-au întîmplat multe de cînd nu ne-am văzut.

– Spune-mi, şopti ea.

Brian se îndepărtă.

– Roger a răpit-o pe Mary Montgomery.

– Am auzit asta, dar nu-mi pot închipui că Roger...

Brian se întoarse spre ea, cu ochii ca doi cărbuni încinşi.

– Crezi că nu seamănă deloc cu Edmund? Crezi că vreunul din noi a scăpat de răul de care era posedat fratele nostru mai mare?

– Dar Roger... începu ea.

– Nu mai rosti acest nume în faţa mea. Am iubit-o pe Mary atît de mult, încît nu voi mai putea iubi vreodată. Era bună şi blîndă şi nu făcea rău nimănui, dar el, fratele tău, a violat-o şi ea s-a aruncat de la fereastră, terorizată.

– Nu, spuse Elizabeth calmă. Nu pot să cred. Roger e bun. El nu face rău oamenilor. Nu el a dorit acest război dintre familia Montgomery şi familia Chatworth. El a luat-o pe Alice la el, cînd propria ei familie a alungat-o. Şi el...

– El l-a atacat pe Stephen Montgomery pe la spate. A minţit-o pe Bronwyn MacArran şi a ţinut-o o vreme prizonieră. Cînd a murit Mary, eu am scăpat-o pe Bronwyn şi i-am dus-o pe Mary lui Gavin. Ţi-am povestit cît de furios a fost Miles Montgomery cînd şi-a văzut sora? L-a ţinut zile întregi.

– Nu, şopti Elizabeth, imaginîndu-şi mînia lui Miles şi suferinţa lui. Nu mi-au spus prea multe despre acest război.

După primele zile, părea că ea şi Miles stabiliseră o înţelegere reciprocă să nu vorbească despre proble-

mele dintre familiile lor.

– Brian, zise ea blînd, arăți obosit şi flămînd. Vino cu mine la Larenston să te odihneşti. Bronwyn va...

– Nu voi avea odihnă atîta timp cît fratele meu e în viață.

Elizabeth îl privea cu ochii mari.

– Brian, nu se poate să vrei într-adevăr acest lucru. O să ne întîlnim cu Roger şi o să stăm să discutăm despre asta.

– Nu înțelegi, nu-i aşa? Vreau să-l ucid pe Roger Chatworth.

– Brian! Nu poți uita într-o clipă o viață întreagă de fapte bune! Îți aduci aminte cum Roger ne-a apărat întotdeauna? Îți aminteşti cum a alergat să te salveze, riscîndu-şi viața, în ziua în care Edmund te-a urmărit şi ți-a zdrobit piciorul?

Chipul lui Brian nu se îmblînzea.

– Am iubit-o pe Mary şi Roger a ucis-o. Într-o zi o să înțelegi ce înseamnă asta.

– Pot să iubesc o sută de oameni, dar asta nu mă va împiedica să-l iubesc pe Roger, care a făcut atîtea pentru mine. Chiar şi acum mă caută.

Brian o privi întrebător:

– Te-ai strecurat destul de uşor pe lîngă gărzi. Dacă nu eşti păzită sever, de ce nu fugi la Roger?

Elizabeth se îndepărtă, dar el o prinse de braț.

– Bărbații Montgomery sînt atît de încîntători? Care din ei? Cel însurat sau băiatul?

– Miles nu e nici pe departe un băiat! pufni ea. Uneori vîrsta te poate înşela.

Se opri cînd văzu expresia lui Brian.

– Uiți că eu am fost pe domeniul familiei Montgomery? Deci pe Miles ai ajuns să-l iubeşti. Bună alegere. E la fel de pasionat ca şi tine.

– Ce simt pentru un Montgomery nu schimbă ceea ce simt pentru Roger.

– Da? Ce te împiedică să te duci la el? Nu poate fi prea greu să scapi de aceşti scoțieni. Ani de zile l-ai păcălit pe Edmund.

Ea tăcu o secundă.

– Nu e numai Miles. Aici am cunoscut o linişte pe care n-am mai întîlnit-o pînă acum. Nu-mi pune nimeni cuțitul la gît. La Larenston nu se aud țipete. Pot să merg pe un coridor şi nu trebuie să mă ascund.

– Am văzut şi eu odată asta, şopti Brian, dar Roger a ucis această sclipire şi acum vreau să-l ucid şi eu pe el.

– Brian! Trebuie să te odihneşti şi să te gîndeşti la ce spui.

El nu o luă în seamă.

– Ştii unde e Raine Montgomery?

– Nu, zise ea, uluită. E undeva în pădure. Am întîlnit o cîntăreață care fusese cu el.

– Nu ştii unde aş putea s-o găsesc?

– De ce te interesează unde e Raine? Ți-a făcut ceva?

– Vreau să-l rog să mă învețe să lupt.

– Să lupți cu Roger? icni ea, apoi zîmbi. Brian, Roger nu va lupta niciodată cu tine şi uită-te la tine. Nu eşti nici pe jumătate cît el şi parcă ai mai slăbit. Stai

aici şi odihneşte-te cîteva zile şi vom...

– Nu mă dădăci, Elizabeth. Ştiu ce fac. Raine Montgomery e puternic şi ştie să antreneze pe cineva. El mă va învăța ce vreau să ştiu.

– Şi te aştepți să te ajut? întrebă ea furioasă. Chiar crezi că ți-aş spune unde e acest Montgomery, dacă aş şti? Nu te voi sprijini în nebunia ta.

– Elizabeth, zise el blînd, am venit să-mi iau rămas bun. Am aşteptat în pădure săptămîni întregi, am aşteptat să te văd, dar erai întotdeauna bine păzită. Acum, că te-am văzut, pot pleca. Voi lupta cu Roger şi unul din noi va muri.

– Brian, te rog, mai gîndeşte-te!

Ca şi cum ar fi fost un bătrîn, o sărută pe frunte.

– Rămîi în pace, surioară, şi adu-ți aminte de mine.

Elizabeth era prea uimită ca să răspundă, dar cînd Brian se întoarse să plece, scoțienii începură să cadă din copaci. Stephen Montgomery, cu spada trasă, se postă în fața lui Brian Chatworth.

CAPITOLUL 12

– Nu-i face nici un rău, spuse Elizabeth cu hotărîre, dar nu se temea cîtuşi de puţin că Stephen l-ar răni pe fratele ei mai mic.

Stephen o ascultă şi băgă spada în teacă.

– Du-te cu oamenii mei şi ei îţi vor da să mănînci, îi zise el lui Brian.

Brian aruncă o ultimă privire spre Elizabeth şi părăsi luminişul, înconjurat de oamenii lui MacArran.

Elizabeth se uită fix la Stephen şi înţelese ce s-a întîmplat.

Stephen avea politeţea de a părea stînjenit. Zîmbi încurcat, se sprijini de un copac, îşi scoase pumnalul din teacă şi începu să netezească un băţ.

– Miles nu ştie nimic despre asta, începu el.

– M-ai folosit ca momeală că să-l prinzi pe fratele meu, nu-i aşa? se răsti ea.

– Cred că poţi să spui şi aşa. De zile întregi e în

pădure, furişîndu-se prin jur, mîncînd cît să nu moară de foame şi eram curioşi cine e şi ce vrea. Cînd erai cu Miles, s-a apropiat de două ori, dar oamenii mei l-au speriat. N-ai fost niciodată singură; eu şi oamenii mei eram întotdeauna în faţa ta, cu spadele trase şi săgeţile pregătite.

Elizabeth se aşeză pe un bolovan mare.

– Nu prea îmi place să fiu folosită în felul ăsta.

– Ai fi vrut să-l omorîm de cum l-am văzut? Acum cîţiva ani, un englez singur nu putea călări pe pămîntul lui MacArran şi să trăiască, pentru a povesti acest lucru. Dar băiatul părea atît de ... lunatic, încît am vrut să aflăm mai mult despre el.

Ea se gîndi un moment. Nu-i plăcea ce făcuse, dar ştia că avea dreptate.

– Şi acum ce aveţi de gînd cu el?

Îşi ridică bărbia.

– Bronwyn ştie de această urmărire a voastră? Nu era sigură, dar i se păru că-l vede pe Stephen pălind.

– Mă bucur că nu ştie, pentru că ţin la viaţa mea, zise el pasionat. Bronwyn nu face lucruri în secret – cel puţin nu prea multe. L-ar fi adus pe băiat la Larenston şi Miles... se întrerupse.

– Ura lui Miles împotriva familiei Chatworth e mare, sfîrşi ea.

– Îi urăşte numai pe bărbaţi. Zîmbi. Roger Chatworth a provocat moartea surorii noastre şi Miles nu uită atît de uşor. Tu îi cunoşti numai faţa pe care o arată femeilor. Cînd stă faţă în faţă cu un bărbat care

a rănit o femeie, nu te poți înțelege cu el.

– Înseamnă că erai sigur că Brian e un Chatworth?

– Da, semăna.

Elizabeth tăcu o vreme. Brian semăna şi acum cu Roger, avusese o privire furioasă şi disprețuitoare şi o expresie nepăsătoare.

– Ai auzit ce a spus Brian. Putem să-l ținem aici şi să-l ferim din calea lui Roger?

– Cred c-ar putea să înnebunească. Nu vede prea departe acum.

– Nu, spuse ea serioasă. Nu vede.

Îl privi pe Stephen întrebătoare.

– Cred că voi face ce-mi cere Brian: îl voi duce la fratele meu, Raine.

– Nu! zise Elizabeth, ridicîndu-se. Raine Montgomery îl va omorî. Nu el l-a atacat pe Roger?

– Elizabeth, o linişti Stephen, Raine va avea grijă de băiat, pentru că Brian a ajutat-o pe Mary. Raine e drept. Şi apoi, zise Stephen zîmbind, fratele meu îl va munci pe Brian atît de mult, încît tînărul nu va mai avea timp să urască. În trei zile Brian va fi atît de obosit, că se va gîndi numai la somn.

Ea îl studie o clipă.

– De ce ai ajuta un membru al familiei Chatworth? Mary a fost şi sora ta.

– Ştiam că tu credeai că noi, familia Montgomery, am mințit cînd ți-am povestit de rolul jucat de fratele tău la moartea ei.

– Dacă Miles ar ucide sora unui străin, l-ai urî atît de mult pe fratele tău, fără măcar să-l întrebi de ce a

făcut-o? Poate că Roger a fost implicat, dar poate a avut motivele lui. Nu-i voi urî pe nici unul din frații mei fără să știu cauza.

– Bine spus, o aprobă Strephen. Nu-l iubesc pe fratele tău, Roger, pentru ce-a făcut, dar am ce am cu el, nu cu toată familia. Frații mei nu sînt la fel, de aceea a fost Gavin atît de nepoliticos cu tine. Pentru el, familia e totul.

– Şi Raine e la fel? O să-l urască pe Brian de cum o să-l vadă?

– Poate, de aia mă duc cu Brian. Voi sta de vorbă cu Raine şi, dacă-mi cunosc fratele, va sfîrşi prin a-l adopta pe tînărul Brian. Aruncă bățul şi-şi băgă cuțitul în teacă. Şi acum trebuie să plec. Vor trece zile pînă ce-l voi găsi pe fratele meu.

– Acum? întrebă ea. Pleci înainte ca Bronwyn şi Miles să se întoarcă de la vînătoare?

– O, da. Făcu o grimasă. Nu vreau să fiu prin preajmă cînd încîntătoarea mea soție va afla că am păcălit-o să părăsească Larenston-ul ca să mă ocup singur de englezul rătăcitor.

– Sau Miles, zise ea, cu ochii strălucitori. Nu cred că va fi calm cînd va primi vestea.

Stephen gemu, făcînd-o să rîdă.

– Tu, Montgomery, eşti un laş, sublinie ea.

– De cea mai joasă speță, o aprobă el, apoi redeveni serios. Te vei ruga pentru mine cît voi fi plecat? Poate că, dacă Brian şi Raine se înțeleg, vom putea să punem capăt acestui război.

– Mi-ar plăcea, îi răspunse ea. Brian e un om blînd

şi bun şi Roger îl iubeşte foarte mult. Stephen, spuse ea cu o voce joasă, dacă te întreb ceva, o să-mi răspunzi sincer?

– Măcar atît îți datorez.

– L-ai văzut cumva pe Roger?

– Nu, răspunse Stephen. A dispărut. Oamenii lui MacGregor îl caută şi oamenii mei sînt pregătiți. Aproape că te-am pierdut o dată şi a doua oară n-o să se mai întîmple. Dar nu, pînă acum n-am dat de urma lui Roger Chatworth.

Rămaseră tăcuți o vreme, privindu-se. Acum cîteva luni, acest om era duşmanul ei, la fel ca toți bărbații. Făcu un pas în față, se apropie de el, se ridică pe vîrfuri şi-i puse mîna pe obraz.

Stephen păru să înțeleagă onoarea care i se făcea. Îi luă mîna şi-i sărută palma.

– Noi, cei din familia Montgomery, zdrobim toate inimile, zise el vesel. Vom pune capăt acestei duşmănii cu cuvinte de dragoste în loc de spade.

Ea se retrase, ca şi cum ar fi insultat-o, dar izbucni în rîs.

– Mă voi ruga pentru tine. Acum pleacă înainte să afle Miles şi să-ți dea o mamă de bătaie.

El îşi ridică o sprînceană cînd auzi.

– Bietul meu frățior, cînd o femeie hotărăşte că îi aparții...

Zicînd acestea o lăsă singură în luminiş.

Elizabeth stătu singură multă vreme, apoi începu să asculte cu atenție sunetele din jurul ei şi-i auzi pe oamenii lui MacArran. În copacii de deasupra ei mai

erau doi oameni. În depărtare se auzeau glasurile lui Kit şi Tam care rîdeau sonor.

În ultimele luni, simţurile i se tociseră mult. Vedea în faţa ochilor chipul înfuriat al lui Brian şi-şi aduse aminte că şi ea urîse aşa. Îşi dorea din tot sufletul ca Stephen să poată şterge ura lui Brian, sau poate că acest Raine Montgomery va reuşi.

Cu inima grea, se întoarse la ruine şi la rîsul lui Kit. În cîteva zile va trebui să înfrunte mînia lui Miles şi asta o va face să uite de problemele ei.

Bronwyn se întoarse la Larenston a doua zi şi mai întîi se duse să-şi vadă fiul de cinci luni, Alexander. Copilul avea o doică să-l hrănească cînd Bronwyn era plecată, dar ea se asigura de fiecare dată că băiatul ştia cine-i e mama. În timp ce-şi legăna mulţumită pruncul, cu Rab la picioare, Elizabeth îi spuse despre Brian şi cum Stephen îl luase să-l ducă la Raine.

Ochii lui Bronwyn aruncară fulgere.

– Să-l ia naiba! mormăi ea, dar se calmă cînd Alex ţipă.

– Stt, dragostea mea, gînguri ea.

Cînd Alexander tăcu, se întoarse spre Elizabeth.

– Nu-mi place că te-a folosit. Ar fi trebuit să-l aducă pe fratele tău aici. Stephen uită că Brian Chatworth m-a scăpat din ghearele fratelui tău. Nu i-aş fi făcut nici un rău.

– Cred că Stephen s-a gîndit mai mult la Miles, că el ar putea să-i facă rău lui Brian.

Elizabeth se aplecă şi mîngîie capul mătăsos al lui

Alex. Ochii lui Bronwyn nu pierdeau nimic din vedere.

– Şi copilul tău cînd trebuie să se nască? întrebă ea direct.

Elizabeth se uită țintă la ea.

Bronwyn se ridică şi-şi puse fiul în leagănul lui.

– Morag mi-a spus că n-ai avut ciclu cît ai stat aici. Ai fost bolnavă?

– Deloc. Nu ştiam sigur ce nu e în regulă cu mine la început, dar mi-a trebuit mult să înțeleg. Cui i-ai mai spus?

– Nimănui. Nici măcar lui Stephen. Mai ales lui Stephen. Fără îndoială că ar vrea să sărbătorească. Intenționezi să te măriți cu Miles?

Elizabeth aranjă pledul moale în jurul lui Alex.

– Nu m-a cerut, dar chiar dacă m-ar fi cerut, legătura dintre noi presupune mai mult decît a ne căsători şi a avea copii. Roger nu va renunța doar pentru că am devenit o Montgomery. Va vrea să ştie dacă am făcut-o de bunăvoie şi că n-am fost obligată.

– Şi Miles ar trebui să te oblige? o întrebă încet Bronwyn.

Elizabeth zîmbi.

– Ştii la fel de bine ca şi mine că nu mă obligă să fac nimic. Dar nu cred că lui Miles i-ar plăcea să se însoare cu mine. Eu aş pretinde fidelitate de la soțul meu şi Miles Montgomery nu cunoaşte înțelesul cuvîntului.

– Eu nu l-aş subaprecia pe nici unul din bărbații Montgomery, îi răspunse Bronwyn. Par să fie aroganți şi neîndurători, dar au mai multe calități, în afară de

chipuri frumoase şi trupuri virile.

– Într-adevăr, pe astea le au, zise Elizabeth rîzînd şi ieşiră din cameră.

În ziua următoare, Bronwyn se întoarse la vînătoare. În timp ce ea era o fecioară neajutorată în primejdie, pe care Kit o salva de un balaur cu trei capete care scuipau flăcări, Elizabeth se opri brusc.

– Elizabeth! zise Kit nerăbdător, agitîndu-şi spada de lemn deasupra capului.

Ea nu putea să explice ce era cu ea, dar se înfioră din tot corpul.

– Miles, şopti ea. Ascultă! îi spuse femeii care-l ținea în brațe pe Alex. Ai grijă de Kit.

Spunînd asta, o luă la fugă pe scări şi ajunse în curte. Alergă la grajduri şi puse mîna pe o şa înainte ca Douglas să ajungă lîngă ea.

– Nu pot să te las să pleci, zise Douglas, cu regret.

– Dă-te din drum, prostule, se răsti ea. Miles e în primejdie şi mă duc la el.

Elizabeth nu era obişnuită să-şi înşeueze calul şi mergea greu, dar bărbații n-o ajutară. Douglas verifică dacă e strînsă chinga, înainte de a o apuca de picior şi de a o arunca, practic, în şa. Elizabeth nici nu clipi cînd o atinse.

Cînd porniră, Elizabeth nu se gîndi încotro o apucă, se concentră, îl văzu pe Miles în fața ochilor şi-şi îndemnă calul la galop, cu Douglas, Jarl şi Francis în urma ei. Cei patru cai ieşiră din Larenston şi trecură ca fulgerul pe poteca îngustă, mărginită de prăpăstii, făcură la dreapta şi o luară spre stînci.

Elizabeth nu se temea de drumul acela şi nu-şi făcuse griji pentru bărbaţii din spatele ei. Cînd ajunseră din nou pe pămînt stabil, se opriră cîteva clipe. La stînga era domeniul lui MacGregor şi la dreapta era un teritoriu necunoscut. Îşi îndemnă calul spre dreapta, ştiind, simţind că acesta era drumul.

Unul dintre bărbaţi ţipă o dată la ea, atenţionînd-o, şi ea se aplecă pe gîtul transpirat al calului, cît pe ce să fie lovită de o creangă. În afară de asta, bărbaţii păstrau tăcerea şi călăreau încordaţi în urma ei.

După un timp îndelungat, Rab sări din nişte tufişuri, lătrînd tare. Părea că o aştepta pe Elizabeth şi venise să îi arate calea, la capăt de drum.

Elizabeth fu nevoită să-şi ducă iapa la trap, în timp ce ei patru şi Rab se strecurau printre tufişuri şi copacii atît de deşi, încît abia lăsau lumina soarelui să pătrundă.

Rab începu să latre din nou, înainte să zărească pe cineva. Apoi văzură: Bronwyn şi oamenii ei stăteau adunaţi, privind la ceva, pe pămînt. Sir Guy stătea în genunchi.

Bronwyn se întoarse la lătratul cîinelui ei şi-şi ridică ochii cu surprindere spre Elizabeth.

Calul încă nu se oprise, cînd Elizabeth sări din şa şi alergă spre ei, strecurîndu-se printre oameni.

Miles zăcea pe pămînt, cu ochii închişi, cu trupul acoperit de sînge. Hainele îi erau sfîşiate şi ea văzu că era rănit grav peste tot, şi în partea dreaptă şi în partea stîngă.

Îl dădu pe Sir Guy deoparte, îngenunche, îi luă

capul în poala ei şi începu să-i şteargă sîngele de pe faţă cu poala cămăşii ei.

– Trezeşte-te, Montgomery, zise ea hotărîtă, fără simpatie sau milă. Trezeşte-te şi uită-te la mine.

Păru o eternitate pînă cînd genele lui Miles tremurară. Cînd se uită la ea, îi zîmbi uşor şi închise din nou ochii.

– Îngerule, şopti el şi tăcu.

– Apă, porunci Elizabeth feţelor împietrite din jurul ei. Am nevoie de apă să-i spăl rănile şi de vreo fermă în apropiere.

Bronwyn avu timp să încuviinţeze, înainte ca Elizabeth să continue:

– Du-te şi pregăteşte-o. Ia-i pe fermieri la Larenston, dar lasă-mă singură cu el. Trimite-o pe Morag cu ierburile ei şi am nevoie de ace ascuţite, de oţel, şi de aţă. Guy! Adu o pătură mare şi o să-l ducem în colibă. Ei bine! se răsti ea. La treabă cu toţii!

Imediat, oamenii se împrăştiară care încotro.

Bronwyn îi zîmbi din colţul gurii.

– Eşti sigură că nu eşti scoţiană?

Zicînd acestea, porni spre Larenston.

Elizabeth care rămase singură îl ţinea pe Miles.

– Te vei face bine, Montgomery, şopti ea. Voi avea eu grijă.

Nu mai pierdu timpul, ci luă pumnalul care zăcea pe pămînt lîngă el şi începu să-i taie hainele, ca să se uite la rănile lui. Părea să aibă mai mult sînge pe el decît poate fi în venele unui om. Rab veni lîngă ea în timp ce-i tăia cămaşa lui Miles.

– De unde are rănile, Rab? îl întrebă ea. Du-te şi află cine i-a făcut asta lui Miles.

Lătrînd de două ori, cîinele îi lăsă singuri.

Spre uşurarea ei, nu era decît o rană în partea de sus a trupului şi nu era adîncă, dar trebuia să fie cusută. Mai avea cîteva tăieturi care sîngerau pe braţul stîng, dar nu era nimic grav. Cu picioarele era altă problemă. Rana de la coapsă era adîncă şi urîtă şi mai avea cîteva tăieturi pe gleznă.

Îl mişcă, încercînd să vadă dacă mai are răni şi pe spate.

Cu un geamăt de durere,-Miles deschise ochii şi o privi.

– Va trebui să stai tu deasupra, Elizabeth, altfel o să te umplu de sînge, spuse el, aruncînd o privire spre trupul său gol.

– Linişte! îi comandă ea. Păstrează-ţi puterile ca să te faci bine.

În timp ce vorbea, Rab începu să tragă corpul unui mistreţ uriaş, cu colţii lungi, în mijlocul poienii. Faţa animalului mort era acoperită de sînge şi avea mai multe tăieturi de cuţit.

– Deci ai cîştigat lupta cu un mistreţ, zise ea dezgustată, înfăşurîndu-l blînd în pledul pe care-l purta ea pe umeri. Cred că n-ai ştiut că nu trebuie să călăreşti singur.

Înainte de a mai spune ceva, Rab începu să tragă corpul unui mistreţ lîngă celălalt, şi acesta înjunghiat.

Elizabeth începu să şteargă faţa murdară a lui Miles.

– O să te ducem nu prea departe de aici, unde este cald şi unde o să fie linişte. Acum vreau să te odihneşti.

Sir Guy, un bărbat şi o femeie ieşiră din tufişuri, cu braţele încărcate de pături grele.

– Ai pe foc o fiertură groasă de ovăz, zise femeia, şi prăjiturele de orz în cuptor. Bronwyn o să-ţi trimită mai multe pături dacă e nevoie.

Sir Guy, în genunchi, dădu la o parte pledul de pe trupul lui Miles şi-i studie rănile, uitîndu-se cu surprindere la Rab, cînd acesta tîrî în poiană leşul unui al treilea mistreţ.

– Cîţi sînt? îl întrebă Elizabeth.

– Cinci, zise Sir Guy. Probabil că l-a aruncat calul într-o familie. Avea numai spada şi pumnalul, dar i-a ucis pe toţi cinci şi a reuşit să se tîrască pînă aici. Rab ne-a dus la mistreţi, dar a plecat înainte de a-l găsi pe lordul Miles.

– A venit să mă aştepte pe mine, spuse Elizabeth. Poţi să-l duci pe Miles în braţe?

Fără prea mare efort, Sir Guy îl luă în braţe cu grijă pe tînărul său stăpîn, ca şi cum ar fi fost un copil. Imediat rănile lui începură din nou să sîngereze.

– Fii atent! ţipă Elizabeth, dar privirea pe care i-o aruncă Sir Guy o făcu să tacă.

Sir Guy o luă înainte, ducîndu-l pe Miles, printre copaci, spre casa fermierilor şi-l puse cu grijă pe un pat de lîngă perete. Era o colibă micuţă, întunecoasă, cu o singură cameră, în care lumina intra doar prin deschizătura vetrei. În afară de pat mai erau o masă şi

două scaune rudimentare. O oală cu apă clocotea pe foc. Imediat, Elizabeth înmuie în apă cîrpele curate care îi fuseseră pregătite şi începu să-l spele pe Miles. Sir Guy îl ridică, o ajută să ia zdrenţele de haine care rămăseseră prinse sub el. Spre uşurarea ei nu mai avea alte răni grave pe spate, doar tăieturi uşoare şi vînătăi.

Aproape că terminase să-l spele, cînd ajunseră Morag şi Bronwyn; Morag ducea un coş mare cu tot felul de leacuri.

– Nu mai văd aşa bine, zise Morag, privind la trupul gol al lui Miles şi la cele două răni adînci. Una dintre voi va trebui să mă ajute.

– Eu, zise Elizabeth repede. Spune-mi ce să fac şi voi face.

Să coşi un om nu era deloc acelaşi lucru cu cusutul pe pînză şi Elizabeth înţelese curînd acest lucru. Muşchii i se încordau de cîte ori băga acul în pielea lui Miles.

Miles stătea nemişcat, abia respira, cu trupul palid din cauza pierderii de sînge, în timp ce Elizabeth îl cosea. Bronwyn îi ascuţea acele, tăia aţa, şi o ajuta să înnoade.

Cînd Elizabeth termină, tremura.

– Bea asta, îi ordonă Bronwyn.

– Ce e asta? o întrebă Elizabeth.

– Numai Dumnezeu ştie. Am încetat demult să mai întreb ce pune Morag în licorile ei. Orice ar fi, are un gust oribil, dar te va face să te simţi mai bine.

Elizabeth bău fiertura şi se sprijini de`zid, cu ochii

la Miles. Cînd Morag apropie o ceaşcă de buzele palide ale lui Miles, îi dădu cana lui Bronwyn şi se duse la el.

– Bea asta, şopti ea, ridicîndu-i capul. Trebuie să-ţi recapeţi puterea.

Ochii lui se mişcară, genele i se întredeschiseră şi el o privi.

– Merită, şopti el şi bău fiertura lui Morag.

Morag pufni disprețuitor.

– O să stea în pat un an, dacă-l dădăceşti aşa.

– Foarte bine, lasă-l să stea! îi replică Elizabeth.

Bronwyn rîse.

– Hai şi stai jos, Elizabeth, să te odihneşti. Vreau să ştiu cum ai aflat că Miles e rănit. Noi tocmai îl găsiserăm cînd ai venit tu.

Elizabeth se aşeză pe podea, la capul lui Miles, se sprijini de perete şi ridică din umeri. Habar nu avea cum aflase că fusese rănit, dar aflase cumva.

Odihna ei fu de scurtă durată. După un timp, Morag îi dădu altceva lui Elizabeth, ca să-l hrănească pe Miles.

Se înnoptă şi Bronwyn se întoarse la Larenston. Elizabeth stătea lîngă Miles, privindu-l, ştiind că nu dormea, în timp ce Morag moțăia pe un scaun.

– Cum... şopti Miles. Cum e soția lui Raine?

Elizabeth crezu că delirează, de vreme ce ea nu-i cunoscuse pe Raine sau pe soția lui.

– Cîntăreața, zise Miles, Pagnell.

Cuvintele acestea îi ajunseră ca să înțeleagă. Fu surprinsă că unul dintre lorzii Montgomery s-a căsă-

torit cu o umilă cîntăreață. Elizabeth îi povesti lui Miles cum o întîlnise pe Alyxandria Blackett, cum o ascultase cîntînd şi cum încercase, mai tîrziu, s-o scape din ghearele lui Pagnell – şi aşa fusese ea prinsă.

Miles îi zîmbi şi îi căută mîna. Ținînd-o strîns, adormi chiar cînd soarele răsărea.

Morag se trezi şi începu să amestece ierburi cu ciuperci uscate şi alte lucruri pe care Elizabeth nu le recunoscuse.

Împreună schimbară bandajele însîngerate de pe rănile lui Miles şi Morag puse cataplasme calde, cu ierburi, peste cusăturile lui.

Miles adormi din nou spre amiază şi Elizabeth ieşi din colibă pentru prima oară. Sir Guy stătea afară, sub un copac, şi o privi întrebător cînd o văzu că iese.

– Doarme, spuse ea.

Sir Guy dădu din cap; se uita în gol.

– Nu mulți băieți care ar nimeri într-un grup de cinci mistreți ar reuşi să rămînă în viață, zise el cu mîndrie.

Elizabeth avea lacrimi în ochi şi-şi puse o mînă pe umărul uriaşului.

– Voi face tot ce-mi stă în putere ca să-l ajut să se vindece.

Sir Guy clătină din cap; nu se uită la ea.

– N-ai nici un motiv să-l ajuți. Ne-am purtat urît cu tine.

– Nu, răspunse ea. Mi-a fost arătată mai mult decît politețe, mi-a fost arătată dragoste.

Cu asta se întoarse şi se îndreptă spre izvorul care curgea pe domeniul lui MacArran. Se spălă, îşi aranjă

părul, se aşeză să se odihnească o clipă, se înfăşură în pled şi, cînd se trezi, era noapte. Sir Guy stătea nu departe de ea.

Încă somnoroasă se grăbi spre colibă.

Miles era treaz şi încruntarea din priviri îi dispăru cînd o văzu.

– Uite-o, bombăni Morag. Acum poate o să bei asta.

– Elizabeth, zise Miles.

Ea se duse la el, îi ţinu capul şi el bău aproape o cană de fiertură şi ea îl ţinu în braţe pînă adormi.

CAPITOLUL 13

– Nu vei merge, îi spuse Elizabeth lui Miles, cu o hotărîre de neclintit. Mi-am pierdut prea multe nopți îngrijindu-ți rănile, ca tu să le redeschizi.

El o privi cu ochi galeşi.

– Te rog, Elizabeth.

Fu cît pe ce să cedeze, pentru un moment, dar se opri, rîzînd.

– Eşti un parşiv. Acum stai liniştit sau te leg de pat.

– Da? zise el, ridicînd din sprîncene.

Elizabeth roşi cînd văzu la ce se gîndea.

– Poartă-te cum trebuie! Vreau să mănînci mai mult. N-o să te faci bine dacă nu mănînci.

El o luă de mînă şi, cu o putere uimitoare, o trase lîngă el în pat. Dar poate că Elizabeth nici nu-i rezistă. Miles stătea sprijinit pe perne, într-un colț al camerei,

cu picioarele întinse pe pat. Cu grijă ea se întinse lîngă el.

Trecuseră patru zile de cînd Miles fusese rănit, dar tinerețea şi rezistența lui naturale îl făceau să-şi revină repede. Era încă slăbit, nu mai avea dureri, dar începea să se vindece.

– De ce ai stat cu mine? o întrebă el. Una din femeile lui Bronwyn ar fi putut să mă îngrijească.

– Şi să sară în patul tău şi tu să-ți rupi cusăturile? îl întrebă ea, indignată.

– O să mi le rup dacă mă faci să rîd. Cum aş fi putut să mă ating de altă femeie cînd tu erai atît de aproape?

– Cînd voi pleca sînt sigură că o să ai destul curaj.

Mîna lui îi mîngîia părul, îi dădu capul pe spate şi gura lui o sărută posesiv.

– N-ai învățat că eşti a mea? gemu el. Cînd o să recunoşti?

Nu-i dădu vreme să răspundă, ci o sărută din nou şi îngrijorarea pe care o simțise Elizabeth în ultimele zile se topi în sărutul acela disperat.

Atingerea rece a oțelului, la gîtul lui Miles îi făcu să se despartă. Instinctiv, el îşi duse mîna la spadă, dar sub pled nu era nimic.

Deasupra lor stătea Roger Chatworth, cu ochii plini de ură, cu spada presînd vena de la gîtul lui Miles.

– Nu, zise Elizabeth, îndepărtîndu-se de Miles. Nu-i

face nici un rău.

– Mi-ar plăcea să-i ucid pe cei din familia Montgomery, zise Roger Chatworth.

Cu o mişcare rapidă, Miles se dădu la o parte şi-l apucă pe Chatworth de încheietură.

– Nu! ţipă Elizabeth şi se agăţă de braţul fratelui ei.

Bandajele lui Miles începură să se înroşească.

– E rănit, spuse Elizabeth. Ai omorî un om fără apărare?

Roger se întoarse spre ea.

– Ai devenit una de-a lor? Familia Montgomery te-a înveninat împotriva rudelor tale de sînge?

– Nu, Roger, sigur că nu.

Încerca să-şi păstreze calmul. Roger avea o privire sălbatică, aşa că nu voia să-l înfurie. Miles se sprijinea de perete, gîfîind, dar ea ştia că era gata să sară din nou, în orice clipă, să-şi deschidă şi mai tare rănile.

– Ai venit pentru mine?

Liniştea se lăsă brusc în colibă – amîndoi bărbaţii se uitau la ea. Trebuia să plece cu Roger. Dacă nu pleca cu el, acesta îl va ucide pe Miles. Ştia foarte bine acest lucru. Roger era furios, obosit, nu mai gîndea raţional.

– Mă bucur că mergem acasă, zise ea, forţîndu-se să zîmbească.

– Elizabeth! o atenţionă Miles.

Ea nu-l luă în seamă.

– Hai, Roger, ce mai aştepţi?

Inima îi bătea atît de tare, încît abia auzea ce spunea.

– Elizabeth! țipă Miles, ducîndu-şi mîna la rana din piept.

Roger se uită o clipă de la unul la altul, ezitînd.

– Nu mai am răbdare, Roger! Nu am stat destul departe de casă?

Se întoarse pe călcîie să plece, dar se opri la uşă. Îl privea pe Roger şi nu îndrăznea să-l privească pe Miles. Nu putea risca: o privire şi ar fi pierdut tot.

Încet, uimit, Roger o urmărea. Un cal aştepta ascultător nu departe de casă. Elizabeth fixa calul, nu voia să se uite în jur, pentru că ştia că ar fi văzut trupul lui Sir Guy. Numai moartea l-ar fi împiedicat pe uriaş să-şi apere stăpînul.

Un alt strigăt răsunător se auzi din colibă:

– ELIZABETH!!!

Înghițind cu greu, Elizabeth îi îngădui lui Roger s-o ajute să încalece.

– Trebuie să luăm mîncare, zise Roger şi se întoarse.

– Roger! țipă ea în urma lui. Dacă-i faci vreun rău, eu... începu ea, dar văzu că n-o băga în seamă. Descălecă imediat şi se repezi după el, dar prea tîrziu.

Roger Chatworth îşi trecuse spada prin brațul lui Miles şi, în timp ce Miles zăcea acolo, sîngerînd, Roger îi spuse:

– Soția lui Raine mi-a cruțat viața şi ei îi datorezi

faptul că mai trăieşti acum. Se întoarse spre Elizabeth: Încalecă sau termin cu el, dacă nu moare aşa cum e.

Tremurînd, palidă, Elizabeth ieşi din colibă şi încălecă. În cîteva secunde, Roger fu în spatele ei şi porniră în galop.

Elizabeth stătea în faţa broderiei; lucra la o învelitoare de altar cu Sfîntul Gheorghe omorînd balaurul. Într-un colţ era un băiat care semăna foarte mult cu Kit şi Sfîntul Gheorghe... sfîntul aducea cu Miles Montgomery. Elizabeth se opri o clipă; pruncul din pîntece se mişca.

Alice Chatworth stătea în faţa ei, privindu-şi în oglindă partea nevătămată a feţei.

– Eram atît de frumoasă, zise Alice. Nu-mi rezista nici un bărbat. Toţi erau gata să-şi dea şi viaţa pentru mine. Trebuia doar să-mi doresc ceva şi îmi făceau pe plac.

Mută oglinda spre obrazul brăzdat de cicatrici.

– Pînă cînd Montgomery mi-a făcut asta! şuieră ea. Judith Revedoune era geloasă pe frumuseţea mea. Ea e atît de urîtă, roşcată, pistruiată şi-şi făcea griji în privinţa dragului meu Gavin. Şi avea de ce.

Elizabeth căscă exagerat, ignoră privirea încărcată de ură a lui Alice şi se întoarse spre Roger, care stătea lîngă cămin, cu o cană de vin în mînă, mohorît.

– Roger, n-ai vrea să ne plimbăm prin grădină?

Ca de obicei, Roger se uită la burta ei înainte de a

se uita la ea.

– Nu, trebuie să vorbesc cu majordomul, mormăi el, privind-o fix.

Ea ştia ce voia să-i spună, ce îi repetase de multe ori: „Te-ai schimbat".

De două săptămîni era din nou acasă cu fratele ei şi cu „familia" ei şi arătase cît de mult se schimbase în cele cinci luni petrecute cu cei din familia Montgomery. În timpul acesta nu se schimbase mare lucru în castel, dar Elizabeth era altă persoană.

Deşi îşi repeta că Roger nu era ca Edmund, văzuse că Roger nu-şi punea în practică propriile păreri în ceea ce privea gospodărirea domeniului. În multe privinţe, casa rămăsese la fel ca pe vremea lui Edmund.

Roger acceptase cu uşurinţă ca Alice să locuiască cu el pentru că nu-l interesa. Roger trăia într-o permanentă tensiune, toată dragostea şi-o dăruise lui Brian şi lui Elizabeth şi nu era atent la lucrurile care se petreceau în jurul lui.

Imediat ce Elizabeth descălecase, obosită după zile întregi de călătorie, doi oameni de-ai lui Roger, care fuseseră şi oamenii lui Edmund, începuseră să comenteze pe seama ei. Îi dădură de înţeles că abia aşteptau să o prindă singură.

Prima ei reacţie a fost frica. Era ca şi cum nu plecase niciodată de pe domeniul familiei Chatworth. Îşi aminti repede de toate trucurile pe care le folosea ca să scape de bărbaţi. Dar îşi aduse aminte de Sir

Guy, cum îi rupsese degetele de la picior şi cum el şchiopătase săptămîni întregi, şi apoi cum stătuse lîngă el, cum văzuse lacrimi în ochii lui – plîngea pentru un bărbat pe care amîndoi îl iubeau.

Nu se va întoarce la metodele ei îngrozitoare. Trecuse mult pînă îşi învinsese frica de bărbaţi şi n-avea de gînd să uite ce învăţase.

Se întorsese la Roger şi-i ceruse să-i îndepărteze imediat pe acei oameni.

Roger fusese foarte surprins şi o gonise din grajd. El încerca să-i dea sfaturi, dar ea nu-l asculta. Ideea că surioara lui cea mică îi răspundea l-a şocat şi l-a durut. După el tocmai o salvase din iad şi ea se plîngea fără rost.

Pentru prima oară în viaţa ei, Elizabeth i-a spus fratelui ei tot adevărul despre Edmund. Roger pălise, se prăbuşise într-un scaun şi arăta de parcă l-ar fi bătut cineva. În toţi aceşti ani, el crezuse să-şi apărase sora mai mică, dar, de fapt, ea trăise un coşmar. Nu ştia că Edmund o aducea de la mănăstire de cîte ori Roger părăsea domeniul. Nu ştia că ea a trebuit să se apere de oamenii lui.

Cînd Elizabeth a terminat de povestit, Roger era gata să-i ucidă pe bărbaţii din grajd.

Nu puteai să te joci cu furia lui Roger Chatworth. În trei zile îi băgase în sperieţi pe toţi oamenii lui. Mulţi fuseseră îndepărtaţi şi, dacă un om se uita la Elizabeth pieziş, ea se ducea la Roger. Nu mai răbda asemenea obrăznicie. Înainte, nu ştiuse cum trebuie să fie

tratată o doamnă, pentru că singura ei experiență fusese cu Edmund, dar acum, petrecuse cinci luni într-un loc unde nu trebuia să-i fie frică să se plimbe singură prin grădină.

Roger fusese surprins de cererile ei şi ea şi-a dat seama că ea şi Brian l-au ocrotit mereu. Roger putea fi şi blînd şi crud în acelaşi timp. O dată încercase să stea de vorbă cu el despre familia Montgomery, dar Roger izbucnise cu atîta ură, încît ea se temu pentru viața ei.

Pentru că n-o mai văzuse de luni de zile, el observase repede că se schimbase şi îi spuse că se îngrăşase. Elizabeth îşi ridică semeață bărbia şi, fără regrete, îi spuse că e însărcinată cu copilul lui Miles Montgomery.

Se aştepta să se înfurie, era pregătită, dar Roger o privi doar, trist, şi ea rămase descumpănită.

– Du-te, lasă-mă singur, şoptise el şi ea îl ascultase.

Singură în camera ei, Elizabeth plîngea pînă adormea, aşa cum făcea în fiecare noapte de cînd îl părăsise pe Miles. O să înțeleagă Miles că a plecat cu Roger ca să-l salveze? O s-o urască? Ce-i vor fi spus lui Kit despre plecarea ei? Stătea întinsă pe pat şi se gîndea la toți oamenii pe care-i îndrăgise în Scoția.

Ar fi vrut să transmită un mesaj în Scoția, dar nu avea încredere în nimeni să-l ducă. Dar ieri, cînd îşi făcea plimbarea de după-amiază, o bătrînă, pe care n-o mai văzuse pînă atunci, îi oferise un coş cu pîine.

Era cît pe ce să refuze, dar bătrîna ridică învelitoarea şi-i arătă blazonul lui MacArran. Elizabeth înşfăcă repede coşul şi bătrîna dispăru înainte ca ea să-i poată mulţumi. Se repezise să caute în coş.

Era un mesaj de la Bronwyn în care-i spunea că ea înţelege foarte bine de ce s-a întors cu Roger, dar Miles nu înţelege. Sir Guy fusese lovit de trei săgeţi, dar credeau că va scăpa. Cînd plecase, Miles se înfuriase şi îşi rupsese toate cusăturile. Cînd l-a găsit Morag, avea febră şi trei zile au crezut că va muri. Stephen se întorsese din tabăra lui Raine de îndată ce aflase că Miles a fost rănit. Le-a dat de veste că Raine l-a luat sub aripa sa pe tînărul Brian şi Stephen spera că în curînd va fi pace între cele două familii. Bronwyn adăuga că Miles îşi revenea greu şi refuza să-i pomenească numele.

– Ar trebui să-ţi pui o pelerină, zise Roger, din spatele ei.

– Nu, murmură ea, pledul meu îmi ajunge.

– De ce tot îl fluturi în faţa mea? explodă Roger. Nu e de ajuns că porţi în tine un Montgomery? Trebuie să-mi dai o palmă de cîte ori mă vezi?

– Roger, vreau ca ura asta să se termine. Vreau...

– Vrei să fii tîrfa duşmanului meu! urlă el.

Cu o privire mînioasă, plecă de lîngă el.

El o prinse de braţ şi ochii lui se îmblînziră.

– De ce nu vezi în felul meu? Luni întregi te-am căutat. M-am dus la Raine Montgomery să-l întreb unde eşti şi el a scos spada. Dacă noua lui soţie nu ar

fi intervenit, acum aş fi mort. M-am dus în genunchi la rege şi crezi că mi-a fost uşor? Nu-l iubesc deloc, de cînd m-a pedepsit atît de aspru pentru ce s-a întîmplat cu Mary Montgomery, dar aş fi îngenuncheat şi în faţa diavolului pentru tine.

Se opri şi o luă de mîini.

– Şi n-a fost uşor să intru şi să ies din Scoţia şi, cînd te-am găsit, erai cuibărită lîngă Miles Montgomery şi te lipeai de el. Şi ce teatru ai jucat! Mă simţeam ca şi cum eu aş fi fost duşmanul, pentru că o salvasem pe sora mea de un bărbat care o ţinuse prizonieră şi îi luase virtutea. Explică-mi toate astea, Elizabeth, şopti el.

Ea îşi puse capul pe pieptul lui.

– Cum aş putea? Cum aş putea să-ţi spun ce s-a întîmplat cu mine în ultimele luni? Am văzut dragoste şi...

– Dragoste! zise el. Crezi că dacă un bărbat se culcă cu tine, asta înseamnă că te iubeşte? Ţi-a jurat Montgomery iubire veşnică? A cerut o Chatworth de nevastă?

– Nu, dar... începu ea.

– Elizabeth, îi cunoşti atît de puţin pe bărbaţi! Ai fost un pion în vrăjmăşia asta. Nu ştii că toţi din familia Montgomery rîd pentru că o Chatworth poartă un copil al unui Montgomery? Ei cred că au cîştigat.

– Au cîştigat! ţipă ea. Urăsc să vă gîndiţi la el ca la un joc. Ce-i voi spune copilului meu, că a fost o piesă de şah folosită de două familii în războiul lor prostesc?

– Prostesc? Cum poți să vorbeşti aşa ceva, cînd Brian e acolo undeva şi probabil că mă urmăreşte, ca să mă ucidă, din cauza clanului Montgomery?

Ea nu-i povestise că-l văzuse pe Brian în Scoția.

– Te-ai gîndit vreodată, Roger, că poate Brian a plecat din cauza ta? Aş vrea să ştiu care e versiunea ta în ce o priveşte pe Mary Montgomery.

El se îndepărtă de ea.

– Eram beat! A fost un accident îngrozitor. Se întoarse spre ea, cu ochi rugători. Nu pot s-o aduc înapoi şi regele m-a pedepsit cu vîrf şi îndesat. Brian m-a părăsit şi tu te întorci de la duşmanul meu purtîndu-i copilul şi în loc să mă iubeşti cum mă iubeai cîndva, nu faci decît să-mi pui întrebări şi să te îndoieşti de mine. Cum vrei să mă mai pedepseşti?

– Îmi pare rău, Roger, zise ea, blîndă. Poate că m-am schimbat! Nu ştiu dacă Miles mă iubeşte, nu ştiu dacă vrea să se însoare cu mine şi să-i dea copilului nostru un nume, dar ştiu că eu îl iubesc şi, dacă m-ar cere de nevastă, sînt sigură că l-aş urma oriunde.

Numai ochii lui Roger arătau durerea pe care o simțea.

– Cum poți să te ridici împotriva mea? Bărbatul ăsta e atît de bun în pat, încît țipetele tale de plăcere te fac să uiți dragostea pe care ți-o port şi pe care ți-am purtat-o întotdeauna. Cinci luni petrecute cu el au şters din mintea ta cei optsprezece ani petrecuți cu mine?

– Nu, Roger. Te iubesc. Întotdeauna te voi iubi, dar vă vreau pe amîndoi.

El zîmbi.

– Ce naivă eşti, Elizabeth! Vrei un bărbat care, după cum am auzit, este dorit de jumătate din femeile din Anglia. Vrei un bărbat care se culcă cu tine, te lasă însărcinată, dar nu vorbeşte niciodată de căsătorie. Şi ce fel de căsnicie ai avea? O să ai grijă de toţi bastarzii lui, aşa cum ai avut grijă de fiul lui mai mare?

– Ce ştii tu despre Kit?

– Ştiu multe despre duşmanii mei. Lui Miles Montgomery îi plac femeile. Tu eşti una din ele şi îl respect pentru că măcar nu te-a mințit şi nu ți-a jurat că vei fi unica lui dragoste.

El o luă de braț.

– Elizabeth, dacă vrei un soț, pot să-ți găsesc eu unul. Ştiu cîțiva bărbați care te-ar lua de nevastă, chiar dacă porți copilul altuia şi vor fi buni cu tine. Cu cel mai tînăr Montgomery ai fi nefericită după cel puțin un an.

– Poate, zise ea, încercînd să gîndească rațional.

Poate că atingerile lui Miles o făcuseră să nu se mai gîndească la nimic. Fusese întotdeauna bun cu ea, dar era bun şi cu servitoarele. Dacă l-ar părăsi pe fratele ei pentru un Montgomery, Roger ar urî-o şi oare ce va mai simți ea pentru Miles peste cîțiva ani? Dacă cineva, vrînd să facă o glumă, îi „dăruia" o altă fată tînără şi frumoasă? Şi ea i-ar fi aparținut tot lui? Ar fi adus-o acasă la Elizabeth, zîmbind, aşteptîndu-se să aibă grijă de ea aşa cum avusese de bastarzii lui?

– Lasă-mă să-ți găsesc pe cineva. Voi aduce mulți bărbați, ca să-i vezi şi să poți să ți-l alegi pe care vrei.

Cel puțin uită-te la ei. Dacă vrei, poți să rămîi nemăritată.

Ea îl privi cu dragoste. Toți îşi vor bate joc de el că o lasă pe sora lui să aibă un copil din flori. Unii ar spune că, dacă nu vrea să se mărite, ar trebui s-o omoare. Roger suferise mult în ultimii ani şi totuşi era gata să rişte şi mai mult, de dragul ei.

La zîmbetul ei, el se însenină şi pentru prima oară arăta ca şi cum ar fi avut un țel în viață.

– Da, o să mă uit la bărbații pe care mi-i aduci, zise ea, din tot sufletul.

Va încerca să se îndrăgostească de unul din ei. O să aibă un soț blînd, iubitor, copii pe care să-i iubească şi pe frații ei, pentru că va reuşi cumva să-i împace pe Brian şi Roger.

Elizabeth învață multe lucruri despre dragoste în următoarele zile. Înainte de a-l cunoaşte pe Miles, nu avusese nici cea mai mică idee ce însemna dragostea. Nu se gîndise niciodată să iubească un bărbat, dar apoi apăruse Miles şi schimbase acest lucru. Cu răbdarea şi umorul lui, o făcuse să-l iubească în cinci luni. Ştia că întotdeauna va avea o slăbiciune pentru Miles, dar mai erau mulți bărbați buni şi blînzi pe lume. Trebuia doar să se îndrăgostească de unul din ei şi totul ar fi fost rezolvat.

Dar Elizabeth se subaprecia.

Roger începu să-i prezinte bărbați, ca într-o paradă, ca tot atîția armăsari, gata să o asculte. Erau bărbați înalți, scunzi, slabi, graşi, urîți, bărbați atît de

frumoşi de te lăsau cu gura căscată, bărbaţi fuduli, îndrăzneţi care o făceau să rîdă, unul care cînta minunat. Veneau mereu.

La început se simţi măgulită de atenţia lor, dar, după cîteva zile, frica îi reveni. Un bărbat o atinse pe umăr şi ea sări cît colo, ducîndu-şi mîna la pumnal. După o săptămînă îşi găsea scuze ca să rămînă în camera ei sau căuta să fie întotdeauna în compania lui Roger.

Apoi, brusc, Roger plecase. Nu-i spusese nimic, plecase călare, cu opt oameni după el. Un servitor îi povestise că Roger primise un mesaj de la un cerşetor cu dinţii înnegriţi şi Roger plecase imediat. Mesajul fusese aruncat în foc.

Elizabeth era gata să plîngă, ştiind că jos erau unsprezece oaspeţi, toţi bărbaţi, şi ea era gazda lor. Nu putea să vorbească liniştită cu un bărbat, pentru că întotdeauna se întreba unde sînt ceilalţi. Tot antrenamentul de luni de zile al lui Miles dispăruse. O dată aruncase cu o vază de alamă în capul unui bărbat care îndrăznise să urce în camera ei.

Cu fustele fluturînd, se duse în camera ei şi refuză să se întoarcă în salon.

Stătu întinsă pe pat multă vreme amintindu-şi numai de Miles. De cîte ori întîlnea un bărbat, îl compara cu Miles. Bărbaţi superbi îi fuseseră prezentaţi şi ea se gîndise doar că îşi mişcau mîinile prea repede sau alte prostii. Şi, într-o noapte, lăsase un bărbat s-o sărute în grădină. Se oprise tocmai cînd era gata să-i strivească degetele de la picioare cu călcîiul, dar nu se putu ab-

ține să nu-şi şteargă buzele cu dosul mîinii. Bietul om fusese teribil insultat.

Elizabeth încerca din răsputeri, dar n-o interesase nici unul. Zilele treceau şi ea ar fi vrut s-o vadă pe Bronwyn şi să-i ceară sfatul. Se gîndea să-i scrie, cînd lumea se întoarse cu susul în jos.

Un Roger istovit, secătuit de puteri se întoarse acasă, ducînd trupul mutilat al lui Brian.

Elizabeth îl salută, dar el se uită la ea, în timp ce purta pe braţe, cu grijă, trupul neînsufleţit al lui Brian, urcă repede scările şi se încuie într-o cameră. Rămase acolo două zile, iar cînd ieşi avea ochii înfundaţi în orbite, încercănaţi.

– Familia Montgomery a făcut asta, zise el aspru, pe cînd trecea pe lîngă Elizabeth şi Alice.

Îl îngropară pe Brian în după-amiaza aceea, dar Roger nu apăru. Elizabeth plantă trandafiri pe mormînt şi vărsă lacrimi pentru cei doi fraţi ai ei.

Alice o urmărea fără milă pe Elizabeth, ţipînd că toţi cei din familia Montgomery ar trebui să moară pentru ce au făcut. Era fascinată de lămpi cu ulei încins şi le clătina mereu, ca o nebună. Îi zise că pruncul ei se va naşte cu semnul lui Satan şi va fi blestemat pe vecie.

Unul cîte unul, oaspeţii părăsiră castelul îndoliat şi oarecum ciudat, şi Elizabeth rămase singură cu cumnata ei.

În martie un mesager, purtînd semnele regelui, veni, aducînd o scrisoare.

Oamenilor trimişi de Elizabeth să-l caute le trebui ô

zi ca să-l găsească pe Roger – stătea singur într-o colibă de piatră a păstorilor. Arăta ca un schelet, cu obrajii supți, acoperiți de barbă, cu părul lung şi murdar, cu ochii sălbatici şi înfricoşători.

Citi în tăcere mesajul, de față cu Elizabeth, apoi îl aruncă în foc.

– Spune-i regelui că nu, zise el calm, înainte de a ieşi din cameră.

Elizabeth rămase cu gura căscată şi se întrebă ce mesaj o fi trimis regele. Cu tot calmul de care era în stare, le făcu semn să plece oamenilor regelui şi se aşeză să aştepte. Orice a refuzat Roger să facă, vor afla curînd, cînd regele va auzi de asta. Îşi puse mîna pe pîntecele rotund şi se întrebă dacă pruncul ei va trăi ca să fie numit bastard.

CAPITOLUL 14

Trecuseră şase zile de cînd mesagerul regelui venise şi plecase; Elizabeth era singură în grădină. Nu-l văzuse şi nu auzise de Roger de cîteva zile şi moartea lui Brian o făcuse pe Alice să înnebunească de tot. Nu pentru că i-ar fi păsat de Brian, ci pentru că un Montgomery îl omorîse. Elizabeth se gîndi cu ură la Raine.

O umbră trecu prin faţa ei şi ea îşi ţinu răsuflarea înainte de a-şi ridica privirea, spre ochii negri, adînci ai lui Miles Montgomery. El se uită la ea din cap pînă-n picioare, cu dispreţ, observă rochia de satin de culoarea fildeşului, pe care o purta, şiragul dublu de perle şi rubinul sîngeriu de pe broşă.

Elizabeth simţea că vrea să-l soarbă de drag ce-i era, că nu se mai sătura privindu-l. Avea cearcăne vineţii sub ochi şi slăbise. Cu siguranţă că nu se vindecase de tot după febră.

– Vino, zise el aspru.

Elizabeth nu ezită şi-l urmă prin grădină şi prin pădurea din jurul castelului. Domeniul trebuia să fie păzit, dar Miles se strecurase neobservat.

El nu-i vorbi şi nu se uită la ea şi ea nu-şi dădu seama că nu era în regulă ceva, decît cînd ajunseră la cei doi cai care-i aşteptau: el o ura. Se vedea asta pe trupul lui încordat, în ochii lui reci.

Ea se crispă cînd văzu caii.

– Unde mă duci?

El se întoarse spre ea.

– Regele ne-a poruncit să ne căsătorim. Fratele tău a refuzat să se supună. Dacă nesocotim porunca, fratele tău şi cu mine vom fi declarați trădători şi pămînturile ne vor fi luate. Privi spre rubinul ei. Nu trebuie să te temi. După căsătorie o să te împachetez prețiosului tău frate, dar nici ție nu ți-ar plăcea să ți se ia lucrurile care înseamnă atît de mult pentru tine.

El se îndepărtă de ea. Elizabeth încercă să încalece singură, dar nu putea din cauza fustei ei lungi şi pentru că tremura din tot corpul. Miles veni în spatele ei şi, atingînd-o cît mai puțin posibil, o ajută să se urce în şa.

Elizabeth era prea uluită, prea şocată pentru a se mai gîndi la ceva cînd porniră în grabă spre nord. Ochii îi ardeau în cap şi nu vedea decît coama calului fluturînd în vînt.

Se opriră după mai puțin de o oră, lîngă un sat minunat, la o căsuță drăguță din spatele unei biserici. Miles descălecă şi nu se uită la ea cum se chinuia să

se dea jos de pe cal.

Un preot le deschise uşa.

– Deci asta e încîntătoarea mireasă, Miles, zise el. Veniți încoace, ştiu cît de nerăbdători sînteți.

Miles o luă înainte, nebăgînd-o în seamă pe Elizabeth şi ea alergă în urma lui şi-l luă de braț. El se uită de la mîna ei la fața ei şi o făcu să-şi țină respirația. Îşi trase mîna.

– După ce se termină putem să stăm de vorbă? şopti ea.

– Dacă nu durează prea mult, zise el cu răceală. Fratele meu mă aşteaptă.

– Nu, spuse ea, încercînd să fie demnă. N-o să te rețin mult.

Spunînd acestea, îşi ridică poalele fustei şi o luă înaintea lui.

Căsătoria se sfîrşi în cîteva minute. Nu erau martori din familiile lor, numai cîțiva străini pe care îi cunoştea preotul. Răspunseseră rece, de parcă ar fi negociat un contract cu cereale.

Cînd preotul îi declară soț şi soție, Miles se întoarse spre ea şi ea nici nu îndrăzni să respire.

– Cred că putem sta de vorbă în sacristie, fu tot ce-i spuse el.

Cu bărbia ridicată, Elizabeth o luă înainte.

Cînd rămaseră singuri, el se sprijini într-o doară de perete.

– Acum poți să-mi spui ce doreşti.

Fu tentată să-i zică unde să-şi petreacă restul vieții, dar se calmă.

– Nu ştiam că regele a hotărît să ne căsătorim. Dacă aş fi ştiut n-aş fi refuzat. Aş face orice să se termine cu vrăjmăşia asta.

– Te culci chiar şi cu duşmanul tău? o tachină el.

Ea îşi încleştă fălcile.

– Roger a fost foarte supărat că Brian a murit.

Ochii ei aruncau flăcări. Miles îşi umflă nările.

– Poate n-ai auzit că Raine a supravieţuit otravei pe care i-a dat-o fratele tău.

– Otravă! icni ea. Acum de ce-l mai acuzi pe Roger?

– Nu pe Roger, zise Miles. Fratele tău Brian l-a otrăvit pe Raine.

– Ei bine, sînt sigură că Brian a plătit îndeajuns pentru asta. Am crezut că Raine e un bărbat voinic. I-a plăcut să-i audă oasele trosnind?

Ochii lui Miles se oţeliră.

– Văd că iar ai ascultat numai o parte a poveştii. A spus Roger că Raine l-a ucis pe Brian?

– Nu chiar, dar...

Miles îşi îndreptă spatele.

– Atunci întreabă-l. Minunatul tău frate îţi va spune adevărul despre cine l-a ucis pe Brian Chatworth. Acum, dacă nu mai ai de ce să mă acuzi, trebuie să plec.

– Stai! îi strigă ea. Te rog, povesteşte-mi. Cum se simte Sir Guy?

Ochii lui Miles se întunecară.

– De cînd naiba îţi pasă? De cînd ţii tu la altcineva în afară de fratele tău mîrşav? Guy era să moară din

cauza săgeților lui. Poate că fratele tău ar trebui să-şi mai pună la încercare iscusința de arcaş. Încă un centimetru şi l-ar fi nimerit pe Sir Guy drept în inimă!

– Şi Kit? şopti ea.

– Kit! zise Miles printre dinți. Kit a plîns trei zile după ce ai plecat, dar acum nici n-o mai lasă pe doica lui Philip să intre în camera lui. O cheamă Elizabeth.

– N-am vrut... începu ea. Îl iubesc pe Kit.

– Nu, Elizabeth, nu-l iubeşti. N-am însemnat nimic pentru tine. Ne-ai făcut să suferim pentru că te-am ținut împotriva voinței tale. La urma urmei, eşti o Chatworth.

Furia o făcu să izbucnească:

– Nu mai suport insinuările tale! Ce puteam să fac cînd fratele meu te amenința cu o spadă? Puteam să rămîn cu tine? Te-ar fi omorît! Nu înțelegi că am plecat cu el ca să-ți salvez viața pentru care îmi eşti atît de recunoscător?

– Şi vrei să cred asta? spuse el cu o voce gravă. Stai în fața mea purtînd şiraguri de perle şi un rubin care valorează mai mult decît toată averea mea şi îmi spui că ai plecat cu fratele tău că să mă salvezi pe mine? Crezi că sînt prost?

– Explică-mi tu, atunci, se răsti ea, ce-ar fi trebuit să fac?

Ochii lui se îngustară.

– Pretinzi că fratele tău te iubeşte atît de mult, aşa că ar fi trebuit să-i spui că vrei să rămîi cu mine.

Ea îşi dădu brațele în lături.

– O, da, asta ar fi mers. Fără îndoială că Roger

şi-ar fi băgat spada în teacă şi s-ar fi întors liniştit acasă. Firea lui Roger se aseamănă cu a ta. Şi, Montgomery, de unde ştiam eu că voiai să rămîn cu tine?

El tăcu o clipă.

– Dorinţele mele au fost clare întotdeauna. Am auzit că te-ai culcat cu mulţi bărbaţi în ultimul timp. Sînt sigur că n-o să te împiedice nici căsătoria, deşi copilul meu te va opri de la asta o vreme.

Foarte calmă, foarte încet, Elizabeth se apropie de el şi-l plesni peste faţă.

Capul lui Miles se răsuci într-o parte şi, cînd o privi, avea flăcări în ochi. Cu un gest rapid, violent, îi apucă amîndouă mîinile într-o mînă de-a lui şi o lipi de peretele de piatră. Buzele lui le striviră pe ale ei, cu lăcomie.

Elizabeth reacţionă cu toată intensitatea dorinţelor ei stăpînite atîta vreme şi, înfometată, se împinse în el.

Buzele lui lăsară o urmă de foc pe gîtul ei.

– Mă iubeşti, nu-i aşa, Elizabeth?

– Da, murmură ea.

– Cît de mult? şopti el atingîndu-i lobul urechii cu vîrful limbii.

– Miles, îngînă ea, te rog. Mîinile ei îi erau ţintuite deasupra capului, lipite de perete şi ea voia să-l îmbrăţişeze cu disperare. Te rog, repetă ea.

Brusc el se retrase şi-i dădu drumul la mîini.

– Cum e să fii refuzată? zise el rece, dar vena de la gît îi pulsa. Cum e să iubeşti pe cineva şi el să te respingă? Te-am implorat să rămîi cu mine, dar tu l-ai ales pe fratele tău. Acum, vezi dacă el poate să-ţi dea

ce-ți dorești. La revedere, Elizabeth... Montgomery.

Cu asta ieşi din cameră, închizînd uşa după el. Multă vreme Elizabeth fu prea vlăguită ca să se mişte, dar, în cele din urmă, reuşi să ajungă la un scaun şi să se aşeze.

Stătea acolo, ameţită, cînd intră preotul, vizibil agitat.

– Lordul Miles a trebuit să plece, dar o escortă vă aşteaptă afară. Şi v-a lăsat asta.

Cînd Elizabeth nu se mişcă, preotul îi luă mîna şi i-o strînse în jurul unui lucru rece şi greu.

– Ai timp, draga mea, oamenii vor aştepta.

După cîteva minute, Elizabeth îşi adună puterile şi se ridică în picioare. Obiectul din mîna ei căzu şi făcu zgomot pe podeaua de piatră. Îngenunchind, îl ridică. Era un inel greu de aur, destul de mic, pentru a-si încăpea pe deget, cu un smarald mare pe care erau încrustaţi leoparzii familiei Montgomery.

Vru să arunce inelul, dar şi-l puse pe deget, zîmbind resemnată şi ieşi din cameră, îndreptîndu-se spre oamenii care o aşteptau.

Roger o întîlni la o jumătate de milă de domeniul lor, cu o gardă înarmată, cu spadele trase. Ea îşi îndemnă calul înainte, ca să-i iasă în întîmpinare.

– Moarte tuturor Montgomery-lor! ţipă el.

Elizabeth apucă frîul calului lui, aproape smulgîndu-şi braţul din încheietură şi calul lui Roger se ridică în două picioare. Amîndoi îşi liniştiră animalele.

– De ce călăreşti cu oamenii lui Montgomery? urlă Roger.

– Pentru că eu sînt o Montgomery, țipă ea.

Această afirmație îl năuci.

– Cum ai îndrăznit să nu-mi spui că regele a poruncit să mă mărit cu Miles? îi strigă ea. Ce alte minciuni mi-ai mai turnat? Cine l-a ucis pe fratele meu Brian?

Roger se înroşi de furie.

– Un Montgomery... începu el.

– Nu! Vreau adevărul!

Roger se uită la oamenii din spatele ei, de parcă ar fi vrut să-i măcelărească.

– Sau îmi spui adevărul aici şi acum, sau plec cu ei în Scoția. Tocmai m-am măritat cu un Montgomery şi copilul meu are dreptul să fie crescut de unul de-ai lor.

Roger respira greu, gîfîind.

– Eu l-am omorît pe Brian, țipă el, apoi se linişti. Mi-am ucis propriul frate. Asta voiai să auzi?

Elizabeth se aştepta la orice răspuns în afară de ăsta şi se simți dezarmată.

– Hai acasă, Roger, şi o să stăm de vorbă.

Cînd rămaseră singuri în solar, Elizabeth îi ceru să-i povestească totul despre duşmănia dintre familiile Chatworth şi Montgomery. Nu era uşor să asculți şi lui Roger îi era şi mai greu să descrie obiectiv faptele. Viziunea lui Roger asupra evenimentelor era alterată de emoțiile sale.

În Scoția, descoperise că avea şansa să se însoare cu Bronwyn MacArran, care ar fi fost o partidă excelentă pentru el. Îi spusese cîteva minciuni ca să pară mai prezentabil în fața ei, dar ce însemnau cîteva

neadevăruri cînd făceai curte cuiva? Îl făcuse chiar pe Stephen Montgomery să se lupte pentru ea, dar Stephen cîştigase atît de repede, încît Roger se înfuriase şi-l atacase pe la spate. Umilința fusese prea greu de îndurat. Le răpise pe Bronwyn şi pe Mary doar ca să le dovedească Montgomery-lor că e o putere de care trebuie să țină seama. Nu voia să le facă femeilor nici un rău.

– Dar i-ai făcut rău lui Mary, zise Elizabeth, mînioasă.

– Brian voia să se însoare cu ea! se apără Roger. După tot ce îndurasem din partea familiei Montgomery, Brian voia să se însoare cu sora lor bătrînă, urîtă şi nesărată. Îți închipui cum ar fi rîs toată lumea de familia Chatworth?

– Mîndria ta mă scîrbeşte. Brian e mort, în loc să fie însurat. Ai obținut ce-ai vrut?

– Nu, şopti el.

– Nici eu. Se aşează. Roger, vreau să mă asculți şi să iei aminte la ce-ți spun. Duşmănia dintre familii s-a sfîrşit. Numele meu este acum Montgomery şi copilul meu va fi un Montgomery. Vreau ca lupta să înceteze.

– Dacă încearcă din nou să te ia... începu Roger.

– Să mă ia!

Se ridică atît de repede în picioare, încît răsturnă şi scaunul.

– În dimineața asta l-am implorat pe Miles Montgomery să mă ia cu el, dar a refuzat. Şi nu-l învinuiesc. Familia lui a pierdut pe cineva drag din cauza ta şi totuşi ei nu te-au omorît, aşa cum ar fi trebuit s-o facă.

Tu l-ai ucis pe Brian! strigă ea. Tu ai început această luptă şi, martor mi-e Dumnezeu, dacă te mai uiți vreodată pieziş la un Montgomery, eu te voi ucide cu spada.

Zicînd acestea, ieşi din cameră, împiedicîndu-se de Alice, care, ca de obicei, trăgea cu urechea.

Abia după trei zile furia lui Elizabeth se potoli şi ea putu să se gîndească în linişte. Se hotărî să se bucure de ceea ce are, dar trebuia să acționeze pentru asta. Nu voia ca pruncul ei să crească aşa cum crescuse ea. Probabil că nu va trăi cu Miles, aşa că numai Roger putea să joace rolul de tată pentru copilul ei.

Îl găsi pe Roger stînd mohorît lîngă cămin şi, dacă ar fi fost bărbat, l-ar fi sculat de pe scaun şi i-ar fi tras un picior în spate.

– Roger, spuse ea cu o voce mieroasă, n-am observat pînă acum, dar`ai cam început să faci burtă.

El îşi duse mîna surprins la pîntecele lui plat.

Elizabeth îşi reținu un zîmbet. Roger era un bărbat chipeş şi era obişnuit ca femeile să-l remarce.

– La vîrsta ta, continuă ea, bărbații se îngraşă şi muşchii nu mai sînt atît de puternici.

– Nu sînt atît de bătrîn, zise el, ridicîndu-se şi sugîndu-şi burta.

– Ăsta era unul din lucrurile care-mi plăceau la scoțieni. Bărbații erau întotdeauna în formă.

– Ce vrei să spui, Elizabeth?

– Încerc să te fac să nu-ți mai plîngi singur de milă. Brian e mort şi chiar dacă te îmbeți în fiecare seară,

pînă la sfîrşitul zilelor tale, tot n-o să-l poţi aduce înapoi. Acum du-te şi adună-ţi cavalerii ăia leneşi şi pune-i la treabă.

Ochii lui sclipiră a rîs.

– Poate că am într-adevăr nevoie de exerciţiu, zise el şi ieşi din cameră.

Peste şase săptămîni, Elizabeth născu un băiat voinic, sănătos, pe care-l botează Nicholas Roger. Copilul moştenise pometii proeminenţi ai lui Gavin Montgomery. Roger avea grijă de copil de parcă era al lui.

Cînd ieşi din lăuzie, Elizabeth încercă să-i creeze un cămin micului Nicholas. Primul lucru pe care îl făcu fu să pună o gardă permanentă lîngă băiat, pentru că Alice părea să creadă că era copilul lui Judith şi al lui Gavin şi Elizabeth nu avea încredere în femeia nebună.

Nicholas nu împlinise o lună, cînd sosi prima scrisoare de la Judith Montgomery. Era o scrisoare reţinută, în care întreba de copil şi-i spunea că regretă că n-o cunoscuse, dar Bronwyn o lăudase din toată inima. Nu pomenea nimic de Miles.

Imediat, Elizabeth îi răspunse, vorbindu-i entuziasmată despre micul Nick, spunîndu-i că semăna cu Gavin şi întrebînd-o dacă avea să-i dea nişte sfaturi, ca pentru o tînără mamă.

Judith îi trimisese un cufăr cu lucruri pentru copil, foarte frumoase, care îi rămăseseră mici fiului ei, acum în vîrstă de zece luni.

Mîndră, Elizabeth îi arătase hăinuţele lui Roger şi

zise că a început să corespondeze cu Judith Montgomery. Roger, obosit de antrenament, nu-i spusese nimic, dar Alice îi răspunsese violent, dar nimeni n-o băgă în seamă.

Doar în a cincea scrisoare Judith pomenise de Miles şi atunci în trecere. Miles era cu Raine, amîndoi fără soţiile lor şi amîndoi nefericiţi. Săptămîna aceea, Elizabeth se simţi minunat. Rîse cu Nick şi-i povesti despre tatăl lui şi despre fratele lui vitreg, Kit!

În septembrie, Elizabeth îi trimise lui Judith răsaduri pentru grădină şi strecură şi o tunică pe care i-o făcuse lui Kit. Judith îi scrise că Kit adora tunica, în care arăta foarte matur, dar şi el şi Miles credeau că Judith o făcuse, ceea ce îl făcea pe Gavin să rîdă, pentru că Judith era întotdeauna prea ocupată şi nu avea răbdare să coasă.

Chiar după Crăciun, Judith îi trimise o scrisoare lungă şi serioasă. Raine şi soţia lui se împăcaseră şi Miles venise să-i viziteze, înainte de a se întoarce la domeniile lui. Judith rămăsese uimită de cît de mult se schimbase Miles. Întotdeauna fusese un singuratic, dar acum nu mai vorbea aproape deloc. Şi, cel mai rău dintre toate, părea că dragostea lui pentru femei dispăruse. Femeile erau încă atrase de el, dar el le privea neîncrezător şi fără cel mai mic interes. Judith încercase să stea de vorbă cu el, dar el îi spusese:

– Sînt un om însurat, ai uitat? Soţul şi soţia trebuie să fie credincioşi unul altuia.

Cu asta plecase rîzînd. Judith o rugase pe Elizabeth să-l ierte pe Miles şi o prevenea, de asemenea,

că toți bărbații Montgomery erau nebuni de gelozie.

Elizabeth îi răspunse cu o scrisoare lungă, lungă, în care își arăta furia. Miles era singurul bărbat care o atinsese vreodată; ea îl implorase să o ia cu el cînd se căsătoriseră, dar el refuzase. Îi spuse cum a plecat cu Roger, numai pentru a-i salva viața lui Miles. Pe pagini întregi, îi mărturisi că fusese o proastă să îl creadă pe fratele ei orbește, dar Miles era cel care o ținea la depărtare, nu ea pe el.

Îndată ce Elizabeth terminase scrisoarea, ar fi vrut să n-o fi scris. De fapt, n-o întîlnise niciodată pe Judith Montgomery. Dacă o părticică cît de mică din ce credea Alice despre ea era adevărat, Judith era un monstru. Ar putea să distrugă relația ei cu Miles.

Înainte cu o lună ca răspunsul la scrisoare să ajungă la ea, Elizabeth era să înnebunească. Roger o tot întreba ce nu e în regulă.

Alice făcu mai mult decît atît, se strecură în camera ei, găsi scrisorile lui Judith, și le citi, povestindu-i-le apoi și lui Roger în cele mai mici amănunte. Cînd Roger o ignoră, Alice făcu o criză de nervi care dură aproape toată ziua.

Răspunsul lui Judith era scurt. Miles își va așeza tabăra la douăzeci de mile de domeniul Chatworth pe 16 februarie, chiar lîngă satul Westermore. Sir Guy dorea să o ajute pe Elizabeth pe cît îi stătea în putere.

Elizabeth dormi cu scrisoarea sub pernă, o avea tot timpul cu ea și, în cele din urmă, o ascunse după o piatră din cămin. Cîteva zile parcă pluti, apoi reveni cu picioarele pe pămînt. De ce și-ar închipui că Miles o va

dori din nou? Ce-ar putea ea să facă s-o dorească din nou?

– Tu eşti a mea, Elizabeth, îi spusese el. Mi-ai fost dăruită.

Începu să se gîndească la un plan. Nu, nu putea. Chicoti. N-ar avea curajul. Dacă i-ar fi din nou „dăruită" lui Miles?

În timp ce Elizabeth era în solar, imaginîndu-şi scene încîntătoare, pasionante, Alice era în camera ei, cotrobăind peste tot. Cînd găsi ultima scrisoare a lui Judith, i-o arătă lui Roger, dar de data asta el o luă în seamă. În următoarele zile, trei persoane din casa Chatworth îşi făceau planuri – şi fiecare era în contradicție cu celelalte.

CAPITOLUL 15

– Nu voi face aşa ceva! zise Sir Guy, uitîndu-se la Elizabeth. Vocea lui era gravă, dar parcă ar fi ţipat.

– Dar Judith spunea că vrei să mă ajuţi.

Sir Guy îşi îndreptă trupul lui uriaş. Cicatricea de pe faţă i se înroşise violent.

– *Lady* Judith – sublinie el cuvîntul – n-avea idee că îmi vei cere ceva atît de neruşinat. Cum poţi să te gîndeşti la aşa ceva? spuse el, jenat.

Elizabeth se întoarse şi lovi cu piciorul covorul de pe jos. I se păruse o idee foarte bună: îl va face pe Sir Guy să o ducă la Miles, goală, înfăşurată într-un covor. Poate că, dacă scena se repetă, el va rîde şi o va ierta. Dar Sir Guy nu era de acord cu ea.

– Atunci ce să fac? întrebă ea serioasă. Ştiu că n-o să vrea să mă vadă, dacă i-o cer direct.

– Lady Alyx şi-a trimis fiica la lordul Raine şi copilul a fost ca o solie.

– O, nu! Nu-l voi lăsa pe Miles să pună mîna pe Nick. Miles i-ar lua o altă doică şi ar adăuga copilul la colecția lui. Nu i-aş mai vedea niciodată, nici pe Miles, nici pe Nick.

Se rezemă de un copac şi încercă să se gîndească. Dacă ar aranja să se întîlnească cu Miles, era sigură că el n-ar asculta-o. Avea o singură şansă adevărată: să-l facă s-o dorească foarte mult şi atunci el nu s-ar mai abține. Poate că ar putea să-i vorbească, după ce vor face dragoste.

În timp ce se gîndea, se juca cu pelerina ei neagră, lungă, un lucru încîntător, de catifea tivită cu blană de nevăstuică neagră. O acoperea din cap pînă în picioare. Ochii îi luciră, cînd îl privi pe Sir Guy.

– Poți să aranjezi să fiu o vreme singură cu Miles? Nu în cortul lui, ci în pădure. Şi vreau să spun: *singuri!* Fără îndoială că-şi va chema gărzile, dar vreau să nu vină nimeni.

– Nu-mi place ideea, zise Sir Guy încăpățînat. Dacă se iveşte un pericol real?

– Adevărat, îi răspunse ea ironic, pot să-l trîntesc la pămînt şi să-i pun un cuțit la gît.

Sir Guy ridică din sprînceană şi îşi mută vizibil greutatea pe piciorul la care-l rănise Elizabeth.

Elizabeth surîse.

– Te rog, Guy. N-am mai rănit un bărbat de multă vreme. Miles e soțul meu şi îl iubesc şi vreau să încerc să-l fac din nou să mă iubească.

– Cred că lordul Miles nu numai că vă iubeşte, ci e

obsedat de dumneavoastră, dar i-ați rănit mîndria. Nici o femeie nu i-a făcut probleme pînă acum.

– Nu-mi cer scuze că am plecat din Scoția cu Roger. Atunci asta trebuia să fac. Acum, o să aranjezi să rămîn singură cu soțul meu?

Sir Guy ezită înainte de a da din cap.

– Fără îndoială că voi regreta lucrul ăsta.

Elizabeth îi zîmbi încîntată, radiind de bucurie.

– O să te fac naşul următorului nostru copil.

Sir Guy pufni.

– Într-o oră lordul Miles va fi aici. Aveți o oră numai voi doi.

– Apoi ne vei găsi într-o situație stînjenitoare, îi zise ea direct. Vreau să-mi seduc soțul. Lasă-ne singuri cel puțin trei ore.

– Nu te porți ca o doamnă, Elizabeth Montgomery, îi spuse el. Dar ochii îi zîmbeau ghiduş.

– Şi nici nu am pic de mîndrie, îl aprobă ea. Acum du-te şi eu mă voi pregăti.

Cînd rămase singură Elizabeth îşi mai pierdu din curaj. Poate că asta era unica ei şansă de a-şi recîştiga soțul şi se rugă ca totul să iasă bine. Cu mîinile tremurîndu-i, începu să-şi descheie rochia. Spera că îl cunoaşte pe Miles destul de bine ca să ştie că putea să reziste la argumentele ei, dar fizic putea să-i reziste?

Îşi ascunse hainele sub frunze şi, goală, se înfăşură în pelerina care o acoperea. Era foarte elegantă. Cînd fu gata, se aşeză pe o buturugă şi aşteptă.

Cînd auzi pe cineva venind spre ea, înțepeni, recunoscînd pasul lui Miles – repede, uşor, hotărît. Se ridică să-l întîmpine.

La început el o privi cu drag, cu dor, apoi ochii i se întunecară şi se uită rece la ea.

– M-ai confundat cu fratele tău? o întrebă el.

– Miles, am aranjat această întîlnire ca să te întreb dacă putem să trăim împreună, ca soț şi soție.

– Toți trei?

– Da. Zîmbi. Noi doi şi fiul nostru, Nicholas.

– Înțeleg. Şi mă rog ce va face fratele tău fără sora lui pentru care a fost în stare să ucidă de atîtea ori?

Ea se apropie de el.

– A trecut mult timp de cînd nu ne-am văzut şi cred că ai avut vreme să-ți învingi gelozia.

– Nu sînt gelos! se răsti el. Ai avut de ales şi ai ales. Acum o să te escorteze cineva înapoi la fratele tău. Gărzi!

O umbră de uimire trecu pe fața lui cînd nu se arătă nimeni la chemarea lui, dar, înainte de a putea spune ceva, Elizabeth îşi desfăcu pelerina, dînd la iveală trupul ei gol. Miles rămase cu gura căscată şi icni scurt.

Elizabeth lăsă pelerina să o înfăşoare, dezvelindu-se doar de la mijloc în jos, ca atunci cînd îl întîlnise pentru prima oară şi purtase o piele de vulpe. Agilă, ca un vînător, veni lîngă el şi îi cuprinse gîtul cu mîinile.

Involuntar, mîna lui îi atinse pielea ca de satin a coapsei.

– Trebuie să te implor, Miles? şopti ea, privindu-i buzele. Am greşit de multe ori. Nu mai am pic de mîndrie. Te iubesc şi vreau să trăiesc cu tine. Vreau să am mai mulţi copii.

Încet, buzele lui Miles se apropiară de ale ei. Se vedea că se chinuie din toate puterile să-i reziste.

– Elizabeth, şopti el şi îi atinse uşor buzele.

Flăcări îndelung stăpînite se aprinseră între ei. Braţul lui Miles se strecură sub pelerină şi o lipi de el, ridicînd-o de la pămînt, sărutînd-o şi mai tare.

Buzele lui îi atingeau faţa, de parcă ar fi vrut să o rănească.

– Mi-a fost dor de tine. O, Doamne, uneori am crezut că o să înnebunesc.

– Eu cred c-am înnebunit deja, răspunse ea rîzînd şi plîngînd în acelaşi timp. De ce nu ţi-ai dat seama că numai pe tine te iubesc? Nu am îngăduit nimănui să mă atingă.

El îi şterse lacrimile cu buzele.

– Am auzit că John Bascum are patru semne pe cap, acolo unde l-ai lovit.

Ea îl sărută şi-l făcu să tacă. Fără să observe, dădeau să se întindă pe jos, Elizabeth îşi îngropase degetele în nasturii veşmintelor lui, în timp ce mîinile lui lacome îi mîngîiau avide trupul.

– la mîna de pe ea! se auzi o voce gravă de deasupra lor.

Le trebui o clipă să înțeleagă cine vorbea.

Roger Chatworth stătea cu spada trasă spre Miles. Miles o privi încruntat pe Elizabeth şi se ridică.

– E a ta, îi spuse el lui Roger, respirînd greu.

– Să te ia naiba, Roger! țipă Elizabeth la fratele ei, luînd un pumn de pietre şi aruncîndu-le spre el. Nu poți să nu te bagi în viața mea, măcar o dată? Lasă spada jos înainte să răneşti pe cineva.

– Voi răni un Montgomery dacă...

– Încearcă, rînji Miles, trăgîndu-şi spada.

– Nu! țipă Elizabeth, sărind între cei doi bărbați, cu fața spre fratele ei. Roger, lasă-mă să-ți explic! Miles este soțul meu şi mă voi duce acasă cu el, asta dacă el mă va mai lua după ce ți-ai bătut joc de amîndoi.

– Ce mai soț, rînji Roger. Nu te-a văzut luni de zile, nici măcar nu-şi cunoaşte propriul fiu. Asta e ceea ce vrei, Elizabeth? Renunți la căminul pe care ți l-am oferit eu, pentru un om căruia nu-i pasă de tine? Cu cîte femei te-ai mai culcat după Elizabeth, Montgomery?

– Cu mai multe decît vei putea tu să ai toată viața ta, îi replică Miles calm.

Elizabeth se apropie de Miles cînd Roger dădu să-l rănească,

– Dacă aş avea destulă minte, v-aş spune să vă duceți naibii amîndoi! zise ea.

– Lasă-mă să te scap de el, spuse Roger, dar cînd îi atinse pelerina cu vîrful spadei, se opri. Nu mai ai ruşine? L-ai întîmpinat pe bărbatul ăsta... aşa?

– Roger, eşti un prostănac care înţelege numai ce vrea el.

Într-o învolburare de catifea, se întoarse spre Miles, se ridică pe vîrfuri şi-şi puse buzele pe buzele lui. Miles începea să înţeleagă că de data asta Elizabeth îl alegea pe el, nu pe fratele ei. O strînse într-o îmbrăţişare puternică şi o sărută cu patimă.

Roger tremura de furie şi nu-l văzuse pe cel care se strecura în spatele lui. Nici nu auzise bîta şuierînd prin aer şi izbindu-l în cap. Căzu fără zgomot la pămînt. Miles şi Elizabeth n-ar fi auzit nici un copac prăbuşindu-se , dar ceva îi atrase atenţia lui Elizabeth. O bîtă ţintea capul lui Miles. Îl împinse spre stînga şi bîta o lovi pe ea, nu pe el.

Miles nu-şi dădu seama imediat ce-o făcuse pe Elizabeth să se clatine. Ţinînd-o cu o mînă, se întoarse, dar nu putu evita lovitura.

Trei bărbaţi murdari, zdrenţăroşi, stăteau şi se uitau la cei doi bărbaţi şi la femeia din faţa lor.

– Care dintre ei e Montgomery? întrebă unul din ei.

– De unde vrei să ştiu?

– Deci pe care-l luăm?

– Îi luăm pe amîndoi! zise al treilea.

– Şi cu căţeaua asta ce facem? întrebă unul, dînd la o parte cu capătul ciomagului pelerina lui Elizabeth.

– O luăm şi pe ea. Femeia Chatworth a spus că poate fi şi o femeie şi să scăpăm şi de ea. O s-o fac să

plătească pentru toți. Acum, dezbracă-l pe ăla, cît mă ocup eu de ăsta.

Al treilea îi tăie o şuviță blondă de păr lui Elizabeth şi o bagă în buzunar.

– Haide, grăbiți-vă. Căruta nu ne aşteaptă toată ziua.

Cînd Elizabeth se trezi, durerea puternică, istovitoare pe care o simțea la cap o făcea să-şi dorească să nu se fi trezit. Părea că se mişcă şi pămîntul pe care zăcea. Încercase să se ridice, dar căzu pe spate şi se lovi cu capul de lemn, nu de pămînt.

– Linişte, iubire, se auzi vocea lui Miles, din spate.

Ea se întoarse şi privi în ochii adînci ai lui Miles. El nu avea nimic pe el, decît pînza din jurul şoldurilor, avea mîinile la spate, răsucite, şi gleznele îi erau legate. Lîngă el, sforăind, era Roger. Şi el era legat.

I se limpezi mintea şi-şi dădu seama că ea însăşi era legată.

– Unde sîntem? şopti ea, încercînd să nu arate că îi e frică.

Vocea lui Miles era puternică, gravă, mîngîietoare.

– Sîntem în cala unei corăbii şi cred că ne îndreptăm spre Franța.

– Dar cine...? De ce? bolborosi ea.

– Poate fratele tău ştie, zise Miles abrupt. Acum trebuie să ne dezlegăm. O să mă rostogolesc pînă la tine şi o să-ți desfac legăturile cu dinții, apoi mă dezlegi tu.

Elizabeth dădu din cap, încercînd să fie calmă. Dacă Roger ar avea vreo legătură cu capturarea lor n-ar fi aici, îşi spuse ea. Cînd avu mîinile libere, oftă uşurată, se întoarse spre Miles şi, în loc să-i dezlege mîinile, îşi desfăcu pelerina şi-şi lipi trupul ei gol de al lui, sărutîndu-l.

– Te-ai gîndit la mine? şopti ea lîngă buzele lui.

– Tot timpul.

Nerăbdător, el se aplecă s-o sărute din nou. Rîzînd, ea îl împinse într-o parte.

– Nu ar trebui să te dezleg?

– Părţile corpului meu care au nevoie de libertate, o au, zise el, apropiindu-şi coapsele de ale ei.

Elizabeth îl apucă de umeri şi îşi lipi gura de gura lui.

Gemetele puternice ale lui Roger, care-şi revenea, o făcură să se dezlipească de el.

– Dacă nu l-aş fi urît deja pe fratele tău, acum aş începe să-l urăsc, zise Miles cu ciudă, în timp ce Elizabeth se ridică în fund, se aplecă şi începu să-i desfacă sforile de la mîini.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Roger. Încercă să se ridice, căzu la loc şi în cele din urmă reuşi să stea. Ce-ai mai făcut de data asta, Montgomery?

Miles nu răspunse la provocare, ci îşi frecă încheieturile mîinilor, în timp ce Elizabeth se ocupa de legăturile ei de la picioare. Miles începu să-şi dezlege şi el gleznele şi Roger izbucni din nou.

– Voi doi aţi plănuit să vă eliberaţi şi să mă lăsaţi

pe mine aici? Elizabeth, cum poți uita...

– Taci, Roger, spuse Elizabeth. Deja ai făcut destul rău. Ai idee unde ne duce corabia asta?

– Întreabă-l pe iubitul tău. Sînt sigur că el a plănuit asta.

Miles nu se obosi să-i răspundă, ci se întoarse spre Elizabeth.

– Vreau să știu dacă îmi eşti credincioasă pentru moment. Dacă cineva deschide tambuchiul, eu îl voi doborî şi tu îl legi cu frînghiile. Pot să am încredere în tine?

– Chiar dacă nu crezi, eu ți-am fost întotdeauna credincioasă, zise Elizabeth cu răceală.

– Ați încercat să le cereți să ne elibereze? întrebă Roger. Oferiți-le bani.

– Şi o să-ți goleşti buzunarele ca să le dai? îl întrebă Miles, privind spre bucata îngustă de pînză pe care o purta Roger.

Nimeni nu mai spuse nimic; tambuchiul se deschise şi un picior apăru pe scară.

– Jos! comandă Miles, şi Roger şi Elizabeth se lăsară pe podeaua de lemn, prefăcîndu-se că dorm. Miles se furişă tăcut pînă la capătul scării.

Marinarul se aplecă, păru satisfăcut de tăcerea celor doi prizonieri şi mai făcu un pas. În clipa cînd îşi dădu seama că unul din prizonieri lipsea, Miles îl apucă de spinare şi-l făcu să se rostogolească pe jos. Nu se auzi decît un zgomot înfundat, care se pierdu în scîrțîitul şi trosnetul corabiei.

Roger nu pierdu vremea şi ridică de păr capul marinarului.

– Nu se va trezi curînd.

Miles îl dezbrăca de haine.

– Şi vreți să mă lăsați aici, în timp ce voi luați hainele şi plecați? îi întrebă Roger. Nu voi sta la mila unui Montgomery.

– Ba da! şuieră Elizabeth. Roger, m-am săturat de neîncrederea ta! Tu ai fost cauza neînțelegerilor dintre familia Montgomery şi familia Chatworth şi acum, dacă vrei să ieşim de aici, trebuie să înveți să cooperezi. Ce putem face, Miles?

Miles o privea în timp ce se chinuia să se îmbrace cu hainele prea mici. Adesea marinarii erau aleşi pentru statura lor, scunzi, ca să se poată mişca mai uşor în interiorul corabiei.

– Mă întorc de îndată ce aflu ceva.

Spunînd acestea, se urcă pe scară şi dispăru.

Elizabeth şi Roger îl legară şi-i puseră un căluş marinarului inconştient şi-l lăsară într-un colț.

– Întotdeauna vei fi de partea lui? o întrebă Roger, morocănos.

Elizabeth se sprijini de peretele vasului. O durea capul şi îi venea rău din cauza mişcării corabiei.

– Ar trebui să-i cer iertare soțului meu pentru multe lucruri. Poate că Miles are dreptate, poate că aş fi putut să fac ceva în ziua în care ai venit şi ne-ai găsit în colibă. Tu n-ai fost niciodată o persoană cu care să te înțelegi uşor, dar ar fi trebuit să încerc măcar.

– Mă insulți! Întotdeauna am fost bun cu tine.

– Nu, întotdeauna ai profitat de cît bine mi-ai făcut. Acum, ascultă-mă. Oricum am nimerit aici, trebuie să ieşim. Trebuie să cooperezi.

– Cu un Montgomery?

– Cu doi Montgomery! se răsti ea.

Roger tăcu o clipă.

– Alice, murmură el. Ea mi-a adus scrisoarea de la soția lui Gavin. Ştia unde te întîlneşti cu...

– Soțul, adăugă Elizabeth. O, Roger! gemu ea. Nicholas! E singur cu Alice. Trebuie să ne întoarcem la fiul meu.

Roger îi puse o mînă pe braț.

– Copilul e păzit şi gărzile au ordin să n-o lase pe Alice lîngă el. Nu mă vor trăda.

– Dar ce se va întîmpla cu el dacă nu ne întoarcem?

– Fără îndoială că familia Montgomery îl va lua în grija ei.

Privirile lor se întîlniră şi Roger îşi dădu seama, peste o clipă, de ce spusese. Era cît pe ce să recunoască faptul, că nu avusese dreptate cînd îi acuzase pe cei din familia Montgomery. Poate că miile de cuvinte ale lui Elizabeth îl influențaseră.

Se întoarseră, ținîndu-şi respirația cînd tambuchiul se deschise şi se liniştiră cînd îl văzură pe Miles.

Elizabeth alergă spre el, îl luă de gît, aproape dărîmîndu-i lucrurile pe care le ținea în mînă.

– Credem că Alice e cea care a aranjat totul. O, dragul meu Miles, eşti rănit?

Miles o privi neîncrezător.

– Treci repede de la o stare la alta. Nu, n-am avut probleme. Am adus mîncare şi haine.

Îi aruncă lui Roger o bucată de pîine tare şi-i dădu o grămadă de haine lui Elizabeth.

După ce privi spre marinarul legat, cu căluş în gură, cu ochii măriți de frică, Miles se aşeză lîngă Roger şi lîngă Elizabeth.

În afară de pîine, mai era carne uscată şi grog, care avea un gust îngrozitor şi pe care Elizabeth îl scuipă.

– Ce-ai văzut? îl întrebă Roger.

Miles înțelese că Roger trecea peste mîndria lui, ca să întrebe asta.

– E o corabie veche, gata să se scufunde şi e condusă de un echipaj care e în mare parte beat sau pe moarte. Chiar dacă ştiu că sîntem prizonieri, nu-i interesează.

– Par exact tipul de oameni pe care i-ar cunoaşte Alice, zise Elizabeth cu dezgust. Ne îndreptăm spre Franța, cum ai crezut?

– Da. Am recunoscut linia coastei. Cînd se întunecă, o să ne strecurăm afară, luăm o barcă şi ne ducem la țărm. Nu vreau să riscăm o petrecere de bun venit cînd acostează vasul.

Privi spre Roger şi el îl aprobă.

– Şi cum ne întoarcem în Anglia? îl întrebă Elizabeth mestecînd.

– Am rude la patru zile călare de la țărm. Dacă ajungem la ei, vom fi în siguranță.

– Dar nu avem mîncare sau cai pentru această

călătorie, spuse Roger, bînd cu sete din poşirca îngrozitoare.

– Poate vom reuşi să ne descurcăm, zise Miles încet, luînd cana. Accentuase uşor cuvîntul „vom".

– Da, poate vom reuşi, răspunse Roger, la fel de încet.

Mîncară în tăcere şi, cînd terminară, Roger şi Elizabeth se îmbrăcară în hainele marinăreşti. Cămaşa dungată de pînză se mula pe sînii lui Elizabeth şi ea fu mulţumită să vadă o sclipire în ochii lui Miles. Se convinsese deja că, chiar dacă mai era supărat pe ea, încă o dorea – şi nu-i spusese el că se gîndise la ea „tot timpul"?

Cînd se întunecă şi mai mult în încăperea urît mirositoare, Miles se strecură din nou pe scară şi de data asta se întoarse după mult timp, cu mîna goală.

– Am încărcat barca cu toată mîncarea pe care am putut s-o găsesc. Privi spre Roger. Trebuie să am încredere în tine să-mi aperi spatele. Elizabeth va sta între noi.

Roger, ca şi Miles, era prea înalt pentru hainele acelea. Miles putea să treacă drept marinar în veşmintele nepotrivite, cu o barbă neagră de o zi pe obraji, cu ochii sălbatici, fioroşi, dar Roger nu putea. Trupul lui vînjos rupsese cusăturile cămăşii şi figura lui de aristocrat blond nu putea fi confundată cu a unui om al mării. Iar Elizabeth, în hainele mulate pe corp, nici atît. Trăsăturile ei erau prea delicate ca să semene cu ale unui bărbat.

Sub ochii speriaţi ai marinarului legat, care se

făcuse una cu podeaua, îşi făcură drum în sus, pe scară. Miles era mai în faţă cu cîţiva paşi, cu un cuţit în mînă. Era singura armă cu care se întorsese şi nu le spusese cum pusese mîna pe ea.

Aerul rece al nopţii o făcuse pe Elizabeth să-şi dea seama cît de îngrozitoare fusese captivitatea şi capul începu să i se limpezească, fiind înviorată de briză. Miles o luă de braţ şi-i dădu un ghiont, iar ea îşi îndreptă atenţia spre ce aveau de făcut.

Erau trei oameni pe punte: unul la cîrmă, doi plimbîndu-se pe punte, în partea cealaltă a vasului.

Miles se lăsă în jos şi dispăru într-o grămadă de frînghii şi imediat Roger şi Elizabeth îi urmară exemplul. Ghemuindu-se pînă cînd începură să-i doară picioarele, se tîrîră de-a lungul parapetului, încet, cu grijă să nu facă zgomot.

Cînd Miles se opri, făcu un semn cu mîna şi Roger păru că înţelege. Alunecă peste bord şi Elizabeth îşi ţinu răsuflarea, aşteptîndu-se să audă zgomotul făcut de căderea lui în apă, dar nu auzi nimic. În clipa următoare, Miles îi făcu şi ei semn. Fără să se gîndească, îşi trecu un picior peste bord şi îl urmă. Roger o prinse şi o ajută să coboare încet în barcă.

Inima îi bătea cu putere, privindu-i pe Roger şi pe Miles, care îl ajuta de sus, cum începură să coboare barca pe lîngă corabie. Muşchii lui Roger se încordau de efort, nu o lăsa să cadă şi să lovească apa cu zgomot. Elizabeth dădu să-l ajute, dar Roger o dădu deoparte nerăbdător. Se întoarse la locul ei şi piciorul i se agăţă de ceva. Îşi înăbuşi un ţipăt cînd văzu o mînă

lîngă piciorul ei – mîna unui marinar mort.

Deodată, barca se clătină şi-l auzi pe Roger ţinîndu-şi respiraţia în timp ce se lupta să controleze barca. Pentru un motiv oarecare Miles dăduse brusc drumul frînghiilor de deasupra. Roger reuşi să aşeze barca pe apă cu un clipocit. Se trase înapoi şi privi în sus, spre corabie.

Miles nu se vedea nicăieri şi pentru o clipă Elizabeth intră în panică. Cît de adîncă era ura lui Roger? Putea ea să i se împotrivească, dacă el se hotăra să-l lase pe Miles în urmă?

Dar Roger stătea în picioare în barcă, privind în sus, cu picioarele depărtate, echilibrînd barca.

Elizabeth era cît pe ce să izbucnească în plîns, îngrijorată, cînd Miles se uită peste bord, văzu unde era Roger şi, în clipa următoare, aruncă un corp în braţele lui. Roger părea că asta aştepta şi nu căzu cînd corpul îl lovi. După cîteva secunde, Miles coborî repede pe frînghie şi ajunse pe jumătate în barcă, iar Roger împinse barca şi începu să vîslească. Miles aruncă trupul celui de-al doilea marinar lîngă primul, luă cealaltă vîslă şi-l ajută pe Roger.

Elizabeth nu rosti nici un cuvînt; îi privea cum vîsleau amîndoi şi barca aluneca în noapte.

CAPITOLUL 16

– Hai să scăpăm de ei, fură primele cuvinte rostite, după o oră de tăcere.

Miles dădu din cap aprobator şi continuă să vîslească, în timp ce Roger aruncă cele două trupuri în apă.

Roger se întoarse la vîslă.

– Va trebui să ne facem rost şi de alte haine. Ceva obişnuit, să nu trezim suspiciuni.

– De ce? întrebă Elizabeth. Crezi că marinarii vor încerca să ne găsească?

Roger şi Miles schimbară o privire între ei şi Elizabeth se simți în plus.

– Dacă se află că sîntem din familiile Chatworth sau Montgomery, începu Roger, cu răbdare, vom fi prinşi în cîteva minute, pentru răscumpărare. Dacă nu avem gărzi, trebuie să călătorim incognito.

– Ca muzicieni, poate, adăugă Elizabeth. Ar trebui

s-o avem pe Alyx cu noi.

Pomenirea numelui noii cumnate a lui Miles îl făcu pe Roger să-şi aducă aminte cum i-a salvat Alyx viaţa. Povestirea dură pînă în zori, cînd ajunseră, în sfîrşit, la ţărm.

– Înfăşoară-te în pelerină şi stai lîngă mine, îi ordonă Miles în şoaptă. În curînd vor începe să vîndă în piaţă şi o să vedem dacă găsim nişte haine.

Deşi abia se crăpa de ziuă, piaţa oraşului era plină de lume care venise să-şi vîndă marfa. Roger, cu hainele lui plesnite pe la încheieturi şi cu ţinuta lui mîndră, atrăgea multe priviri şi Elizabeth la fel, cu părul murdar şi încurcat, dar învelită într-o pelerină scumpă. Dar Miles atrăgea cele mai multe priviri, şi toate ale femeilor.

O femeie tînără şi frumoasă, înconjurată de tineri, îşi ridică privirea de la marfa ei şi întîlni ochii negri ai lui Miles.

Elizabeth făcu un pas în faţă, cu mîinile strînse în pumni. Chicotind, Miles o prinse de braţ.

– Ţi-ar plăcea să ai rochia femeii?

– Mi-ar plăcea să-i bat fundul în cuie pe uşa mea.

Miles se uită la ea cu ochii aprinşi şi inima începu să-i bată cu putere.

– Poartă-te cum trebuie şi ascultă-mă, zise el, îndreptîndu-se spre femeia care-i arunca priviri înfocate.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? gînguri ea, într-o franceză stîlcită.

– Aş putea să vă conving să vă dezbrăcaţi de

hainele dumneavoastră? şopti Miles, cu degetele mîngîind o vază mare, în timp ce i se adresa într-o franceză clasică, perfectă.

Pentru femeie Elizabeth ar fi putut fi o mobilă, atît de puțină atenție îi dădea.

– Da, puteți, şopti ea, apropiindu-şi mîna de a lui. Şi ce oferiți în schimb?

– Vrem să schimbăm o pelerină, tivită cu blană, pentru trei rînduri de haine şi merinde.

Femeia o măsură pe Elizabeth din cap pînă în picioare.

– Pelerina ei? scuipă ea cuvintele.

Doi bărbați se îndreptau spre ei şi puteai să-ți dai seama că erau frații femeii. Elizabeth, furioasă că Miles flirta, chiar dacă o făcea pentru ceva anume, privi printre gene.

– Am avut un accident nefericit, zise ea într-o franceză nu atît de bună ca a lui Miles, dar potrivită. Sperăm să obținem nişte haine pe pelerina asta lipsită de valoare, deşi hainele surorii dumneavoastră s-ar putea să fie cam mici.

Spunînd acestea, îşi desfăcu pelerina, ca din întîmplare, şi arătă bluza care i se mula pe corp şi pantalonii strînşi pe picior. Mînios, Miles îi trase pelerina înapoi pe umeri, dar tînărul rămăsese cu gura căscată de admirație.

– Facem tîrgul? zise Miles printre dinți şi nu se uită la Elizabeth.

Frații încuviințară şi sora lor nu mai avu nici un cuvînt de spus.

Peste cîteva minute, Elizabeth îşi schimbă hainele, sub pelerină, sub arcada unei uşi. Rochia pe care o purta era simplă, largă, comodă şi îi ascundea formele.

Miles şi Roger se îmbrăcaseră şi ei simplu, cu pantaloni strînşi pe picior, care le scoteau în evidenţă coapsele musculoase. Luară merindele şi porniră spre sud.

Ieşiră din oraş, cînd Miles i se adresă lui Elizabeth:

– Trucul ăsta l-ai învăţat în casa fratelui tău? Se pare că ţi-ai învins repede frica de bărbaţi.

– Şi ce ar fi trebuit să fac? Să stau deoparte şi să mă uit cum te ademenea urîta aia? Fără îndoială că ai fi făcut dragoste cu ea sprijinit de zid, dacă ţi-ar fi cerut preţul ăsta.

– Poate, fu tot ce îi replică Miles şi se cufundă înfuriat în tăcere.

– De ce mă acuzi de tot felul de lucruri? N-am făcut nimic ca să merit neîncrederea ta. Am stat cu tine în Scoţia şi...

– Ai fugit şi aproape că l-ai omorît pe MacGregor. Ai plecat cu fratele tău, zise el direct.

– Dar trebuia s-o fac! insistă Elizabeth.

Roger mergea de cealaltă parte a ei şi nu vorbise pînă acum.

– Dacă n-ar fi plecat cu mine, te-aş fi ucis, Montgomery. Şi n-aş fi crezut dacă mi-ar fi spus că voia să rămînă cu tine.

– De ce îmi spui asta? îl întrebă Miles pe Roger, după o vreme.

– Pentru că Elizabeth m-a bătut la cap multă vreme cît de... mult am greşit. Poate că are dreptate.

Merseră în tăcere. Nimeni nu spunea ce gîndea.

Cînd soarele se ridică mai mult, se opriră să mănînce şi luară apă dintr-un izvor. Elizabeth observă că Miles o privea şi se întrebă la ce se gîndea.

Trecură pe lîngă mulți călători pe drum: negustori bogați, cu măgari încărcați cu aur, țărani, muzicanți, fierari şi un nobil escortat de douăzeci de cavaleri înarmați. O oră după aceea, Miles şi Roger făcură remarci disprețuitoare la adresa cavalerilor, de la culorile pe care le purtau, pînă la armurile de modă veche.

Cînd soarele se îndreptă spre apus, căutară un loc unde să poată înnopta. Deşi riscau să fie prinşi că vînau fără voie, Roger şi Miles aleseră să stea în pădurea regelui, departe de călătorii de pe drum.

În timp ce mîncau, Roger şi Miles vorbiră despre antrenamente, pomeniră cîteva persoane pe care le cunoşteau amîndoi şi, în general, se purtau de parcă ar fi fost prieteni vechi. Elizabeth se strecură de lîngă ei şi nici unul nu observă. După cîteva minute, era gata să plîngă, sprijinită de un copac, ascultînd zgomotele nopții.

Cînd Miles o atinse pe umăr, tresări puternic.

– Ceva nu e în regulă? o întrebă el.

– În regulă, şuieră ea, cu ochii în lacrimi. Cum ar putea să nu fie în regulă!? M-ai ținut luni întregi pri-

zonieră, m-ai făcut să mă îndrăgostesc de tine şi cînd am sacrificat totul ca să-ţi salvez viaţa netrebnică, tu mă urăşti. Ţi-am născut un copil, am conspirat cu rudele tale şi cu omul tău ca să te recîştig şi tot ce primesc în schimb e indiferenţă. Te-am sărutat şi mi-ai răspuns, dar nu mi-ai oferit nimic care să vină de la tine. Ce trebuie să fac ca să înţelegi că nu te-am trădat? Că nu l-am ales pe fratele meu, ci pe tine? Ai auzit ce-a spus Roger, că te-ar fi omorît dacă nu plecam cu el.

Lacrimile o înecară şi nu mai putu continua.

Miles se rezemă de un copac, destul de departe de ea. Lumina lunii îi arginta părul şi ochii.

– Credeam că numai fraţii mei se închină vechiului demon al mîndriei. Credeam că Raine a fost un prost cînd a refuzat să-şi ierte nevasta pentru că se dusese la rege să-i ceară îndurare. Te-aş fi iertat dacă te-ai fi dus la rege, dat tu ai ales un alt bărbat, nu pe mine, ai ales un alt cămin, nu pe al meu. Şi cînd am auzit poveştile despre toţi bărbaţii cu care te-ai culcat, am crezut c-o să te omor.

Cînd ea încercă să-i răspundă, el ridică mîna.

– Poate pentru că am avut de-a face cu atîtea soţii necredincioase, femei care se sculau din patul meu şi se îmbrăcau în rochii de mireasă. Poate că asta mi-a deformat viziunea despre toate femeile. Şi ai fost prizoniera mea, dar mi-ai cedat uşor.

– Am luptat cu tine! spuse ea cu aprindere, insultată.

Miles zîmbi la ea.

– Raine spunea că eram gelos şi ironia era că amîndoi eram geloşi pe acelaşi bărbat. Raine credea că soția lui, Alyx, avea o mare afecțiune pentru Roger Chatworth.

– Sînt sigură că Roger nu ştie nimic de asta.

– Mi-am dat seama cînd mi-a povestit cum i-a salvat Alyx viața. Alyx a făcut asta ca să-l salveze pe Raine, care este un bărbat încăpățînat şi îndărătnic, care nu ascultă niciodată de rațiune.

– Raine! izbucni Elizabeth. Se înfurie atît de tare, încît îşi rupe cusăturile? Trebuie să bea ierburi ca să adoarmă?

Miles îi zîmbi fugar şi dinții albi îi sclipiră în lumina lunii.

– Raine ia lancea cînd se supără. Eu reacționez altfel.

Tăcu o vreme.

– Cum e fiul nostru? o întrebă el încet.

– Are pometii înalți, ca ai fratelui tău, Gavin. Nu e nici o îndoială că seamănă cu familia.

– Nu m-am îndoit niciodată, nu cu adevărat. Elizabeth...?

– Da, şopti ea.

– De ce m-ai părăsit? De ce nu te-ai întors la mine după o săptămînă? Te-am aşteptat în fiecare zi; m-am rugat să te întorci. Kit plîngea pînă adormea. Atîtea mame l-au părăsit.

Lacrimi se rostogoleau pe obrajii ei.

– Mi-era teamă de Roger. Nu gîndea limpede. Brian jurase că îl va omorî pe Roger şi mi-era frică să nu declare război familiei Montgomery, dacă nu eram eu acolo, să-l opresc. Speram să-l fac să vadă adevărul; am vrut să ştiu adevărul despre duşmănia dintre cele două familii.

– Şi bărbaţii? spuse Miles. Pagnell le-a povestit tuturor cum mi te-a trimis şi cei care-ţi făceau curte îmi spuneau în cele mai mici amănunte.

Elizabeth îşi ridică mîna.

– Nu numai că ai fost primul bărbat cu care am făcut dragoste, dar ai fost primul bărbat care a vorbit cu mine, fără să aibă urme pe faţă, primul bărbat care m-a făcut să rîd, care mi-a arătat ce înseamnă bunătatea. Şi tu ai spus că nu ştiu nimic despre bărbaţi.

– Deci ţi-ai dat seama, zise Miles cu amărăciune.

– Da, într-un fel. Am încercat să mă gîndesc la asta fără pasiune şi ştiam că ar fi fost mai bine dacă iubeam un alt bărbat, nu un Montgomery. Dacă m-aş fi măritat cu altcineva, poate că Roger ar fi uitat că port copilul unui Montgomery şi poate că ura lui s-ar mai fi îmblînzit. Deci, m-am hotărît să cunosc şi alţi bărbaţi şi să văd dacă nu cumva te iubeam numai pentru că ai fost primul.

Miles tăcea, ochii lui o ardeau.

– Unii m-au făcut să rîd, alţii au fost buni cu mine, unii mă admirau, dar nici unul nu le făcea pe toate la un loc. Săptămînile treceau şi amintirile despre tine, în loc să pălească, deveneau şi mai clare. Îmi aminteam

fiecare gest al tău şi am început să compar bărbaţii cu tine.

– Pînă şi la mărimea...

– Lua-te-ar naiba! i-o reteză Elizabeth. Nu m-am culcat cu nici un bărbat şi am impresia că tu ştii foarte bine lucrul ăsta, dar vrei să-l auzi de la mine.

– De ce nu te-ai culcat cu ei? Unii dintre cei pe care i-ai cunoscut se pricep foarte bine la femei.

– Ca şi tine? se răsti ea la el. Stai în faţa mea cerîndu-mi să-ţi spun dacă ţi-am fost credincioasă, dar tu? Cînd îţi zic că n-au mai existat alţi bărbaţi, o să mă laşi să vin în patul tău neprihănit? În dimineaţa asta a trebuit să te smulg de lîngă o femeie. Cum crezi că mă simţeam cînd eram însărcinată cu copilul tău ştiind că în orice clipă tu puteai să fii în pat cu una sau două sau... mai multe femei.

– Mai multe? o ironiză el, coborîndu-şi vocea seducător. N-a fost nici o femeie după tine.

Elizabeth credea că n-a auzit bine.

– Nu... începu ea, cu ochii mari.

– Fratele meu Raine şi cu mine ne-am mutat în una din taberele lui şi într-o clipă de furie am alungat toate femeile, chiar şi spălătoresele. Ne antrenam toată ziua, beam toată noaptea şi înjuram mereu femeile. Raine şi-a revenit primul, cînd soţia lui i-a trimis-o pe fiica lor. Micuţa Catherine m-a făcut să-mi fie dor de copiii mei, aşa că m-am întors de Crăciun la Judith şi Gavin... Îşi trecu mîna prin păr. Credeam că Gavin e prea aspru cu micuţa şi dulcea lui nevastă, dar nu-i

cunoscusem limba ascuțită. Femeia nu m-a lăsat deloc în pace. A fost fără milă. Vorbea tot timpul despre fiul nostru, şi ofta că fiul ei nu-şi va cunoaşte vărul, şi a angajat chiar şi un pictor ca să facă un tablou, cu un înger cu părul lung şi blond, care legăna un băiețel în scutul meu. Fii atentă, în scutul meu. I-am spus lui Gavin că o să-i frîng gîtul nevestei lui, dar el a rîs atît de tare, încît nu i-am mai pomenit despre asta. Cînd a primit scrisoarea ta, în care erai gata să mă ierți, Judith s-a năpustit asupra mea cu forțe sporite.

Miles închise o clipă ochii, aducîndu-şi aminte.

– I-a cerut ajutorul lui Alyx, şi Alyx a venit cu o duzină de cîntece în care era vorba de doi îndrăgostiți, care se despărțiseră din cauza unui bărbat prost şi înfumurat care, din întîmplare, semăna exact cu mine. Într-o seară, la cină, Alyx a dirijat douăzeci şi doi de muzicanți să cînte un cîntec care i-a făcut pe toți să rîdă atît de tare, încît doi bărbați au căzut de pe scaune şi şi-au rupt o coastă. Alyx era magnifică.

Elizabeth asculta povestea cu uimire, încît nici nu putea să mai vorbească.

– Şi ce-ai făcut?

El tremură cînd îşi aminti.

– Foarte calm am sărit peste masă şi mi-am pus mîinile în jurul gîtului lui Alyx.

– Nu! gemu ea. Alyx e atît de delicată şi...

– Raine şi Gavin şi-au tras spadele la mine şi, cum stăteam acolo, gata să ucid acea pasăre cîntătoare, cu spadele fraților mei îndreptate spre mine, mi-am dat

seama că nu mai eram eu însumi. În ziua următoare, Judith a aranjat întîlnirea dintre noi. Ochii lui luciră poznaş. Cea în care voiai ca Sir Guy să mi te aducă într-un covor.

Elizabeth nu se uită la el. Crezuse că Sir Guy era de partea ei, dar el îi raportase totul, rîzînd, lui Miles. Cum trebuie să fi rîs şi să-şi fi dat coate, pentru că voia să-şi seducă propriul soţ! Ce se întîmplase cu femeia aceea mîndră care stătuse odată pe marginea unei rîpe abrupte şi jurase să nu se supună nici unui bărbat?

– Scuză-mă, şopti ea şi trecu pe lîngă Miles, ca să se întoarcă la Roger.

Miles o luă în braţe, lipind-o de el.

Cînd Elizabeth văzu că se uită la ea cu un zîmbet provocator, îl lovi cu cotul în coaste şi-l auzi gemînd de durere.

– Te urăsc, Montgomery! îi ţipă ea în faţă. M-ai făcut să te implor, şi să plîng, şi să calc peste mîndria mea.

Încercă să-l lovească din nou, dar el o prinse de mîini şi nu se mai putu mişca.

– Nu, Elizabeth Montgomery, zise el, apropiindu-şi buzele de ale ei. Mă iubeşti. Mă iubeşti atît de mult, că ai fi în stare să cerşeşti pentru mine. Te-am făcut să ţipi de plăcere şi să plîngi din dragoste.

– M-ai umilit.

– Şi tu pe mine. El o ţinu, deşi ea se zbătea. Toate femeile mi-au căzut în braţe, numai tu mi te-ai împo-

trivit. Numai cu tine am fost furios, gelos, posesiv. Mi-ai fost dăruită şi eşti a mea, Elizabeth, şi n-am să te mai las niciodată să uiți asta.

– Nici n-am... începu ea, dar el o sărută, făcînd-o să tacă.

Cînd buzele lui le atinseră pe ale ei, se pierdu. Nu putea să se mai certe cu el sau să fugă de el.

Brațele lui o lăsară din strînsoare cît să-l poată lua de gît şi să-l tragă şi mai aproape.

– Niciodată, *niciodată* să nu mai uiți asta, Elizabeth Montgomery, îi şopti el la ureche. Întotdeauna îmi vei aparține, în secolul ăsta şi în secolul următor. Pentru totdeauna!

Elizabeth nici nu-l mai auzea, se ridică pe vîrfuri şi întinse buzele spre el.

Nu realizase cît de mult îi lipsise, fizic. El era singurul bărbat de pe lume în care ea avea încredere, de care nu-i era frică. Toți anii în care stătuse închisă se topeau în dorința ei, în pasiunea ei. Îşi puse mîinile în părul lui, simțindu-i cîrlionții în jurul degetelor şi îi trase capul mai aproape.

Miles rîse aspru din gît.

– Un copac, spui? Să facem dragoste sprijiniți de copac? zise el.

Miles ştia ce dorea; să facă dragoste, dar nu încet, cu blîndețe, ci sălbatic, cu toată dorința care o ardea. Mîinile lui începură să-i sfîşie hainele, avea o mînă pe lenjeria ei de pînză, iar cealaltă pe pantalonii lui. Elizabeth continua să-l sărute, gura ei era lipită de a lui,

limbile li se încolăceau.

Cînd spatele i se lipi de copac, nici nu clipi, ci îl muşcă pe Miles de gît, de parcă ar fi vrut să-l jupoaie.

Miles o ridică, îi puse coapsele în jurul mijlocului lui, cu fusta îngrămădită între ei. Nici unul nu se gîndi să-şi dea hainele jos. Cu mîinile pe fundul ei, o ridică şi intră în ea cu putere, ancorîndu-se de ea.

Elizabeth gemu, îşi îngropă faţa în gîtul lui şi se agăţă de el cu disperare, în timp ce braţele lui puternice o ridicau şi o coborau. Îşi dădu capul pe spate, vrînd să ţipe. Transpiraţia curgea pe Miles şi el se şterse de ea, udîndu-i părul.

Cu o ultimă izbitură puternică, care o făcu pe Elizabeth să se piardă în extaz, Miles o trase spre el, tremurînd, în timp ce trupul lui fierbinte erupea.

Elizabeth, cu trupul încordat, simţea valuri de plăcere care o înfiorau şi avea lacrimi în ochi. Îşi reveni încet, nu-şi mai simţea picioarele şi o durea tot corpul, pentru că îl strînsese pe Miles cu putere.

El se aplecă să se uite la ea, o mîngîie pe părul ud, o sărută pe tîmple.

– Te iubesc, spuse el tandru, apoi zîmbi ştrengăreşte. Şi apoi, eşti cea mai bună...

– Înţeleg. Rîse. Acum, ai de gînd să mă laşi jos sau vrei să mă striveşti de copacul ăsta?

Sărutînd-o încă o dată, Miles îi lăsă picioarele la pămînt şi rîse mîndru, dezmăţat, cînd văzu că nu putea să stea dreaptă, dar o ţinu să nu cadă.

– Ticălosule! şuieră ea, sprijinindu-se de el, dar îi

zîmbi şi-i sărută mîna cu care o ținea de braț. Chiar sînt cea mai bună? întrebă, ca şi cum n-ar fi însemnat nimic pentru ea. Mă găseşti atrăgătoare, chiar după ce am născut un copil?

– Merge, zise Miles serios.

Elizabeth rîse, îşi aranjă fusta şi încercă să-şi recapete stăpînirea de sine, în timp ce se întorceau la Roger.

CAPITOLUL 17

Merseră împreună două zile, care fură minunate pentru Elizabeth. Erau nopți în care făceau dragoste şi zile de iubire. Miles îi acorda întreaga atenție. Se țineau de mînă şi vorbeau în şoaptă sau rîdeau tare de lucruri mărunte. Făcură dragoste lîngă un pîrîu, apoi se îmbăiară în apa rece ca gheața.

Roger îi privea distant şi, uneori, Elizabeth se simțea vinovată pentru suferința pe care ştia că i-o pricinuieşte. De cîteva ori, el făcu remarci despre comportamentul necavaleresc al lui Miles, dar acesta îi răspunse că nu era decît un țăran fără grijă, pînă cînd ajungea la rudele lui.

Înaintau încet şi călătoria, care ar fi durat patru zile călare, se prelungi mergînd pe jos.

În a patra zi, cei trei părăsiră drumul şi intrară în pădure să se odihnească şi să se învioreze, chiar înainte de amiază. După ce aruncă o privire disprețui-

toare, care trecu neobservată, spre Miles şi spre sora lui, Roger se îndepărtă de ei, adîncindu-se în pădure. Cînd auzise prima oară că sora lui a fost luată prizonieră, suferise mult, dar acum vedea că o pierduse de tot, era mai mult decît o captură.

Gîndindu-se la problemele lui, trecu pe lîngă marginea surpată a unui şanţ fără să-i dea atenţie. După cîţiva metri, observă că erau urmele clare ale unei lupte. Întorcîndu-se, le cercetă. Merse pe marginea unui mal abrupt al unei ape repezi şi se vedea că cineva căzuse de acolo. Adesea, după o bătălie, Roger îşi căuta oamenii răniţi sau morţi şi acum instinctele de cavaler i se treziră. Imediat începu să coboare malul, alunecînd pentru că se grăbea.

Nu se aştepta la ce zări jos. O tînără frumoasă, purtînd o rochie bogată de catifea roşie, tivită în jurul gîtului cu ametiste mari, montate în aur, stătea pe un buştean putrezit, cu picioarele ascunse sub o grămadă de bolovani care se prăbuşiseră. Ochii ei negri, aproape prea mari pentru chipul ei, îl priviră pe Roger cu încîntare.

– Ştiam că ai să vii, îi spuse ea într-o engleză plăcută, cu un accent melodios.

Roger clipi mirat, dar nu-i luă în seamă remarca.

– Ai căzut? Eşti rănită?

Ea îi zîmbi, cu ochii înlăcrimaţi. Părea să fie foarte tînără, aproape un copil, purtînd o rochie care o maturiza. Părul negru i se zărea de sub gluga presărată cu perle. În faţă, pe rochie, erau cusute alte perle.

– Mi-am prins piciorul şi nu pot să-l mişc.

„Femeile!“ se gîndi Roger, apropiindu-se să cerceteze pietrele care o prinseseră dedesubt.

– Trebuie să mă fi auzit cînd eram sus. De ce n-ai strigat?

– Pentru că ştiam că vei veni pentru mine.

„E nebună“, se gîndi Roger. „Sărmana fată e posedată de diavol.“

– Cînd voi ridica piatra asta, vreau să-ți scoți piciorul de sub ea. Înțelegi? o întrebă el, de parcă ar fi vorbit cu un tîmpit.

Ea îi zîmbi şi cînd piatra fu ridicată, îşi trase piciorul de sub ea.

Piciorul drept îi era prins altfel şi Roger văzu că, dacă mişca o piatră, ar fi căzut alta şi poate că i-ar fi zdrobit glezna. Era delicată şi nu credea că oasele ei mici ar rezista.

– Nu-ți fie frică să-mi spui, şopti ea, sînt obişnuită cu durerea.

Roger se întoarse să se uite la ea, la ochii ei mari care îl priveau cu atîta încredere şi asta îl făcu să-i fie frică, dar în acelaşi timp se simțea puternic.

– Cum te cheamă? o întrebă el, cercetînd pietrele din jurul piciorului ei mic.

– Christiana, milord.

Roger îşi înălță repede capul. Hainele lui murdare, de țăran, n-o păcăliseră, aşa că, poate că nu era proastă, în cele din urmă.

– Chris. Îi zîmbi. Îmi dai pumnalul tău? Vreau să fac ceva cu care să țin pietrele astea cît le mut pe celelalte, îi arătă el.

Ea îi dădu imediat cuțitul şi el îşi muşcă buzele să n-o mustre, că dă o armă atît de uşor unui străin. Bijuteriile de pe rochia ei valorau o avere şi colierul de perle pe care-l purta n-avea asemănare.

Se îndepărtă puțin de ea, să taie cîteva crengi dintr-un copac. Îşi dădu jos tunica, îşi scoase cămaşa şi tăie bucăți de pînză de la poale, ca să lege crengile cu care să țină pietrele.

– Nu te caută nimeni? o întrebă el în timp ce lega ramurile.

– Poate, nu ştiu. Te-am visat noaptea trecută.

El o privi pieziş, dar nu-i spuse nimic. Fetele de peste tot păreau să aibă tot felul de idei romantice, voiau să fie salvate. Unui bărbat îi era greu să înțeleagă.

– Am visat, continuă ea, pădurea asta şi locul ăsta. Te-am văzut în vis şi ştiam că vei veni.

– Poate că bărbatul din vis era pur şi simplu blond şi semăna cu mine, îi zise el de sus.

– Am văzut multe lucruri. Cicatricea de la ochi – fratele tău ți-a făcut-o, cînd erai mic.

Involuntar, Roger îşi duse mîna la cicatricea de la ochiul stîng. În ziua aceea fusese cît pe aici să-şi piardă ochiul şi foarte puțini din cei care ştiau cum primise lovitura mai erau în viață. Nici Elizabeth nu ştia.

Christiana surîse cînd îi văzu privirea surprinsă.

– Te-am aşteptat toată viața.

Roger îşi clătină capul ca să-şi revină.

– Poate că ai ghicit, spuse el. În legătură cu cica-

tricea. Acum stai liniştită cît ridic eu pietrele astea.

De fapt nu trebuia să-i zică să stea liniştită, din moment ce nu se mişcase de cînd venise el.

Pietrele nu erau mici şi Roger asudă din greu pînă ce reuşi să o urnească pe cea mai mare. Şi cînd aceasta se rostogoli, altele se prăbuşiră pe proptele subțiri pe care le făcuse. Cu o iuțeală fantastică, se repezi la Christiana, o trase înapoi şi se rostogoliră de sub bolovanii care se prăbuşeau. Cînd o mişcase, auzise geamătul ei, pietrele o zgîriaseră.

Zgomotul se auzi peste tot în jur şi Roger o acoperi pe Christiana cu trupul lui, apărînd-o de praf şi de pietre. Cînd fură în siguranță, el vru să se ridice, dar ea îi luă capul în mîini şi îşi lipi buzele de ale lui.

Multă vreme Roger se ocupase de sora şi de fratele lui, de cum să-i ocrotească şi nu avusese timp pentru femei. Nu ştia că dorințele lui erau atît de puternice. Cu ani în urmă, cînd nu avea nici o grijă, rîdea cu fetele tinere şi le dădea întîlniri secrete, dar ura față de familia Montgomery îl schimbase.

Cînd buzele ei îl atinseră, primul lui gînd fu: era sinceră. Arăta ca un copil, dar era femeie şi era sinceră. Îl sărută cu pasiune, iar el dădu înapoi.

– Cine eşti? şopti el.

– Te iubesc şi te-am aşteptat din totdeauna.

Deasupra ei, Roger o privi drept în ochii negri; ochii ei, care parcă încercau să-i fure sufletul şi îl speriau. Se ridică.

– Mai bine mergem înapoi la părinții tăi.

– N-am părinți, zise ea, ridicîndu-se.

Roger îşi întoarse privirea de la ea – părea că îl acuză pentru că o părăsise. O parte din el ar fi vrut să fugă de străina aceasta, dar cealaltă parte voia s-o țină lîngă el, cu prețul vieții lui.

– Lasă-mă să-ți văd glezna, spuse el, în cele din urmă.

Ascultătoare, se întoarse şi-i arătă piciorul.

El se încruntă cînd văzu că era tăiată, învinețită şi sîngera.

– De ce nu mi-ai spus, se răsti el. Uite, îi dădu înapoi cuțitul, taie-ți o bucată din jupon. Nu pot să-mi mai tai din cămaşă. E singura pe care o am în clipa de față.

Ea zîmbi cînd auzi asta şi începu să taie bucăți din pînza fină a juponului.

– De ce eşti aici, în Franța, îmbrăcat aşa? Unde sînt oamenii tăi?

– Spune-mi tu mie, zise el răutăcios, luînd bucățile de pînză de la ea. Poate că la noapte o să vizsezi şi restul vieții mele.

Cînd se întoarse spre pîrîu, îşi regretă cuvintele, dar la naiba! femeia îl făcea să se înfioare. Îi simțea încă sărutul – o stranie combinație, între o femeie care voia să sară în patul lui şi o vrăjitoare care-i voia sufletul.

Zîmbi. Avea prea multă imaginație. Era o tînără care avea nevoie de ajutorul lui, nimic mai mult. Cel mai bun lucru pe care-l putea face era să-i panseze glezna şi să o ducă la cei care aveau grijă de ea.

Cînd se întoarse cu cîrpele umede, văzu lacrimi în

ochii ei şi se îmblînzi.

– Îmi pare rău, Chris, zise el, de parcă ar fi cunoscut-o de o viaţă. La naiba! Dă-mi piciorul!

Ea surîse printre lacrimi şi el nu se putu abţine să nu-i răspundă şi ea îi zîmbi din nou cînd ridică piciorul spre el.

– Dă-mi cuţitul să-ţi tai ciorapul, zise el, după ce-i scoase uşor pantoful brodat.

Fără o vorbă, Christiana îşi ridică încet rochia într-o parte, dezvelindu-şi coapsa şi îşi desfăcu jartiera. Îl privea pe Roger, iar el privea la piciorul ei subţire, fin. Ea îşi rulă ciorapul spre glezna însîngerată. Cînd a-junse la pulpă, ridică piciorul.

– Poţi să-l scoţi singur mai departe.

Roger simţi cum îl trec transpiraţiile şi o flacără de dorinţă izbucni înăuntrul lui, încît venele îi luaseră foc.

Cu mîinile tremurîndu-i, îi scoase ciorapul – ţinea o mînă pe ţesătură, iar cu cealaltă îi sprijinea genunchiul gol.

Cînd văzu sîngele de pe glezna ei, se calmă.

– Te joci cu lucruri pe care nu le înţelegi, spuse el, spălîndu-i glezna.

– Nu joc jocuri de copii, zise ea încet.

Roger încerca să se concentreze la ce avea de făcut: îi curăţă glezna şi i-o legă.

– Acum trebuie să te întorci, spuse el de parcă i-ar fi fost tată, dar îi ţinea încă glezna în mîna stîngă şi începu să o mîngîie pe picior în sus.

Îi puse cuţitul înapoi în teacă. Ea îl privi drept în ochi. Nu se mişca, părea că-i place.

Roger îşi veni în fire brusc. Oricît de ademenitoare ar fi fost ştrengărița asta, nu merita viața lui. Curînd, cineva o va căuta şi dacă îi găsea făcînd dragoste, el arăta ca un țăran şi ea o femeie nobilă, nimeni n-ar fi pus întrebări, ci i-ar fi trecut spada prin inimă. Şi apoi, nu era sigur dacă îl încînta ideea de a fi intim cu această străină. Dacă era o vrăjitoare care-i voia sufletul?

– De ce te-ai oprit, milord? şopti ea cu o voce răguşită.

Hotărît, îi trase fusta în jos.

– Pentru că eşti un copil şi eu sînt... întotdeauna te oferi străinilor?

Ea nu răspunse la întrebare, dar răspunsul i se citea în ochi.

– Te-am iubit din totdeauna şi te voi iubi întotdeauna. Tu îmi porunceşti.

Roger simți că se înfurie.

– Ascultă, femeie! Nu ştiu cine crezi că sînt eu şi nici cine eşti tu, dar cred că e mai bine să te întorci la ai tăi şi eu la ai mei. Şi sper să te rogi lui Dumnezeu, dacă crezi în el, să-ți ierte păcatele.

Spunînd asta, se aplecă, îi luă trupul mic pe umăr şi începu să urce malul abrupt.

Cînd ajunse sus, mînia şi dorința i se potoliseră. Era prea bătrîn şi avea prea multă minte, ca să fie supărat pe o fetişcană romantică.

Stătea în fața ei, ținînd-o de umeri, şi zîmbea.

– Şi acum, unde să te duc? Îți aminteşti pe unde ai venit?

Păru mirată o clipă.

– Sigur că ştiu drumul. De ce mă goneşti? Vrei să mă mai săruți o dată? Să mă săruți ca şi cum m-ai iubi?

Roger o ținea la distanță cu brațele

– Eşti prea departe şi nu te voi săruta din nou. Trebuie să-mi spui de unde vii.

– Îți aparțin ție, dar...

Se opri brusc cînd auzi sunetul unui corn de vînătoare. Ochii ei deveniră sălbatici, înfricoşați.

– Trebuie să plec. Mă cheamă soțul meu. Nu trebuie să te găsească. Ține!

Înainte ca el să poată răspunde, îşi luă pumnalul de la şold şi tăie fără milă cel mai mare ametist din partea din față a rochiei. O gaură urîtă rămase în catifeaua scumpă.

– Ia asta, spuse ea grăbită.

Roger se îndreptă.

– Nu iau tribut de la femei.

Cornul se auzi din nou şi frica ei crescu.

– Trebuie să plec.

Se ridică pe vîrfuri şi-i sărută repede buzele încordate.

– Am un corp frumos şi un păr moale. Cîndva o să-ți arăt.

Cînd cornul sună a treia oară, îşi adună fustele şi începu să alerge greu, şchiopătînd din cauza gleznei. Nu ajunse prea departe, cînd se întoarse şi aruncă ametistul spre el.

El nu făcu nici o mişcare să-l prindă.

– Dă-i-l femeii care călătoreşte cu tine. E sora sau mama ta?

Strigase ultimele cuvinte peste umăr şi el n-o mai văzu.

Roger nu se mişcă mult timp din loc, privind ţintă spre locul unde dispăruse ea. Se simţea ciudat, de parcă ar fi trăit un vis. Fusese aievea sau adormise şi visase?

– Roger! se auzi vocea lui Elizabeth din spatele lui. Te căutăm de o oră. Eşti gata să mergem? Mai sînt cîteva ceasuri pînă să se întunece.

Încet, se întoarse spre ea.

– Roger, te simţi bine?

Miles plecase de lîngă soţia lui şi se uita prin jur. Uneori oamenii răniţi aveau privirea lui Roger, chiar înainte de a se prăbuşi. Miles văzu ametistul pe jos, dar nu apucă să-l atingă; Roger îl luă şi-l strînse în pumn.

– Da, sînt gata de plecare, spuse el scurt.

Înainte de a porni, mai aruncă o privire spre pădure, mîngîind piatra care o ţinea în mînă.

– Soţul ei, murmură el furios. Cam atît despre dragoste.

Se gîndi să arunce ametistul, dar nu-l lăsă inima.

Miles era conştient de starea de spirit a lui Roger din noaptea aceea. Miles vînase, ilegal, un iepure şi îl întorcea în frigare. Stăteau toţi trei în jurul focului. Nu voia s-o sperie pe Elizabeth şi-i spunea că nu-i nici un

pericol şi, într-adevăr, viaţa unui ţăran liber din Franţa părea lipsită de griji în comparaţie cu casa fratelui ei, dar Miles era tot timpul pregătit, conştient de un posibil pericol. Noaptea dormea iepureşte şi îl respecta pe Roger cînd îşi dădu seama că şi el era atent în jur.

Elizabeth dormea cu capul în poala soţului ei. Roger stătea într-o parte, jucîndu-se tot timpul cu un obiect pe care-l ţinea în mînă. Miles nu era omul care să pună întrebări cînd nu era treaba lui, dar Roger îi simţi curiozitatea.

– Femeile! zise dezgustat Roger, în cele din urmă, şi lăsă ametistul în buzunar.

Dar cînd se întinse pe pămîntul rece, mîna lui căută ametistul şi-l ţinu strîns toată noaptea.

Dimineaţa era senină şi strălucitoare şi Elizabeth, ca de obicei, era foarte fericită. Mai aveau o zi şi ajungeau la ramura franceză a familiei Montgomery. Apoi puteau să se întoarcă în Anglia, la fiul lor şi, ca într-o poveste, să trăiască fericiţi pînă la adînci bătrîneţe.

– Pari foarte mulţumită, îi zîmbi Miles. Cred că ţi-ar plăcea viaţa asta de ţăran.

– Pentru o vreme, zise ea satisfăcută, dar să nu-ţi închipui că am să port mereu zdrenţe. Sînt o femeie costisitoare.

Îl privi provocator.

– Va trebui să-ţi cîştigi pîinea, spuse el arogant, măsurînd-o din cap pînă-n picioare.

– Mă pricep la asta. O să...

Se opri cînd auzi zgomot de copite şi de oameni numeroşi, care îl făcură să se dea deoparte, pe marginea drumului. Se vedea că era un grup de oameni bogaţi; caii lor erau acoperiţi cu mătase, armurile erau strălucitoare şi frumos pictate. Erau cam o sută de oameni şi căruţe de bagaje şi în mijloc era o fată cu mîinile legate la spate, cu faţa învineţită, dar care-şi ţinea capul sus.

Elizabeth tremura cînd îşi aminti cum era să fii ţinut prizonier, dar fata părea să fi fost bătută.

– Chris, şopti Roger din spatele ei şi părea că-şi dă ultima suflare.

Miles îl privea atent pe Roger şi cînd acesta făcu un pas înainte, îi puse mîna pe braţ.

– Nu acum, zise Miles încet.

Elizabeth se întoarse cu spatele spre oamenii care treceau pe lîngă ei. Atît de mulţi pentru o singură fată, se gîndi ea întristată. Îşi întoarse brusc capul.

– Nu! ţipă ea la Miles. Doar nu vă gîndiţi s-o salvaţi!

Miles privi din nou spre cavaleri şi nu-i răspunse. Cînd vorbi se uită crunt la ea şi o făcu să tacă.

Cei trei rămaseră pe loc cîtăva vreme, după ce cavalerii trecuseră. Elizabeth continua să ţipe în gînd: „Nu, nu, nu! Miles nu-şi putea risca viaţa pentru o femeie pe care nici n-o cunoştea."

Cînd începură din nou să meargă, Elizabeth pledă cît putu de calm şi de convingător:

– O să ajungem în curînd la rudele tale şi ele vor

şti cine e fata, cine o ține prizonieră, şi de ce. Poate că a ucis o sută de oameni. Poate că-şi merită pedeapsa.

Şi Miles şi Roger priveau drept în fața lor. Elizabeth îl luă pe Miles de braț.

– Şi eu am fost luată prizonieră o dată şi nu a ieşit chiar aşa de rău. Poate că...

– Taci, Elizabeth! îi porunci el. Nu pot să gîndesc.

Elizabeth simți c-o apucă tremuratul. Cum putea el, neînarmat, să salveze o fată, păzită de o sută de cavaleri în armuri?

Miles se întoarse spre Roger.

– Să ne oferim serviciile ca tăietori de lemne? Cel puțin vom intra în tabăra lor.

Roger se uită bănuitor la Miles.

– Nu e lupta ta, Montgomery. Fata a fost bătută din cauza mea şi o să o salvez singur.

Miles îl privi țintă, cu ochii în flăcări şi după o clipă Roger cedă.

Încuviințînd scurt, Roger îşi întoarse capul într-o parte.

– Nu ştiu cine e, ştiu doar că o cheamă Christiana. Mi-a dat o piatră prețioasă de pe rochia ei şi, fără îndoială, a fost bătută din cauza asta. E căsătorită şi îngrozită de soțul ei.

– Soțul ei! gemu Elizabeth. Roger, te rog, vă rog, gîndiți-vă. Nu puteți să vă riscați viața pentru o femeie măritată. De cînd o cunoşti? Ce înseamnă pentru tine?

– N-am mai văzut-o niciodată înainte, numai ieri, şopti Roger. Şi nu înseamnă nimic pentru mine – sau

poate că înseamnă. Dar nu pot s-o las să fie bătută din cauza mea.

Elizabeth începu să-şi dea seama că n-avea rost să se certe cu ei. Nu-l văzuse niciodată pe Roger făcînd ceva atît de nebunesc, dar era sigură că Miles şi-ar risca viaţa şi pentru o servitoare. Respiră adînc.

– Odată, pe drum, o ţărancă mi-a dat un buchet de flori şi a fost lăsată să treacă de gărzi ca să mi-l dea.

– Tu vei sta deoparte, zise Miles poruncitor.

Elizabeth nu-i răspunse dar se hotărî. Aveau mai multe şanse dacă trei oameni atacau o sută, decît dacă erau numai doi.

CAPITOLUL 18

Urmară gărzile pînă la apusul soarelui, cînd oamenii îşi aşezară tabăra şi, destul de uşor, Miles şi Roger, uitîndu-şi statura semeață, se strecurară printre cavaleri, cu brațele încărcate de lemne. În umbra copacilor Elizabeth îi urmărea cu privirea. Acum i se părea o prostie că se oferise să-i ajute, o lăudăroşenie fără rost. Privindu-i pe toți acei bărbați, era ca şi cum n-ar fi părăsit niciodată casa fratelui ei. Chiar dacă stătea ascunsă, se uita în urma ei să fie sigură că nu era nici un bărbat în spate care de-abia aştepta să o înşface.

Şi Miles, şi Roger îi porunciseră să nu iasă din ascunzătoare orice s-ar întîmpla. Îi spuseseră că au destule de făcut ca să se mai îngrijoreze şi pentru ea. Roger îi dăduse ametistul fetei şi Miles îi arătase cum să ajungă la rudele lui, dacă li se întîmpla ceva rău. Elizabeth se sperie cînd auzi, dar nu-şi arătă frica.

Bărbații ar fi vrut ca ea să-i aştepte mai departe, dar ea insistase cu încăpățînare să rămînă pe undeva de unde putea să-i vadă. Ei refuzaseră să-i spună ce plan aveau şi Elizabeth bănuia că, de fapt, nu aveau nici unul. Fără îndoială că Miles voia să-i țină la distanță pe cavaleri cu ascuțişul spadei, în timp ce Roger ar fi fugit cu fata.

Privind, văzu un bărbat care mergea aplecat, greoi şi aproape că nu-l recunoscu pe fratele ei cel mîndru, care se îndrepta încet spre locul unde era legată fata. Ea stătea jos, sprijinită de un copac, cu mîinile şi picioarele legate, cu capul plecat.

Cînd Roger, neîndemînatiic, scăpă grămada de surcele la picioarele fetei, Elizabeth îşi ținu respirația. Nu ştia care erau relațiile lui Roger cu ea, dar părea prea tînără pentru a avea multă minte. O să-l trădeze pe Roger?

Se văzu pe fața ei că l-a recunoscut, se strîmbă ca şi cum ar fi durut-o ceva, apoi se linişti. Elizabeth zîmbi. În mod sigur, fata nu era proastă. Nu se mişcă deloc, cînd Roger începu să strîngă surcelele împrăştiate peste tot.

Un cavaler, înjurîndu-l pe Roger, îl lovi în picior şi, cînd acesta se trînti la pămînt, îi mai dădu una în coaste. În timp ce Roger încasa loviturile, Elizabeth văzu un cuțit strălucind, cel cu care tăiase legăturile de la picioarele fetei, la adăpostul surcelelor.

Dar Elizabeth văzu şi altceva, ce Roger nu putea să vadă. În spatele lui stătea un om în vîrstă, bogat îmbrăcat, care purta bijuterii şi a cărui tunică era cu-

sută cu fir de aur. Cuțitul lui Roger strălucea în lumina soarelui care apunea.

La capătul celălalt al taberei, Miles scosese din foc un butuc aprins şi iarba din jur se aprinsese. Se strecură de acolo înainte de a fi prins şi cîțiva cavaleri începură să se lupte cu focul.

Dar nu fusese destul ca să atragă atenția oamenilor care o păzeau pe fată şi care nici nu clipiră la vederea flăcărilor. Bătrînul continua să se uite la fată cu ură.

Întunericul se lăsa repede, dar Elizabeth apucă să vadă cum Miles se strecură ca o umbră şi trase o spadă din teacă.

„Avea de gînd să se lupte!" îşi spuse ea. Voia să producă agitație, ca Roger să fugă cu fata. Dacă focul nu fusese de ajuns, poate că zăngănitul armelor îi va atrage.

Elizabeth se ridică de la locul ei sigur, se rugă repede pentru iertarea păcatelor şi începu să-şi descheie pînă în talie rochia grosolană de lînă. Poate va reuşi să distragă atenția bărbaților, şi în special a bătrînului.

Apariția ei fu dramatică. Se năpusti în luminiş, se împiedică în apropierea unui foc, încît fu cît pe aici să-l stingă. Cu mîinile pe coapse, cu picioarele desfăcute, se aplecă şi partea din față a rochiei îi dădu la iveală sînii, gata să atingă capul bătrînului cu ei. Încet, seducător, începu să dea din umeri, înainte şi înapoi, dintr-o parte în alta, ridicîndu-i pe rînd şi aplecîndu-se pe spate deasupra focului. Îşi dădu jos cu o mînă

boneta de pînză de pe cap şi îşi lăsă părul să-i cadă pînă la genunchi. În lumina focului, părul îi lucea roşiatic; parcă avea flăcări în jurul capului..

Cînd se îndreptă, îşi puse obraznică mîinile în şolduri şi izbucni într-un rîs sonor, arogant, provocator, şi toţi ochii erau aţintiţi asupra ei. Bătrînul o privea cu interes şi, în sfîrşit, nu se mai uita la fata aflată la un metru de el.

Elizabeth nu mai dansase, dar asistase la multe petreceri dezmăţate în casa fratelui ei şi ştia ce trebuia să facă. Unul din cavaleri începu să cînte din lăută, iar altul bătea într-o tobă. Elizabeth începu să se legene încet, nu numai din şolduri, se mişca din tot corpul. Şi se folosi de părul ei minunat, dîndu-l pe spate şi lovindu-i pe bărbaţi peste faţă cu el. Cînd unul dintre cavaleri se apropie prea mult, Elizabeth se lăsă în jos, înşfăcă o piatră şi îşi repezi pumnul în stomacul lui.

Toţi rîseră zgomotos de durerea lui şi dansul se transformă într-o adevărată vînătoare. Pentru Elizabeth coşmarul devenise realitate. Era din nou în casa fratelui ei şi oamenii lui o urmăreau. Uită de ultimele luni de libertate şi se întoarse într-o vreme unde trebuia să supravieţuiască.

Pe vîrfuri făcu o piruetă şi-i luă unui cavaler spada de la brîu. În rochia largă, înfăşurîndu-se în părul ei lung, se ferea de bărbaţii care încercau s-o prindă. Nu-l răni pe nici unul, dar din cînd în cînd îi zgîria cu vîrful spadei. Forţîndu-se să rîdă şi continuînd şarada dansului, sări pe o masă cu mîncare, lovind farfuriile şi pocalele. Cînd mîna unui cavaler o atinse pe gleznă,

se răsuci şi îi strivi „din întîmplare“ degetele cu călcîiul. El urlă de durere.

Elizabeth era la capătul puterilor cînd bărbaţii începură să bată din palme, păstrînd ritmul. Aplecîndu-se, îşi învîrtea părul de cîte ori aceştia aplaudau. Sperînd că Miles şi Roger au avut timp s-o elibereze pe captivă, îşi ridică fusta şi bărbaţii chiuiră cînd îi văzură picioarele, apoi sări la pămînt, drept în faţa bătrînului.

Îi făcu o plecăciune adîncă, ţinîndu-şi părul ca o perdea în faţa ei. Gîfîind, aştepta.

Ceremonios, bărbatul se ridică şi o apucă de bărbie, privind-o în ochi.

Elizabeth văzu că fata nu mai era la locul ei şi dintr-o clipă în alta puteau să-i observe lipsa.

Elizabeth se îndreptă şi, rugîndu-se pentru mai mult timp, sperînd să distragă atenţia bărbaţilor, ridică din umeri şi îşi lăsă rochia să-i cadă pînă la talie.

Se lăsă o tăcere adîncă printre bărbaţi, majoritatea erau în spatele ei. Privirea lacomă a bătrînului alunecă peste sînii ei superbi, pietroşi. Apoi, cu un zîmbet care-i dezveli dinţii înnegriţi, îşi scoase pelerina şi i-o puse pe umeri.

Ţinîndu-şi pantalonii cu un gest josnic, începu s-o împingă pe Elizabeth în pădure.

Ea ţinea în mînă, ascuns, un cuţit pe care-l luase de la unul din cavaleri. Cînd bătrînul se întoarse, văzu că fata dispăruse, dar înainte de a apuca să strige, Elizabeth fu lîngă el, îl muşcă de ureche, îi puse cuţitul în coaste şi urlă:

– Mergi!

Întunericul îi învăluise când auziră strigătele, că prizoniera a scăpat.

– Fugi! îi porunci Elizabeth bătrînului, împungîndu-l cu cuțitul.

Acesta se întoarse iute şi o plesni peste față. Dar nu apucă să plece. Roger sări dintr-un copac şi îl luă de gît cu mîinile lui mari. Poate din cauza surprizei sau poate pentru că era prea excitat de dansul lui Elizabeth, dar Roger abia îl atinse şi bătrînul urît, căzu mort la picioarele lor.

Roger nu pierdu timpul, o luă pe Elizabeth de mijloc şi se urcară într-un copac.

Cavalerii mişunau dedesubtul lor, spadele lor luceau în lumina lunii. Roger o luă în brațe şi o ținu strîns, cu capul pe umărul lui. Ea tremura din tot corpul şi, chiar şi acum, în brațele fratelui ei, în siguranță, simțea mîinile bărbaților întinzîndu-se spre ea s-o apuce.

– Miles, îi şopti ea lui Roger.

– E bine, zise Roger, strîngînd-o şi mai tare în brațe.

Stătură aşa o vreme, în zarva care se iscase cînd oamenii dăduseră peste bătrînul mort. În cele din urmă, doi cavaleri cărară trupul înapoi în tabără şi păreau că n-o mai caută pe Elizabeth. Bărbații încălecară şi plecară.

Roger o mai ținu cîtva timp în brațe, după ce pădurea se linişti.

– Vino, îi spuse el, Montgomery ne aşteaptă.

Roger coborî primul, apoi o prinse şi pe ea, care purta încă pelerina bătrînului. Cu catifeaua învolburîndu-se în jurul ei, îl urmă prin pădurea întunecoasă şi rece.

Elizabeth nu-şi dăduse seama cît de îngrijorată fusese pentru Miles pînă cînd nu-l văzu. Ieşi dintr-un lac stătut, ţinînd-o de mînă pe fată. Amîndoi erau uzi, murdari şi dinţii fetei clănţăneau.

După ce-i aruncă o privire încruntată lui Miles, Elizabeth îşi scoase pelerina bătrînului şi o puse pe umerii fetei.

– E a lui! zise Christiana, neatingînd-o de parcă ar fi avut ceva necurat în ea.

Roger luă pelerina şi o aruncă spre Elizabeth; îşi scose tunica şi o înfăşură pe fată în ea. Ea se ghemui în braţele lui de parcă ar fi vrut să devină una cu el.

– Trebuie să plecăm, zise Miles, luînd-o pe Elizabeth de mînă. Se vor întoarce curînd s-o caute.

Merseră toată noaptea. Elizabeth era moartă de oboseală, dar continua să se tîrască, aruncînd priviri furişe spre fata care pricinuise toată încurcătura. Cu tunica lui Roger părea şi mai mică, şi mai tînără şi mai delicată decît prima dată cînd o văzuse. Nu se îndepărtase deloc de Roger, deşi crengile o loveau uneori în faţă. Cît despre Roger, părea că nu voia s-o lase să plece de lîngă el.

Elizabeth nu se uită la Miles, pentru că ochii lui ardeau de mînie şi de cîteva ori era să-i strivească

mîna într-a lui. O dată încercă să-i vorbească şi să-i explice de ce nu-l ascultase şi de ce intervenise, dar Miles o privise amenințător şi Elizabeth se ghemui în pelerina care o ascundea.

Spre dimineață, Miles zise:

– Ne vom alătura celorlalți călători de pe drum şi trebuie să-i găsim nişte haine.

Christiana purta încă rochia bogat împodobită şi perlele la gît. Îi scoteau în evidență, într-un fel, starea jalnică în care se afla: purta încă semnele bogăției, dar straiele îi erau rupte, părul îi era murdar, avea obrajii învinețiți şi mîlul lacului se uscase pe ea şi îi atîrna în păr.

Cînd poposiră la marginea drumului, lîngă un grup de călători care tocmai se trezeau din somn, Elizabeth se prăbuşi de oboseală. Miles o prinse şi o luă în brațe.

– Dacă mai faci vreodată aşa ceva, nevastă..., începu el, dar se întrerupse ca s-o sărute atît de brutal, că-i învineți buzele.

Ea avea lacrimi în ochi, lacrimi de bucurie, că el era nevătămat. Cînd îl văzuse că trage spada din teacă, crezuse că n-o să rămînă în viață.

– Aş risca totul pentru tine, şopti ea şi adormi în brațele lui.

Cînd se trezi, i se păru că dormise doar cîteva clipe şi porniră din nou la drum, puțin în urma celorlalți călători. Christiana purta acum o rochie grosolană de lînă, cu o glugă mare, care-i ascundea fața.

La amiază se opriră şi bărbaţii le lăsară pe femei singure cît se duseră la drumeţi să schimbe pelerina pe brînză şi pîine.

Elizabeth se rezemă de un copac, încercînd să se relaxeze, dar o simţea aproape pe Christiana şi nu putea să se liniştească. O respingea pe fata care era să le aducă moartea.

– O să mă urăşit mult timp, Elizabeth? o întrebă încet Christiana.

Elizabeth o privi uimită, apoi întoarse capul.

– Nu... te urăsc.

– Nu eşti obişnuită să minţi, zise fata.

Elizabeth se întoarse spre ea.

– Soţul meu ar fi putut să moară încercînd să te salveze! spuse ea cu furie. Şi fratele meu la fel! Ce i-ai făcut lui Roger? L-ai vrăjit?

Christiana nu zîmbi şi nici nu se încruntă. Ochii ei mari o priveau intens.

– Întotdeauna am visat un bărbat ca Roger. Am ştiut mereu că va veni pentru mine. Anul trecut, unchiul meu m-a obligat să mă mărit cu un om crud, dar tot eram sigură că Roger va veni. Acum trei nopţi l-am visat şi i-am văzut faţa. Călătorea în haine grosolane şi era şi o femeie cu el, care-i era rudă. Ştiam că în cele din urmă va veni.

Elizabeth se uită la fată de parcă ar fi fost o vrăjitoare. Chris continuă:

– Mă acuzi că l-am pus în pericol pe bărbatul pe care-l iubeşti, dar n-ai risca totul ca să fii cu el? Poate

că da, dacă aş fi mai curajoasă, aş fi suportat tortura şi moartea pe care mi le pregătise soţul meu, dar în loc de asta, stăteam în tabără, legată de copac, şi mă rugam din tot sufletul ca Roger al meu să vină.

Privi spre drumul pe care se apropiau Miles şi Roger.

– Dumnezeu mi l-a trimis pe Roger pentru a mă răsplăti pentru cît am suferit. În noaptea asta mă voi culca lîngă el şi după aceea voi putea să renunţ la viaţă, dacă va fi nevoie. Am riscat viaţa lui, pe a ta şi pe a soţului tău drag, pentru această noapte cu iubitul meu.

Îşi puse mîna peste mîna lui Elizabeth şi ochii ei erau rugători.

– Iartă-mă, dacă v-am cerut prea mult.

Lui Elizabeth îi trecu supărarea. Îi luă mîna Christianei.

– Nu vorbi de moarte. Roger are mai multă nevoie de dragoste, poate şi decît tine. Stai lîngă el.

Pentru prima oară Christiana zîmbi şi făcu o gropiţă în obrazul stîng.

– Nimic nu mă va despărţi de el.

Elizabeth privi în sus şi-l văzu pe Roger lîngă ele, cu o faţă mirată. E uimit de toate astea, se gîndi Elizabeth. Chris îl zăpăceşte mai mult decît pe noi.

Se odihniră cîteva minute, mîncară în grabă şi porniră din nou la drum.

În noaptea aceea, Elizabeth se strecură în braţele lui Miles şi avu ocazia să stea de vorbă cu el.

– Ce crezi despre femeia pentru care ți-ai riscat viața? îl întrebă ea.

– Ştiu că ne poate pune în pericol, îi răspunse el. A fost măritată cu Ducele de Lorillard. Cînd eram copil, am auzit de cruzimea lui. A avut vreo şapte-opt neveste tinere, bogate, de viță nobilă. Toate au murit după cîțiva ani de căsnicie.

– Chris e de viță nobilă?

Miles pufni.

– E din spiță regească.

– De unde ştii toate astea?

– De la rudele mele din Franța. Au avut de-a face cu familia Lorillard. Elizabeth, spuse el solemn, vreau să păstrezi astea. Îi dădu şiragul lung de perle pe care-l purtase Christiana la gît. Mîine, spre seară, ar trebui să ajungem la rudele mele, dar în cazul în care... Nu! Îi puse un deget la buze, să o facă să tacă. Vreau să-ți spun adevărul, ca să fii pregătită. Familia Lorillard are multă putere şi noi am omorît pe unul de-al lor şi am luat cu noi un alt membru al familiei. Vor răscoli întreg ținutul în căutarea noastră. Dacă se va întîmpla ceva, ia perlele şi întoarce-te în Anglia, la frații mei. Ei vor avea grijă de tine.

– Dar rudele din Franța? Nu pot să mă duc la ele?

– O să-ți povestesc cîndva, dar, pentru moment, să zicem că familia Lorillard mă cunoaşte. Dacă voi fi prins, calea spre rudele mele de aici va fi tăiată. Du-te acasă, la frații mei. Juri să faci asta? Să nu mai

încerci să mă salvezi, ci să te duci acasă, să fii în siguranță?

Ea refuză să-i răspundă.

– Elizabeth!

– Jur că mă voi duce acasă la frații tăi, oftă ea.

– Şi restul?

– Nu mai fac alte promisiuni! şuieră ea, întorcîndu-se ca să-l sărute.

Făcură dragoste încet, bucurîndu-se unul de altul ca şi cum n-ar mai fi existat o a doua zi. Cuvintele lui Miles o aduseseră pe Elizabeth în pragul disperării, ca şi cum ar mai fi avut doar cîteva ore împreună. De două ori izbucni în plîns, de disperare că fusese atît de aproape de fericire, şi pasiunea unei femei stricase totul.

Miles îi şterse lacrimile cu buzele şi-i şopti că trebuia să se bucure de ce avea şi să-şi păstreze ura şi mînia pentru mai tîrziu, cînd vor avea timp.

Adormi strîngîndu-l pe Miles cu toată puterea şi în timpul nopții se urcă deasupra lui. El se trezi, zîmbi, o sărută pe frunte, o mîngîie pe păr, o îmbrățişă şi adormi la loc.

Roger îi trezi înainte să se crape de ziuă şi Elizabeth văzu imediat că nu dormise toată noaptea. Christiana apăru dintre copaci cu ochii scînteietori, cu buzele roşii şi pline, îmbujorată la față. Cînd porniră la drum, Elizabeth observă că Roger îi arunca priviri lui Chris, priviri de admirație şi de plăcere. Pînă la amiază, o luase pe după umeri, ținînd-o lîngă el. Şi o

dată, spre surpriderea lui Elizabeth, o luă în brațe şi o sărută cu pasiune. Roger fusese întotdeauna sobru, conştient de poziția lui, de jurămintele cavalereşti pe care le făcuse şi niciodată nu-şi arătase sentimentele în public.

Miles o luă de braț pe Elizabeth şi o trase din locul în care rămăsese cu gura căscată la fratele ei.

Cu o oră înainte de apusul soarelui, bărbați căzură din copaci, cu spadele trase, îndreptate spre gîturile lor.

Un bărbat urît, bătrîn, păşi din spatele cavalerilor.

– Ei bine, Montgomery, ne întîlnim din nou. Lua-ți-l! porunci el.

CAPITOLUL 19

Elizabeth rămase nemişcată în şa, pentru o clipă, cînd zări, printre lacrimi, vechea fortăreață a familiei Montgomery. Atîtea lucruri se schimbaseră în ultimele săptămîni, încît nu mai era sigură că Anglia sau castelul masiv se aflau încă la locul lor.

Unul din caii celor trei oameni din spatele lor lovi cu piciorul, nerăbdător şi o făcu să-şi revină. Cu un țipăt, îşi folosi capătul frîului drept bici şi-şi îndemnă calul înainte. Deşi nu mai vizitase niciodată domeniile familiei Montgomery, ştia cum erau împărțite. În Scoția, Miles îi povestise despre ele şi chiar îi desenase castelul pe țărînă.

Se îndreptă spre poarta din spate, care era intrarea familiei, foarte bine păzită. Cînd se apropie de zidurile care străjuiau intrarea îngustă, îşi încetini calul. Imediat gărzile îndreptară săgețile spre ea.

– Soția lui Miles Montgomery, țipă omul din spatele

lui Elizabeth spre cei de pe ziduri.

Şase săgeți se înfipseră în pămînt în fața calului lui Elizabeth şi animalul obosit se cabră, lovind cu copita două dintre săgeți. Elizabeth îşi folosi toată puterea să stăpînească animalul speriat.

Trei cavaleri înarmați stăteau acum între ea şi poarta închisă.

– Sînt Elizabeth Montgomery şi oamenii aceştia sînt cu mine, zise ea nerăbdătoare, dar cu respect.

Nu mai erau multe locuri care să fie la fel de bine păzite ca acesta.

Cavalerii nu se dădură înapoi, parcă ar fi fost nişte statui şi mai mulți bărbați coborîră de pe ziduri şi-şi îndreptară spadele spre oamenii din spatele lui Elizabeth. Cînd se adunaseră vreo douăzeci de cavaleri înarmați, una din gărzi i se adresă.

– Numai tu singură poți intra. Oamenii tăi vor rămîne aici.

– Da, sigur. Du-mă la Gavin. El mă poate recunoaşte.

Garda îi luă frîiele calului şi o conduse într-o curte curată, spațioasă, în fața unei case mari. Erau mai multe clădiri în interiorul zidurilor.

Una dintre gărzi intră în casă şi peste cîteva minute veni o femeie frumoasă, cu fața murdară de făină şi avînd semințe de susan în păr.

– Du-mă la stăpînul tău, îi porunci Elizabeth femeii. Am veşti care-l privesc.

– Tu eşti Elizabeth? o întrebă femeia micuță. Ai veşti de la Miles? Ni s-a spus că ați fost omorîți

amîndoi. Henry, ajut-o să descalece şi adu-i înăuntru pe oamenii care sînt cu ea şi dă-le să mănînce.

În clipa aceea, Bronwyn apăru în uşă şi în urma ei micuța cîntăreață pe care Elizabeth o cunoscuse cu ani în urmă, Alyx.

– Elizabeth! strigă Bronwyn şi alergă spre ea.

Elizabeth aproape că se prăbuşi în brațele cumnatei ei.

– Sînt atît de bucuroasă că te văd! A fost o călătorie lungă. Unde e Stephen? Trebuie să ne întoarcem şi să-i salvăm pe Miles şi pe Roger. Au fost făcuți prizonieri de un duce francez şi va trebui să-i răscumpărăm sau să-i eliberăm sau...

– Calmează-te, zise Bronwyn. Vino înăuntru să mănînci ceva şi vom face un plan.

– Henry, porunci femeia din spatele lui Elizabeth. Adu-i pe tatăl meu vitreg şi pe Sir Guy. Trimite-i la mine şi pregăteşte de drum şapte cai. Trimite un călăreț, să pregătească o corabie pentru Franța. Fără întîrziere. S-a înțeles?

Elizabeth tăcuse şi o privea cu gura căscată pe femeia pe care o luase drept servitoare.

– Îmi permiți să ți-o prezint pe Lady Judith? zise Bronwyn, puțin amuzată.

Judith îşi aranjă cu mîna o şuviță rebelă şi din păr îi căzură semințe de susan.

– Ştii unde-l țin pe Miles?

– Da, de acolo vin.

– Şi ai călătorit fără oprire, după cum arăți, spuse Bronwyn.

– Bună, Alyx, zise Elizabeth, întinzînd mîna spre femeia tăcută care stătea în spatele lui Bronwyn.

Alyx dădu din cap în semn de bun-venit şi zîmbi cu timiditate. Nu se simţise niciodată atît de măruntă ca acum, înconjurată de cumnatele ei uluitoare.

În clipa aceea, Sir Guy sosi în fugă. Uriaşul slăbise vizibil. În urma lui venea Tam, cu un pas care făcea pămîntul să se clatine.

– Ai veşti de la Lordul Miles al meu? strigă Sir Guy, ţintuind-o cu privirea. Nouă ni s-a spus că sînteţi morţi.

– Şi cine v-a spus? întrebă Elizabeth cu o voce ridicată. Nu ne-a căutat nimeni?

– Hai înăuntru, zise Judith, cu mîna pe braţul ei. Povesteşte-ne ce s-a întîmplat.

Cîteva minute mai tîrziu, Elizabeth stătea la o masă mare, mîncînd cu poftă din numeroasele feluri de mîncare care-i fuseseră puse în faţă, în timp ce le povestea. În jurul ei se aflau cele trei cumnate, un om pe care nu-l cunoştea, John Bassett, soţul mamei lui Judith, Sir Guy şi Tam.

Cu gura plină, le spuse repede cum au fost aruncaţi toţi trei în cala unei nave, cum au scăpat şi cum au mers spre sud pînă cînd Roger a hotărît să-şi rişte vieţile pentru o fată care era măritată.

Bronwyn o întrerupse cu o izbucnire de ură la adresa lui Roger Chatworth, dar Tam îi porunci să tacă. Surprinzător, Bronwyn îl ascultă pe bărbatul mai în vîrstă.

Elizabeth le povesti, pe scurt, despre cum au salvat-o pe tînăra Christiana.

Judith îi punea multe întrebări despre ce rol jucase ea şi despre Christiana.

– Am auzit de ea, spuse Judith. Şi îl cunosc pe soţul ei şi familia lui. Fratele cel mai tînăr, nu ducele, îl urăşte pe Miles.

– De ce? sări Elizabeth.

– A fost o tînără care...

Elizabeth îşi ridică mîna.

– Nu-mi spune mai mult. Cred că el îi ţine pe Miles şi pe Roger prizonieri. Ducele a murit în braţele lui Roger.

– Îi place să omoare! zise Bronwyn.

Elizabeth nu pierdu timpul luîndu-i apărerea fratelui ei, ci continuă povestirea, spunîndu-le despre moartea subită a bătrînului duce. Se opri din mîncat cînd ajunse la momentul în care fuseseră prinşi de fratele ducelui mort. Miles fusese rănit cînd doborîse un cavaler de pe cal, o aruncase pe Elizabeth în şa şi lovise calul ca să o ia la goană. Ea călărise cu greu pe drumul înfundat, chinuindu-se să apuce frîul. Cînd reuşise să stăpînească animalul, aruncase o privire în spate şi văzuse şase oameni care o urmăreau. Îşi îndemnase calul înainte şi în următoarele ore încercase să scape de ei.

Elizabeth trecu repede peste zece zile, urmîndu-şi în grabă povestirea. Folosise perlele din colierul Christianei ca să-şi urmeze drumul înapoi, în Anglia. Rugîndu-se să nu-şi dea sufletul, angajase trei oameni de pe drum, care fuseseră cîndva soldaţi, dar stăpînul lor murise şi succesorul lui voia oameni mai tineri.

Cei patru călătoriseră zi şi noapte, schimbînd adesea cai, dormind doar cîteva ore.

Cînd au ajuns pe coastă, Elizabeth a dat zece perle pentru o corabie şi un echipaj care să-i aducă înapoi în Anglia şi ea dormise toate cele trei zile cît durase călătoria. Au ajuns în sudul Angliei, au făcut rost de cai şi de provizii şi au pornit-o din nou la drum şi nu s-au oprit pînă ce nu au ajuns la domeniile familiei Montgomery.

– Deci, concluzionă Elizabeth, am venit să-i iau pe fraţii lui Miles. Trebuie să pornim îndată spre Franţa.

Intră un cavaler, îi şopti ceva la ureche lui Judith şi ieşi.

– Lady Elizabeth, spuse Judith, sînt lucruri pe care tu nu le ştii. Nu mult timp după ce tu, Miles şi fratele tău aţi fost aduşi pe corabie, Alice Chatworth, aproape că se înecă rostindu-i numele, n-a mai putut rezista şi a început să se laude cu ce făcuse. A trimis un mesager cu o scrisoare ca să ne spună şi nouă.

Alyx vorbi pentru prima oară. Vocea ei era moale, dar ştia să se facă auzită.

– Raine, Stephen şi Gavin au plecat spre Franţa îndată, în timp ce noi, făcu semn spre Judith şi Bronwyn, am venit aici să aşteptăm veşti.

– Deci oameni sînt deja în Franţa? întrebă Elizabeth, ridicîndu-se în picioare. Acum trebuie să plec. Dacă-mi daţi nişte oameni îi voi găsi pe fraţii lui Miles şi îi voi duce unde sînt ţinuţi prizonieri.

– Cunoşti castelul Ducelui de Lorillard? Ştii unde stă fratele său? o întrebă Judith, aplecîndu-se în faţă.

– Nu, dar sînt sigură că... începu Elizabeth.

– Nu putem risca. Ducele a fost un „prieten" de-al tatălui meu, mormăi Judith. Ştiu unde sînt toate cele patru domenii ale familiei Lorillard şi nu cred că un alt Montgomery mai ştie asta. Raine s-ar putea să le ştie, că a luptat în turniruri în Franța, dar dacă s-au despărțit... nu, e hotărît.

Se ridică.

– Pe naiba e! urlă bărbatul de lîngă ea, John Bassett, şi se ridică, dominînd-o cu statura lui.

Judith nici nu clipi, rămase calmă.

– Caii sînt gata şi vom porni la drum în curînd. Bronwyn, ai destule fuste scoțiene din alea de-ale tale? Sînt potrivite pentru o călătorie lungă.

John o luă brutal de braț.

– N-o să-ți rişti din nou viața, spuse el. Era să ne omori pe toți cînd te-ai dus după Gavin. De data asta, doamnă, vei rămîne aici şi-i vei lăsa pe bărbați să se ocupe de asta.

Ochii lui Judith luceau amenințător.

– Şi unde-l vei căuta pe soțul meu? atacă ea. Ai fost vreodată în Franța? Şi dacă, din întîmplare l-ai găsi, unde îi vei spune să-l caute pe Miles? Vino-ți în fire, John. Lasă-le pe celelalte femei aici, dar Elizabeth şi cu mine trebuie să mergem cu tine.

Alyx se uită la Bronwyn, apoi țipă atît de tare „NU!", de căzu praful de pe tavan.

Chipul lui Alyx se înroşi violent şi ea îşi privi mîinile.

– Vreau să spun că Bronwyn şi cu mine am merge

mai degrabă cu voi. Poate că vă vom fi de ajutor, şopti ea.

– Bronwyn, începu Tam, în timp ce Sir Guy o privea de sus pe Elizabeth, încercînd s-o facă să renunțe. Imediat, în cameră izbucni cearta. Alyx care nu avea nici un bărbat care s-o bată la cap, se strecură neobservată, urcă în fugă scările spre camera lui Bronwyn şi a lui Stephen şi luă cîteva pleduri dintr-un cufăr. Chiar şi de sus putea auzi vocile agitate de jos.

Din instinct, înşfăcă un cimpoi de pe perete. Cu păturile multicolore pe umăr, începu să cînte în timp ce cobora scările. Cînd ajunse în holul mare toți priveau la ea tăcuți.

Se opri din cîntat.

– Dacă voi bărbații, plecați fără noi, zise ea în tăcerea generală, noi vom pleca singure, după o oră. Călăriți cu noi, sau înaintea noastră?

Bărbații tăceau, încruntați, cu buzele strînse.

– Cît noi pierdem timpul, continuă Alyx, Miles e ținut prizonier şi poate că e torturat chiar în acest moment. Propun să pornim . ACUM!

Judith făcu un pas în față, îi luă chipul în mîini şi o sărută pe amîndoi obrajii.

– Pornim! declară Judith, luînd pledurile de pe umărul lui Alyx şi aruncînd unul spre Elizabeth. John, ocupă-te de provizii. Guy, du-te la vătaful meu. Vom avea nevoie de aur pentru călătoria asta. Tam, vezi să avem săgeți destule şi verifică corzile arcurilor. Bronwyn, vezi să avem cai pe care să călărim. Alyx, ia ceva cu care să cîntăm. S-ar putea să avem nevoie.

Elizabeth zîmbi de cum auzi prima poruncă.

– Şi eu? întrebă ea, cînd ceilalți se îndreptau în direcții diferite pentru a-i îndeplini poruncile lui Judith.

– Vino cu mine, zise Judith şi începu să urce scările.

La jumătatea drumului, Judith se opri, privind-o fix pe Elizabeth.

– Alice Chatworth s-a îmbolnăvit de vărsat de vînt şi, deşi a trăit, i-au rămas semne şi pe obrazul pe care nu avusese cicatrici. Judith tăcu. Şi-a luat viața – s-a arucat dintr-unul din turnurile de pe domeniul ei. Privi în lături, apoi spuse în şoaptă. Acelaşi turn din care a căzut şi bătrîna Ela.

Elizabeth nu înțelesese ultima parte; dar, urmînd-o pe Judith pe scări, era bucuroasă că Alice era moartă. Acum ştia că fiul ei era în siguranță.

Elizabeth auzise cel fel de om e Judith Montgomery, dar în curînd îşi dădu seama că era un adevărat demon. Nu admitea nici o greşeală şi nu-ți dădea vreme să te odihneşti.

Făcură călătoria spre sudul Angliei în numai două zile, schimbînd adesea caii. Nimeni nu vorbea, ci călăreau cît puteau de repede. În unele locuri nici nu existau drumuri şi ei o tăiară peste cîmpuri abia semănate în timp ce fermierii ridicau pumnul cu mînie. De două ori Tam şi Gay săriră de pe cai şi doborîră garduri cu topoarele. În urma lor oile păşteau liniştite.

– Proprietarul o va da în judecată pe Judith, spuse Elizabeth, pentru că se vedea că turmele numeroase

aparțineau cuiva bogat.

– Pămîntul acela e al lui Judith, îi strigă Bronwyn peste umăr şi-şi îndemnă calul înainte.

Alyx şi Elizabeth schimbară priviri de admirație şi dădură şi ele pinteni cailor.

Cînd ajunseră în zori, în sudul Angliei, în a treia dimineață, un bac aştepta să-i ducă pe insula unde locuiau şi alți Montgomery.

– Clanul meu e mic în comparație cu familia asta, spuse Bronwyn obosită. Înainte de a se aşeza în fundul umed al bacului, îşi trase pătura peste cap şi adormi.

După o oră se treziră şi, ca somnambulii, încălecară pe cai odihniți şi porniră spre domeniile familiei Montgomery. Deşi era ostenită, Elizabeth văzu că fortăreața era veche şi inspira linişte, stînd acolo de două sute de ani, de cînd cavalerul cunoscut sub numele de Black Lion pusese prima piatră de la temelia ei.

Intrară pe poartă şi Judith îi atinse brațul lui Elizabeth făcîndu-i semn spre o fetiță care se uita la ele din uşă. Avea cam un an şi jumătate şi părul îi era murdar, hainele rupte şi avea o privire de cîine hăituit.

– Unul din copiii lui Miles, zise Judith, privind-o drept în ochi.

O umbră de mînie trecu pe fața lui Elizabeth.

– Va fi a mea cînd mă voi întoarce.

Elizabeth îi mai aruncă o privire, trecu pe lîngă ceilalți şi intră în casă.

Rămaseră la vechiul castel doar cît să mănînce,

apoi se îmbarcară pe corabia care-i aştepta. Toţi şapte se întinseră pe punte şi adormiră.

După cîteva ore, odihnite, femeile începură să-şi discute planurile.

– Va trebui să ajungem la castel şi să intrăm înăuntru, zise Judith. Muzica lui Alyx va deschide toate uşile. Ştie vreuna să cînte sau să danseze.

Bronwyn jură că avea o voce groaznică; Judith admise că era afonă.

– Eu ştiu să dansez, şopti Elizabeth cu gîtul uscat.

– Bine! declară Judith. Cînd ajungem înăuntru...

– Nu veţi face nimic, spuse John Bassett din spatele ei. Tu ne vei arăta unde e domeniul noului duce şi noi îi vom găsi pe soţii voştri şi-i vom duce acolo. Ei îl vor salva pe lordul Miles.

Spunînd acestea, se întoarse pe călcîie şi le lăsă singure.

Judith le surîse cumnatelor ei.

– Cu ani în urmă, am avut probleme cînd am încercat să-l scap pe Gavin. John nu m-a iertat şi, de cînd s-a căsătorit cu mama, se simte răspunzător pentru mine. Se aplecă în faţă. Va trebui să ne facem planurile în taină.

Elizabeth se sprijini de parapet şi se strădui să nu izbucnească în rîs. În faţa ei stătea Judith, atît de frumoasă, atît de delicată, cu mîinile în poală, încît toată lumea ar fi zis că e o tînără neajutorată, cuminte. Era greu de crezut că avea o asemenea voinţă. Bronwyn stătea rezemată de parapet şi soarele care se reflecta în apă îi contura trăsăturile puternice. Eliza-

beth ştia ce femeie pasionată, curajoasă, credincioasă era Bronwyn. Şi Alyx, atît de tăcută şi timidă, de parcă i-ar fi fost frică de toate trei, dar Elizabeth simţea o hotărîre în vocea ei minunată.

Şi Elizabeth? Se potrivea ea cu aceste femei? Se întreba dacă îndeplinea cerinţele lui Judith.

Făcură rost de cai de îndată ce ajunseră în Franţa şi Judith îi conduse spre sud-vest. În ultima zi Judith fusese de acord cu tot ce-i spuseseră bărbaţii. O dată Bronwyn o ciupi pe Elizabeth să se uite la John Bassett care-şi spărgea pieptul dîndu-i sfaturi lui Judith. Tam îi dădu şi el lui Bronwyn ordine scurte. Sir Guy îi vorbi doar o dată lui Elizabeth.

Privindu-l printre gene, arătînd ca un înger cuminte, ea îl întrebase ce-i mai fac degetele de la picioare. Cicatricea uriaşului se albise şi plecă de lîngă ea. Bronwyn se ţinea de burtă şi simţea că se sufocă de rîs.

Cînd auzi povestea degetelor lui Sir Guy, Judith se uită la Elizabeth cu admiraţie.

Alyx îşi acordă lăuta, parcă vrînd să le demonstreze cine va cîştiga bătălia finală.

John Bassett închirie camere la un han, nu departe de domeniul ducelui – cel la care locuitorii din partea locului spuneau că se află în prezent. Cei trei bărbaţi fură nevoiţi să le lase singure pe femei, plecînd în căutarea soţilor lor. John era gata să plîngă, cînd o imploră pe Judith să jure pe Dumnezeu, că va aştepta întoarcerea lor şi ea tăcu, încăpăţînată.

– Trebuie să vă pun o gardă? întrebă John disperat.

Judith stătea şi-l privea.

– Aş vrea foarte mult să vă iau cu mine, dar va trebui să ne despărţim şi e nevoie de mai mult decît un singur bărbat pentru a se descurca cu o pacoste ca voi. Ar trebui să fie un sfînt special, care să-i apere pe soţii, precum Gavin.

– Îţi pierzi vremea, John, zise Judith, răbdătoare.

– Are dreptate, spuse Guy neuitîndu-se la nici una dintre ele.

John o luă în braţe pe Judith şi o sărută pe frunte.

– Domnul să te aibă în pază!

Cu asta, cei trei bărbaţi plecară.

Judith se sprijini de uşă şi oftă adînc.

– Îmi vrea binele. Şi acum, putem să trecem la treabă,.

Elizabeth îşi dădu sema în curînd ce bună organizatoare era Judith şi cum ştia să-şi folosească aurul. Angajă douăzeci şi cinci de oameni pentru a răspîndi vestea despre cea mai mare cîntăreaţă a lumii şi dansatoarea cea mai exotică. Voia ca nerăbdarea aşteptării să fie în toi cînd vor apărea Alyx şi Elizabeth, pentru că voia ca toţi ochii să fie aţintiţi asupra lor, în timp ce ea şi Bronwyn se strecurau nevăzute.

La amiază, Judith se îmbrăcă în zdrenţe şi-şi înnegri un dinte din faţă cu un amestec scîrbos de cenuşă şi cauciuc. Se duse la castelul ducelui să-i ofere pîine proaspăt coaptă. Se întoarse cu veşti minunate.

– Miles trăieşte, zise ea, dezbrăcîndu-se de hai-

nele murdare. Se pare că ducele are întotdeauna prizonieri şi îi ţine în turn. Asta are un gust îngrozitor! spuse ea, frecîndu-şi dintele. Toţi cei din familia Lorillard sînt maeştri ai torturii şi acum se ocupă de fată. Îmi pare rău, Elizabeth, adăugă repede Judith. Din ce se vorbea nu ştiu dacă e în viaţă sau nu, dar cei doi bărbaţi sînt în viaţă.

– Dar rana lui Miles? întrebă Elizabeth.

Judith întinse braţele, cu palmele în sus.

– Nu puteam să întreb direct şi tot ce-am putut să aflu e că prizonierii sînt ţinuţi întotdeauna în vîrful turnului.

– Ar trebui să fie uşor, spuse Bronwyn. Le punem cailor aripi şi zburăm pînă-n vîrf.

– E o scară, zise Judith.

– Nepăzită? întrebă Bronwyn.

– Uşa camerei unde sînt ţinuţi prizonierii e păzită, dar o altă scară dă spre acoperiş. Judith îşi puse pe cap o bonetă curată. În camere sînt ferestre şi dacă putem să coborîm de pe acoperiş...

Numai Bronwyn văzu ridurile care se formau la colţul gurii lui Judith. De obicei, Judith părea neînfricată, dar avea groază de locurile înalte. Bronwyn îi atinse braţul.

– Tu rămîi să dansezi pe muzica lui Alyx. Eu şi Elizabeth vom coborî şi...

Judith îşi ridică mîna.

– Nu pot să dansez, cum nu pot să fac caii să zboare. Alyx va cînta şi eu nu voi ţine ritmul şi o să mă uit la mese şi o să mă gîndesc în cîte coşuri a încăput

mîncarea aceea. Probabil că aş uita să dansez şi aş începe să dau porunci servitorilor.

Cele trei femei încercară să nu rîdă, dar fără succes. Judith se descrisese foarte bine şi avea o figură de om nenorocit.

Judith le privi.

– Sînt puternică, micuță şi pot să cobor cu uşurință pe o frînghie şi să mă strecor printr-o fereastră. Nimic nu putu s-o convingă pe Judith să-şi schimbe hotărîrea şi se întinseră să se odihnească, fiecare cu gîndurile ei despre primejdiile care le aşteptau. Elizabeth nu pomenise de frica ei de bărbați şi nu se mai vorbi nici despre groaza lui Judith de locuri înalte.

Începea să se întunece; Judith îngenunche şi începu să se roage şi în curînd celelalte trei femei i se alăturară.

CAPITOLUL 20

Alyx fu cea care le surprinse cel mai mult. În ultimele zile, ea avusese cele mai puține lucruri de spus, le urmase pe cele trei cumnate ale ei, frumoase şi inegalabile, fără să se plîngă şi fără să facă vreo observație. Dar cînd Alyx avu în mînă un instrument muzical şi începu să cînte, îşi depăşi cumnatele în strălucire.

Judith şi Bronwyn îmbrăcate în zdrențe murdare, care le ascundeau, se amestecară printre cei care le urmau pe Alyx şi pe Elizabeth. Elizabeth, mergînd semeață, atrăgea atenția asupra corpului ei bine făcut şi purta haine de pînză ieftină, în culori țipătoare, care-ți luau ochii.

Cînd Alyx intră în sala cea mare a castelului, scoase o notă care-i făcu pe toți să se oprească în loc. Bronwyn şi Judith nu auziseră niciodată vocea lui Alyx în adevărata ei măreție şi rămaseră o clipă locului,

mute de admirație.

– Îți voi da un ritm, îi şopti Alyx lui Elizabeth. Urmează-l cu trupul tău.

Toții ochii erau ațintiți asupra lui Alyx şi a femeii frumoase din spatele ei. Brusc, Alyx îşi coborî vocea şi cei din sală respirară şi, rîzînd şi aplaudînd, începură să se aşeze.

– Acum! şuieră Judith spre Bronwyn şi cele două femei dispărură într-o intrare întunecoasă.

Cu fustele lor foarte grele pe mînă, urcară în grabă scările vechi de piatră, cîte două odată, cîte trei odată şi, cînd aproape că ajunseseră în vîrf, un zgomot le făcu să se lipească de perete. Ascultînd cu atenție, aşteptară ca garda să treacă de ele.

Judith făcu semn spre o crăpătură întunecoasă, în partea stîngă, unde nu puteau fi zărite. Se strecurară fără zgomot în crăpătură. Şobolanii chițăiră a protest şi Bronwyn lovi cu piciorul una din creaturile scîrboase şi o trimise în jos pe scări.

La capătul scărilor era o trapă: o trapă încuiată.

– La naiba! şopti Judith. Ne trebuie o cheie.

Dar, fără o vorbă, Bronwyn se duse la trapa îngustă şi începu s-o pipăie pe margini. Cînd ajunse într-o parte, se întoarse spre Judith şi-i zîmbi triumfător; ochii şi dinții ei se zăreau în întuneric. Bronwyn trase un zăvor şi trapa se deschise uşor. Un scîrțîit puternic le făcu să se oprească, dar nu auziră paşi pe scări. Se strecurară prin deschizătură şi se văzură pe acoperiş.

Se odihniră o clipă şi respirară aerul curat al nopții.

Bronwyn se întoarse spre Judith şi o zări pe femeia micuță uitîndu-se la creneluri cu frică.

– Lasă-mă pe mine, spuse Bronwyn.

– Nu. Judith clătină din cap. Dacă se întîmplă ceva, eu nu pot să te trag înapoi. Dar tu poți.

Bronwyn o aprobă. Fără multe vorbe, începură să-şi scoată fustele aspre de lînă şi să desfăşoare funia groasă de dedesubt. Judith plătise patru femei care cususeră fustele astea toată după-amiaza. Lumina lunii strălucea pe fustele făcute din pleduri: albastru şi verde pentru Bronwyn, galben şi maron pentru Judith.

Îndată ce-şi adună frînghia, Bronwyn cercetă acoperişul turnului rotund şi se uită în jos printre creneluri.

– Sînt patru ferestre, o informă ea pe Judith. Care e de la camera lui Miles?

– Să mă gîndesc, spuse Judith, avînd frînghia pe braț. Fereastra aceea e deasupra scărilor, cea opusă se află în fața scărilor, deci una din astea două trebuie să fie de la camera lui.

Arătă spre dreapta şi spre stînga. Nici una nu trebuia să pomenească faptul că, dacă Judith apărea în dreptul ferestrei greşite, asta ar fi însemnat moartea ei.

– Haide, zise Judith, de parcă se îndrepta spre execuție.

Bronwyn folosise frînghii toată viața ei şi făcu un fel de scaun din noduri pentru Judith. Fusta groasă fu îngrămădită între picioare şi prinsă în centura lată de piele. Cu inima cît un purice, Judith îşi potrivise legăturile în jurul mijlocului şi între picioare.

Stînd lîngă creneluri, Bronwyn îi zîmbi.

– Gîndeşte-te la ce faci şi nu te gîndi unde eşti.

Judith dădu din cap. Nu putea să mai vorbească de frică.

Bronwyn legă frînghia în jurul unui crenel de piatră şi se folosi de el ca s-o lase în jos, uşor, pe Judith.

Judith murmura psalmi, jurînd credinţă în Dumnezeu şi căuta puncte de sprijin în zid. De trei ori bucăţi de zid se prăbuşiră de sub picioarele ei şi de fiecare dată îi sărea inima din piept şi se oprea, aşteptîndu-se ca, în orice clipă, o gardă să taie funia de deasupra ei.

După minute lungi, care treceau greu, ajunse la fereastră şi puse piciorul pe pervazul ei, cînd o mînă o apucă de gleznă.

– Linişte! îi porunci o voce cînd ea gemu de groază.

Braţe puternice o prinseră de pulpe, apoi de şolduri şi o traseră înăuntru. Judith, bucuroasă că se afla din nou pe teren solid, apucă marginea ferestrei atît de strîns, încît era să-şi rupă degetele.

– Nu tu eşti aceea căreia îi e frică de locuri înalte?

Judith se întoarse să privească faţa calmă a lui Roger Chatworth. Cămaşa lui atîrna în zdrenţe pe trupul său puternic.

– Unde e Miles? zise ea gîfîind.

Un zgomot din afara celulei îl făcu pe Roger s-o ia în braţe, protector.

– Vorbeşti singur, Chatworth? strigă garda, dar nu veni pînă la celulă.

– Dacă n-am cu cine, răspunse Roger, ţinînd-o pe

Judith care tremura.

– Cine e sus? şopti el în urechea ei.

– Bronwyn.

Răspunsul lui Judith fu răsplătit cu o înjurătură din partea lui Roger. Voia să se dea deoparte, dar atingerea lui o liniştea. Roger o trase, cu tot cu funie, într-un colţ al camerei.

– Miles e în cealaltă cămăruţă, şopti el. E rănit şi nu ştiu dacă are putere să se cațere pe frînghie. Garda va adormi în curînd şi vom putea ieşi. Eu mă duc primul, apoi te trag şi pe tine. Dar nu poți rămîne singură în cameră. Stai pe pervaz şi dacă garda se uită înăuntru, sări. Înțelegi? Cînd ajung sus, te trag şi pe tine, repetă el.

Judith se gîndi la ce-i spusese. Era duşmanul familiei ei, din cauza lui murise Mary Montgomery. Poate voia s-o omoare pe Bronwyn şi să taie funia care o ținea pe ea.

– Nu... începu ea.

– Trebuie să ai încredere în mine, Montgomery! Bronwyn nu poate să te tragă şi tu nu poți să te cațeri pe funie. La naiba cu femeile! De ce n-ați trimis nişte bărbați?

Asta era prea de tot. Ochii ei ardeau.

– Nerecunoscător...

El îi puse mîna la gură.

– Fii fată cuminte! Chiar dacă nu-mi plac cei din familia Montgomery, îmi plac femeile lor. Şi acum, hai să nu pierdem timpul.

Cu asta o duse, aproape trăgînd-o, pe Judith la

fereastră, o ridică şi o aşează pe marginea lată.

– Ține-te de asta, îi arătă el. Cînd te voi trage în sus, foloseşte-ți mîinile şi picioarele, ca să nu te loveşti de zid.

O scutură puțin, văzînd că Judith privea pierdută la pămîntul care se afla atît de departe de ea.

– Gîndeşte-te la furia soțului tău cînd va afla că ai scăpat un Chatworth înaintea fratelui lui.

Judith aproape că zîmbi – aproape. Îşi înălță fruntea şi îl văzu pe Gavin în fața ochilor şi-şi închipui că e în brațele sale puternice. Jură că nu va mai face niciodată ceva atît de nebunesc, nu va mai încerca să salveze pe cineva. Doar dacă, bineînțeles, Gavin avea nevoie de ea. Sau frații lui. Sau una din cumnate. Sau mama ei, de asemenea. Şi, fără îndoială, copiii ei. Şi...

Roger apucă frînghia deasupra ei şi funia se smuci, aproape dărîmînd-o.

– Gîndeşte-te la ce faci, femeie! îi porunci el.

Ea îşi strînse picioarele, în timp ce el atîrna deasupra ei, apoi îşi dădu capul pe spate şi îl urmări cum se cățăra încet pe frînghie.

Bronwyn îl aştepta sus pe Roger cu un cuțit îndreptat spre gîtul lui şi-l lăsă să atîrne acolo, lîngă zid, ținîndu-se numai în mîini.

– Ce-ai făcut cu Judith? urlă Bronwyn.

– Aşteaptă jos să o trag şi orice minut de întîrziere o poate costa viața.

În clipa aceea, se întîmplară mai multe lucruri deodată. Judith, de frică sau de nevoie, sări de pe pervazul ferestrei şi smucitura era gata să-l facă pe Roger

să dea drumul frînghiei.

– Gărzi! se auzi o voce de dedesubt.

– Trapa! zise Roger, chinuindu-se să se cațere pe zid. Încuie trapa!

Bronwyn reacționă imediat, dar cînd ajunse la trapă, o gardă trecuse deja prin ea. Fără ezitare, îl străpunse cu cuțitul între coaste. Căzu deasupra uşii şi Bronwyn fu nevoită să-l tragă deoparte, ca să închidă zăvorul.

Alergă înapoi la Roger care trăgea funia cu Judith şi se aplecă deasupra crenelurilor să-l ajute.

– Ce s-a întîmplat? întrebă Bronwyn, înainte ca Judith să ajungă pe acoperiş.

– Alyx şi Elizabeth au fost aruncate în aceeaşi celulă cu Miles. Am stat şi am ascultat cît am putut, dar cînd garda l-a căutat pe Chatworth, a strigat. Ce s-a întîmplat cu el?

Bronwyn o ajută pe Judith să urce pe acoperiş.

– E acolo, îi arătă ea, făcînd un semn spre bărbatul mort.

– Cine l-a auzit că a strigat? o întrebă Roger:

– Nu cred că l-a auzit cineva, zise Judith. Repede! Trebuie să-i scoatem de aici!

– Nu avem timp. Unde sînt bărbații voştri? întrebă Roger.

– Aici în Franța, dar... începu Judith, dar se opri cînd îl văzu pe Roger că ia o a doua frînghie de pe jos şi o leagă de un crenel. Sînt pe partea cealaltă.

Roger n-o luă în seamă.

– Nu avem timp. Bătrînul va fi aici în cîteva minute.

Trebuie să coborîm şi să mergem după ajutor.

– Laşule, şuieră Bronwyn. Du-te tu. Judith şi cu mine ne vom salva rudele.

Roger o apucă brutal de braţ.

– Taci din gură, proasto! Uiţi că Elizabeth e sora mea? N-am timp să mă cert, dar dacă sîntem prinşi cu toţii, nu va mai avea cine să-i scape. Acum, poţi să cobori singură pe funia aia?

– Da, dar..., începu Bronwyn.

– Atunci, fă-o!

El aproape că o împinse peste zid, ţinînd-o strîns de mîini.

– Du-te Bronwyn! îi porunci el, apoi îi zîmbi. Roger o luă pe Judith de subţiori şi o ridică.

– Bine! Nu eşti mai grea decît armura mea. Se lăsă în jos. Ţine-te de spatele meu cu toată puterea.

Judith dădu din cap şi se supuse, îşi îngropă faţa în umărul lui şi închise ochii. Nu se uita cînd el începu să coboare. Transpiraţia curgea pe gîtul lui şi ea îşi dădu seama că se chinuia.

– Laşi un englez să te întreacă? ţipă Roger spre Bronwyn.

Judith deschise un ochi şi privi cu admiraţie la cumnata ei. Bronwyn avea frîngîhia înfăşurată în jurul unei glezne, piciorul opus deasupra, şi cu mîinile pe funie, cobora încet. Cînd îl auzi pe Roger, se grăbi mai mult.

Judith nu se gîndi să se dea jos din spatele lui Roger nici cînd ajunseră pe pămînt. Ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi, el îi desfăcu uşor mîinile şi

picioarele din jurul lui.

Tremurînd, Judith îl văzu cum aleagră spre capătul frînghiei lui Bronwyn. Ea mai avea cîțiva metri pînă jos.

– Sări, scoțiano! îi porunci el.

Bronwyn ezită puțin, dar se supuse, dădu drumul funiei şi ateriză grea în brațele lui Roger Chatworth.

– Eşti cam la fel de grea ca armăsarul meu, murmură el, lăsînd-o jos. E prea mult să sper că voi, femeile, aveți şi cai prin apropiere?

– Vino, duşmanule, spuse Bronwyn, făcîndu-i semn cu mîna.

Roger o înşfăcă de braț pe Judith, care stătea nemişcată, privind îngrozită în sus.

– Fugi! spuse el şi-i dădu o palmă la fund. Hai să le scoatem pe sora mea şi pe Chris de aici!

Miles stătea în mijlocul camerei, de parcă le-ar fi aşteptat, cînd uşa se deschise şi Elizabeth şi Alyx fură împinse înăuntru.

– Să-ți țină de urît, Montgomery. Garda rîse. Bucură-te de noaptea asta, pentru că probabil va fi ultima noapte.

Miles o prinse pe Elizabeth înainte să cadă, apoi se duse şi la Alyx. Fără o vorbă, cu pricepere, se aşeză jos, ținîndu-le pe amîndouă de umeri, în timp de Elizabeth începu să-l sărute îndată pe obraz.

– Li s-a spus că ai murit, zise Elizabeth printre sărutări. O, Miles, nu ştiam dacă am să te mai văd vreodată.

Miles zîmbi uşor, cu ochi strălucitori şi le sărută pe frunte.

– Acum pot să mor în pace.

– Cum poți să glumeşti...? începu Elizabeth, dar Miles o sărută pe buze şi o linişti.

Toți trei se alarmară cînd garda strigă urcînd scările spre acoperiş. Urmă un zgomot înfundat şi garda dispăru.

În linişte, privind în sus, Miles zise:

– Bronwyn?

Amîndouă femeile încuviințară.

Miles respiră adînc şi oftă.

– Spuneți-mi ce ați făcut.

Alyx tăcu şi Elizabeth îi povesti de planul lor de salvare, cum Judith trebuia să coboare pe zid în celula lui Miles. Alyx îl privea pe Miles, se sprijinea de umărul lui puternic, bucuroasă de ocrotirea lui şi văzu că ochii i se întunecă. Raine o să-mi frîngă gîtul dacă-i spun de un asemenea plan, se gîndi Alyx şi lacrimi fierbinți i se adunară în ochi.

– Alyx? spuse Miles, întrerupînd-o pe Elizabeth. O să ieşim de aici. Chiar acum frații mei...

Ea îşi şterse lacrimile cu dosul mîinii.

– Ştiu. Mă gîndeam că Raine o să mă bată la fund pentru asta.

Ochii lui Miles luciră poznaş.

– Da, o va face.

– Eşti rănit! izbucni brusc Elizabeth şi mîna ei alunecă peste un pansament murdar care-i acoperea coastele.

Nu mai rămăsese mult din cămaşa lui şi ea îşi strecură mîna dedesubt. Se îndepărtă de el. În cameră era lumină numai de la lună, dar chiar aşa, dîndu-i cămaşa la o parte, putea să-i vadă toate cicatricele.

– Nu aveai semne cînd te-am cunoscut şi pe toate le ai din cauza mea.

El îi sărută palma.

– O să-ţi fac eu cîteva semne – semne pe care le vei avea de la naşterile celor douăzeci de copii ai mei. Acum vreau să vă odihniţi amîndouă, pentru că îmi închipui că dimineaţa va aduce... lucruri noi.

Principala preocupare a lui Elizabeth fusese să-l vadă pe Miles teafăr şi acum, spijinindu-se de el şi ştiindu-l puternic şi în regulă, era mulţumită. Închise ochii şi adormi imediat.

Nu şi Alyx. Nu călătorise atît de mult ca Elizabeth şi nu era la fel de obosită. Închise ochii şi rămase liniştită, dar se gîndea.

După o oră, cînd abia începea să se lumineze, Miles le mişcă uşor pe amîndouă şi se duse lîngă fereastră. Cu ochii pe jumătate deschişi, Alyx îl urmărea şi văzu că se mişca greu.

– Vino lîngă mine, Alyx, şopti el şi ea se miră că ştia că era trează.

Alyx păşi peste Elizabeth, care dormea şi se apropie de Miles, iar el o luă în braţe, ţinînd-o cu spatele spre el.

– Ai riscat mult să mă salvezi, Alyx. Îţi mulţumesc.

Ea zîmbi şi-şi puse obrazul pe mîna lui.

– Din cauza mea ne-au prins. Ducele mă văzuse

cîntînd undeva în Anglia şi şi-a adus aminte de mine şi, de asemenea, şi-a amintit că am devenit o Montgomery. Ce crezi că a spus Bronwyn cînd l-a văzut pe Roger pe acoperiş, în locul tău? Se întoarse în braţele lui. Crezi că au scăpat, nu-i aşa? Nu-i aşteptau gărzi la capătul funiilor, nu? O să vină Raine?

Cu un zîmbet, el o întoarse înapoi spre fereastră.

– Ştiu că au reuşit. Priveşte acolo spre vest, în depărtare.

– Nu văd nimic.

– În lumină, vezi sclipirile alea?

– Da, zise ea încîntată. Ce sînt?

– Aş putea să greşesc, dar cred că sînt oameni în armuri. Şi acolo, spre nord.

– Alte sclipiri! O, Miles.

Se întoarse, îl îmbrăţişă cu putere, apoi îi dădu drumul.

– Eşti rănit mai grav decît i-ai spus lui Elizabeth, zise ea, acuzatoare.

El încercă să zîmbească, dar în ochi i se citea durerea.

– Vrei să-i spui şi s-o îngrijorezi şi mai tare? A fost curajoasă că a dansat pentru toţi bărbaţii ăia străini, nu-i aşa? zise el cu mîndrie.

– Da, rosti Alyx, întorcîndu-se.

Împreună stăteau acolo; se crăpa de ziuă şi punctele de lumină se vedeau mai aproape şi mai aproape.

– Cine sînt? întrebă Alyx. Ştiu că sînt Montgomery şi în Franţa, dar aici sînt sute de cavaleri. Cine sînt ceilalţi?

– Nu cred că sînt şi alţii, îi răspunse el. Sînt Montgomery în toată Franţa, în Spania şi în Italia. Cînd eram copil şi mi-am făcut prieteni, mă deranja că nu puteam să mă duc nicăieri, unde nu aveam un unchi sau cîţiva veri care să mă urmărească, dar acum cred că rudele mele sînt minunate.

– Sînt de acord.

– Acolo! spuse el, arătînd drept înainte. Ai văzut?

– Nu, n-am văzut nimic.

El zîmbi fericit.

– Asta am aşteptat să văd. Uite, din nou!

Pentru mai puţin de o secundă, Alyx văzu o altă sclipire.

– E steagul unchiului meu Etienne. Întotdeauna am făcut glume pe seama steagului pe care-l poartă cu el. E mare cît o casă, dar Etienne spune că mulţi o iau la fugă numai cînd văd cei trei leoparzi; şi el vrea să le dea timp să plece.

– Am văzut! ţipă Alyx.

La orizont apăruseră trei puncte aurii, unul deasupra celorlalte.

– Leoparzii, şopti ea. Cine crezi că...? începu ea.

– Raine îl conduce pe unchiul Etienne. Stephen vine cu oamenii din nord şi Gavin va sosi dinspre sud.

– De unde ştii?

– Îmi cunosc fraţii. Zîmbi. Gavin îi va aştepta la cîţiva kilometri de aici pe fraţii săi şi toate trei armatele vor ataca odată.

– Atacă? zise ea printre dinţi.

– Nu te îngrijora. O mîngîie pe tîmplă. Nu cred că

Ducele de Lorillard va încerca să se împotrivească forței unite a familiei Montgomery. I se va da o şansă să se predea paşnic. Şi apoi, pe el îl interesa Christiana, nu familia Montgomery.

– Christiana. Fata pe care a salvat-o Roger Chatworth? Ce s-a întîmplat cu ea?

– Nu ştiu, dar voi afla-o, spuse Miles cu atîta hotărîre, încît o făcu să tacă.

Ea ştia că nu trebuia să se certe cu un Montgomery care-şi pusese ceva în cap. Împreună, urmăriră armatele care se apropiau şi, cînd Elizabeth se trezi, Miles o luă şi pe ea în brațe.

Încercînd să le înveselească, Miles făcu o glumă deocheată pe seama hainelor lui Elizabeth.

– Dacă Judith şi Bronwyn l-au eliberat pe Roger Chatworth şi dacă toți trei s-au dus după ajutor, la care dintre frați crezi că au ajuns mai întîi? întrebă Alyx.

Nici Miles, nici Elizabeth nu puteau să-i răspundă.

– Mă rog să nu fi fost Raine, şopti Alyx. Cred că Raine ar fi lovit mai întîi şi apoi ar fi ascultat.

În tăcere, priveau cum se apropiau salvatorii lor.

CAPITOLUL 21

Lîngă Raine şi Etienne Montgomery, călare, se afla Roger Chatworth, cu gura strînsă de durere, cu mîna dreaptă, mîna pentru spadă, legată strîns, dar care încă sîngera şi lîngă el era Bronwyn, cu un ochi învineţit. Roger era rănit la braţ pentru că Raine se înfuriase de cum îl văzuse pe duşmanul său, iar Bronwyn se alesese cu un ochi vînăt cînd se aşezase între Raine şi Roger.

Judith ar fi intervenit şi ea, dar John Bassett sărise de pe cal şi o trîntise la pămînt.

A fost nevoie de patru oameni care să-l ţină pe Raine să nu-l sfîşie pe Chatworth, dar, în cele din urmă, se linişti oarecum şi le îngădui lui Judith şi lui Bronwyn, care-şi doftoricea ochiul vînăt, să-i spună ce se întîmplase. Toţi încălecaseră la jumătatea povestirii. Cînd Judith îi spuse lui Raine că Alyx a fost aruncată în celulă cu Miles, Raine se năpusti din nou

asupra lui Roger. Roger îl ținu la distanță cu o spadă, cu mîna stîngă, în timp ce rudele lui Raine îl potoliră.

Acum toți erau tăcuți, apropiindu-se de castelul Lorillard.

Gavin Montgomery stătea neclintit în şa, tăcut, cu trei sute de oameni înarmați în spatele lui, şi-i urmărea pe ceilalți Montgomery care se apropiau. Lîngă el era Sir Guy, cu fața imobilă. Gavin nu voia să-şi amintească de izbucnirea lui Gavin cînd aflase că Judith venise în Franța cu ei.

– N-are deloc minte! urlase Gavin. Crede că războiul e totuna cu căutarea unui heleşteu. O, Doamne, se rugă el cu ardoare, dacă o mai găsesc în viață, o s-o omor. Înainte!

Stephen îşi aranjase oamenii pe partea de est a castelului, cînd el şi cu Tam se îndreptară spre Gavin, care-i aştepta la sud.

– Femei? răcni el, înainte să ajungă la Gavin.

– Nici una! îi răspunse Gavin, atît de tare, încît calul i se ridică în două picioare.

Într-un nor de praf, Stephen şi Tam se întoarseră spre vest, spre Raine. Cînd Stephen o văzu pe Bronwyn, aproape că plînse de uşurare, apoi se încruntă cînd îi zări ochiul vînăt.

– Ce s-a întîmplat? strigă el, acoperind zgomotul făcut de cai; nu o atingea, dar o mînca din ochi.

– Raine, fu tot ce apucă Bronwyn să spună înainte ca Stephen să hohotească.

El se uită cu drag la forma masivă a lui Raine, care se ținea drept în șa.

Bronwyn nu-i mai aruncă nici o privire soțului ei și se duse lîngă Tam.

– Stephen, îl strigă Judith, Gavin e cu ei? și arătă spre sud.

Stephen dădu din cap că da și Judith, cu John după ea, porni ca un fulger spre celălalt grup.

Nu s-a dat nici o luptă.

Noul Duce de Lorillard, evident trezit din somn, cu ochii roșii, cu pielea înverzită de o noapte de beție, nu trăise pînă la venerabila vîrstă de cincizeci și opt de ani, ca să încerce să lupte cu o mie de oameni furioși care-i înconjurau castelul. Jurînd credință numelui de Montgomery, se duse la cavalerii înarmați și îi spuse lui Gavin că în schimbul libertății sale, ei pot avea ce sau pe cine vor din castelul lui, fără să moară nimeni.

Raine nu vru să fie de acord cu condițiile lui, pentru că ducele nu le promise numai domeniul lui, ci și pe doi dintre fiii lui. Raine credea că un om care face așa ceva merită să moară.

Și Bronwyn, și Judith pledară pentru calea cea mai ușoară de a-i salva pe cei din turn,

În cele din urmă, Gavin, fiind cel mai mare, hotărî. Ducele și cinci din oamenii lui fură lăsați să plece, după ce deschiseră porțile.

Deși se împotriveau, femeilor li se porunci să rămînă în urmă, în timp ce trei frați, Roger și o duzină de veri intrară în fortăreața ducelui care se predase.

Sau cei dinăuntru nu ştiau, sau nu le păsa că sînt atacaţi, sau poate, cum sugerase Stephen, li se întîmplase adeseori. Nu se treziră din beţie. Bărbaţi şi femei erau întinşi pe jos şi pe bănci.

Precauţi, cu spadele trase, bărbaţii păşiră printre ei şi căutară scara despre care le spuseseră Bronwyn şi Judith.

La capătul scărilor, cei trei fraţi sparseră uşa încuiată care ducea spre celule.

– Aici, zise Roger, înşfăcînd o cheie din perete şi deschise uşa grea de lemn.

Fură întîmpinaţi de Miles, calm şi mulţumit de sine, ţinîndu-le de umeri pe cele două femei.

Alyx alergă în braţele lui Raine şi el o ţinu strîns şi avea ochii umezi cînd îşi îngropă faţa în gîtul ei.

– De fiecare dată cînd eşti cu cumnatele tale... începu el, faci ceva de felul ăsta. De acum înainte...

Rîzînd, Alyx îl sărută, făcîndu-l să tacă.

Elizabeth se desprinse din braţele lui Miles, şi se duse spre Roger, îl mîngîie pe obraz şi-i atinse braţul însîngerat.

– Mulţumesc, şopti ea.

Se întoarse spre Gavin şi privirile li se încrucişară. Ea îi făcu un semn scurt din cap. Nu putea să uite insultele pe care i le adresase.

Gavin, cu un zîmbet care-i îmblînzea trăsăturile, îşi deschise braţele spre ea.

– N-am putea s-o luăm de la început, Elizabeth? o întrebă el încet.

Elizabeth se duse la el şi-l îmbrăţişă şi cînd Bron-

wyn şi Judith ajunseră şi ele, urmară alte îmbrăţişări şi sărutări.

Cuvintele lui Miles rupseră vraja regăsirii fericite. Privindu-l ţintă pe Roger, zise:

– Mergem?

Roger îl aprobă şi Miles luă o spadă din mîna unui văr mai tînăr.

– Nu e momentul să vă luptaţi, începu Stephen, dar se potoli cînd îl văzu pe Miles.

– Chatworth m-a ajutat. Acum mă duc cu el.

– Cu el? izbucni Raine. Ai uitat că el a ucis-o pe Mary?

Miles nu răspunse, ci ieşi din cameră în urma lui Roger.

– Raine, spuse Alyx cu cea mai blîndă voce. Miles e rănit şi Roger la fel şi sînt sigură că se duc după femeia pe care o vrea Roger.

– Christiana, zise Elizabeth, revenindu-şi din uluire. Nu ştia unde plecase fratele şi soţul ei.

– Judith, Bronwyn.

Se întoarse. Fără ezitare, cele patru femei porniră spre uşă.

Fără o vorbă, de comun acord, bărbaţii îşi prinseră nevestele la mijloc, Raine o prinse şi pe Elizabeth, şi le duseră în celulă unde le încuiară pe loc. Doar pentru o clipă, bărbaţii clipiră, miraţi de forţa şi varietatea înjurăturilor care ajungeau pînă la ei. Judith blestema din *Biblie,* Bronwyn înjura în scoţiană, Elizabeth avea limbajul unui soldat. Şi Alyx! Alyx făcea să se clatine zidurile cu vocea ei minunată.

Bărbații îşi zîmbiră triumfător unul altuia, le făcură semn verilor să-i urmeze şi ieşiră din cameră.

– Nu mi-am închipuit vreodată că voi trăi ziua în care să ajut un Chatworth, murmură Raine, dar se opri cînd auzi zăngănit de arme.

Şase gărzi păzeau camera în care era ținută Christiana, şi-i atacară pe Roger şi pe Miles de cum îi zăriră.

Rana lui Miles se deschise imediat ce-şi trecu spada printr-una din grăzi; păşi peste trupul căzut şi se duse spre alți doi. Spada lui Roger îi zbură din mîna stîngă, el se împiedică de trupul celui ucis de Miles, căzu, apucă spada cu dreapta, se ridică şi-l ucise pe omul care venea amenințător asupra lui. Rana de la braț i se deschise.

Un alt om venea spre Roger şi el îşi ridică neajutorat brațul rănit. Dar cînd spada gărzii se apropie de pîntecele lui Roger, omul căzu mort. Roger se feri la timp şi-l văzu pe Raine, trăgîndu-şi spada din spatele omului.

Cei trei frați se uniră să-i protejeze pe Roger şi pe Miles şi terminară repede şi cu celelalte gărzi. Îşi şterseră spadele de perdelele care atîrnau lîngă ei.

Raine îi oferi mîna lui Roger şi, pentru o clipă, Chatworth îl privi de parcă ar fi primit o ofertă de prietenie de la un şarpe veninos. Cu ochii mari de mirare, Roger îi luă mîna şi-i îngădui să-l ajute să se ridice dintre trupurile căzute. Se priviră țintă cîteva secunde, apoi Roger se duse spre pat şi îndepărtă ce mai rămăsese din perdele.

În mijlocul patului stătea Christiana, încolăcită, purtînd doar o bucată de pînză, cu trupul învineţit. Ochii ei erau umflaţi, buzele crăpate. Încet, Roger îngenunche lîngă pat şi-i atinse tîmplele.

– Roger? şopti ea şi încercă să zîmbească, ceea ce făcu ca buza de jos să-i sîngereze.

Cu furia întipărită pe faţă, Roger se aplecă şi o luă în braţe.

Raine îi puse o mînă pe umăr.

– O ducem spre sud, la familia noastră.

Roger dădu din cap şi ieşi cu ea din cameră.

Gavin îl ajută pe Miles să se ridice.

– Unde sînt femeile? întrebă Miles.

Fraţii erau ciudat de tăcuţi şi parcă puţin speriaţi.

– Noi, ăă... începu Stephen.

Gavin îşi ridică ochii spre Miles.

– Cred că o să o iau înainte. Ţine. Îi aruncă o cheie lui Miles. Mai bine ai tu grijă de ele.

– Da, adăugară în grabă Stephen şi Raine; toţi trei se împiedicau unul de altul, încercînd să iasă mai repede din cameră.

Miles se uită la cheia din mîna lui, dîndu-şi seama că era de la celula unde fusese închis.

– Doar n-aţi..., zise el, dar fraţii lui plecaseră.

Rămase o clipă pe loc, apoi, în cele din urmă, începu să rîdă cum nu mai rîsese niciodată în viaţa lui. Cu cîţiva ani în urmă, el şi fraţii lui trăiau singuri în lumea lor mică şi sigură de război şi lupte. Apoi, pe rînd, s-au însurat cu patru femei frumoase, încîntătoare, şi au învăţat ce înseamnă cu adevărat războiul.

Chiar acum, el şi fraţii lui cuceriseră un castel şi omorîseră cîţiva oameni şi nu observaseră primejdia, dar cînd era vorba să dea ochii cu patru femei înfuriate, încuiate într-o celulă, deveneau laşi şi fugeau.

Miles porni spre uşă. Doamne ajută că el nu fusese cînd le încuiaseră! Îi era milă de fraţii lui, cînd vor da ochii cu nevestele lor, din nou.

Pe naiba îi era milă! Îşi aminti de cîte ori l-au tratat ca pe „fratele mai mic." Acum vor plăti pentru toate răutăţile pe care i le făcuseră.

Aruncă cheia în sus, o prinse şi, zîmbind, se îndreptă spre celula plină de femei frumoase. Poate că se va încuia el înăuntru pentru cîteva zile.

EPILOG

Christiana şi-a revenit complet, s-a măritat cu Roger Chatworth şi după zece ani, după ce aproape că nu mai sperau, au avut o fiică, ce, spre disperarea lui Roger, s-a măritat cu un Montgomery din sudul Franței. Numele de Chatworth s-a stins, doar aşa, din cînd în cînd, un copil a fost botezat Chatworth Montgomery.

Miles şi Elizabeth au făcut sau au adoptat în total douăzeci şi trei de copii şi unul din fiii lor, Philip, a fost favoritul lui Henry VIII. Mai tîrziu, doi din nepoții lui Miles au plecat în noua țară, America, şi au rămas acolo.

Raine a fost luat la curte de Henry VIII, ca să-i antreneze tinerii cavaleri şi Alyx a devenit doamnă de

companie a reginei Chaterine. Curtea era un loc liniştit şi regele a ascultat şi a aplicat unele reforme propuse de Raine.

Raine şi Alyx au avut trei fete, dintre care cea mijlocie a moştenit talentul muzical al lui Alyx. Este o legendă cum că unii dintre marii noştrii cîntăreți de astăzi sînt descendenți Alyxandriei Montgomery.

Bronwyn şi Stephen au avut şase copii, cinci băieți şi o fată. Numele lui Bronwyn a devenit o legendă în clanul ei şi chiar în ziua de azi clanul MacArran, prin copiii lui, îi cîntă virtuțiile.

Fata lui Bronwyn s-a măritat cu băiatul lui Kirsty MacGregor. El şi-a luat numele de MacArran şi, în cele din urmă, a devenit lord.

Lachlan MacGregor s-a însurat cu una din fiicele lui Tam, care l-a făcut să încredințeze oamenilor săi conducerea clanului. Davy MacArran a luptat pentru putere, a cîştigat şi a devenit un MacGregor. Dar fiica lui Lachlan, soția lui Davy, nu era atît de docilă cum o credea toată lumea şi pînă la urmă ea a fost, de fapt, MacGregor.

Judith şi Gavin s-au preocupat de domeniile familiei Montgomery. Au prosperat şi şi-au lăsat proprietățile într-o stare financiară deosebit de bună, încît astăzi e una din cele mai mari şi mai bogate case de

pe glob. Una din urmaşele lui Judith se ocupă de acest loc. E o femeie micuță, frumoasă, cu ochii de o culoare ciudată, nemăritată, pentru că nu a cunoscut un bărbat care să fi îndeplinit în viața lui măcar jumătate din ce a înfăptuit ea. Săptămîna următoare are o întîlnire pentru a cunoaşte un american de treizeci de ani, care a devenit milionar prin propriile-i puteri şi care spune că descinde dintr-un cavaler numit Miles Montgomery.

Am mari speranțe pentru ei.

SFÎRŞIT